

(Detta är en rättad version av ett dokument som finns på Internet, stavfel och konstiga meningar justerade, dock ingen ändring av innehållet.

Anledningen är att språkbruket i denna mycket intressanta och viktiga skrivelse är gjord på så dålig svenska att det blir tröttnande att läsa, risken finns att läsaren ledsnar redan efter första kapitlet. I stort sett varje mening innehåller ordet "skulle" mm, på ställen där det inte hör hemma, det är sådant som är justerat i denna i övrigt mycket viktiga historieberskrivning.)
LÅS DETTA! Författaren kallar sig MetalHeadViking och har en blogg på Internet kallad "Det opåverkade sinnet"!

SOCIALDEMOKRATERNAS RUTRNA HISTORIA: Del 1 Frimurarnas Skapelse.

Det här är första delen i en längre serie jag arbetat med ett tag nu. Jag anser att det är viktigt att kasta ett ljus över Sveriges socialdemokratiska arbetarpartis (SAP) ruttna historia på allvar! På ett sätt som sällan gjorts tidigare i Sverige. Följande text kartlägger partiets egentliga bakgrund, vilket är av största relevans för att förstå vad partiets egentliga syfte är, och alltid har varit.

I Sverige finns fortfarande en romantisk syn på socialism och inte minst SAP. Denna serie kommer förmodligen (förhoppningsvis) en gång för alla slå sönder kvarlevorna av romantiserandet med denna, egentligen, mycket obehagliga rörelse. Kanske redan vid valet 2014 kommer SAP inte längre kunna skryta med att vara landets största parti. I så fall vore det en stor framgång för denna serie.

Som ni även kommer att se framöver, är svensk socialism (inklusive socialdemokrati) även relevant för att förstå andra vänsterrörelser i Sverige. Svensk kommunism, svensk nazism, så väl som den svenska miljörelsen har alla egentligen urstarka band till den ursprungliga svenska socialismen.

Här följer första delen om socialdemokraternas ruttna historia.

Introduktion.

Det är först viktigt att förstå att kommunism, socialism och anarkism är alla ideologier skapade av frimurare för att i slutändan uppnå deras slutliga *revolution* mot Gud. Detta är något de själva [skryter om](#). I deras luciferianska/hedniska tro menar de att de vill göra precis som en utav deras främsta urfäder Nimrod, som försökte nå upp till Gud och själv *bli som en gud* genom byggandet av Babels Torn. Redan då fanns idén om ett FN eller en Ny Världsordning. Man skulle själv *bli som en gud*, alltså precis som Lucifer önskat. Det är härifrån de "moderna" idéerna om de perfekta felfria människorna kom ifrån. Och perfekta felfria människor bör alltså leva i det perfekta felfria samhället (eller världssamfundet). I denna perfekta felfria värld finns ingen fattigdom, inget krig, inga bråk, inga problem, inga sjuka, inga hemlösa, inga obildade, inga hungriga. Denna "frihet" som frimurarna erbjuder är en falsk frihet som bortser från att människan är fallen, precis som det står skrivet i Bibeln. De vill förinta Guds Ord för att det är det som står mellan nuet och deras perfekta felfria socialistiska värld där den globala Staten styr allt till perfektion. De vill alltså att människor ska vända sig till Staten istället för Gud. Det är det Novus Ordo **Secclorum** handlar om. Det är därför frimurarna lanserade *upplysningstiden* i syfte att genom revolution lansera sekularismen för att låta Staten sedan helt ta över Guds domän. De illuminerade-frimurarna i Europa vägrade erkänna Gud i sina nya konstitutioner, USA blev det enda undantaget. Där kom dina omistliga rättigheter till liv och egendom

direkt ifrån Gud. Medan de illuminerade-frimurarna i Europa (och sedan även i resten av världen) vägrade erkänna Gud och menade att du fick istället dina rättigheter ifrån Staten ([mänskliga rättigheter](#)). Staten garanterade dig rätt till hem, sjukvård, mat, utbildning. Detta innebär att om bara rätt tyrann kom till makten skulle denna ta ifrån dig allt, ty du redan blivit helt beroende av Staten för din utbildning, hälsa, näring och husrum. Så ni förstår varför detta koncept är nödvändigt för att övertyga människor att gå med på socialismens idéer, och varför Bibeln är emot denna "välmenande" vägen till trälldom.

Bakgrunden.

Jesuiten Adam Weishaupt startade det **Bavariska Illuminati** med vägledning av Knight of Malta Alessandro Cagliostro vid det jesuit-kontrollerade universiteten i Ingolstadt, den första maj år 1776. Och det är inget sammanträffande att det **Bavariska Illuminati** invigdes just den första maj! Det är en luciferiansk högtid som hedningar så väl som alla socialistiska massorna firar än idag.

Den Bavariska Illuminati upptäcktes och avslöjades av den bavariska polisen. Men det var redan för sent. Deras budskap hade redan spridits. Viktigast av allt, hade de redan [hunnit grunda Club Breton](#) som senare skulle bli *Club des Jacobins*, alltså **jakobinerna**, som tillsammans med övriga frimurare i Frankrike skulle bli fundamentala för lanserandet av den franska revolutionen.

Kvarlevorna av **jakobinerna** lämnade Frankrike efter den franska revolutionen och [formade så småningom](#) ännu en renodlad frimurarrörelse. Denna gång skulle det istället heta **De Rättfärdigas Förbund** med jesuiten Moses Hess som aktiv figur som skulle rekrytera Karl Marx in i både **De Rättfärdigas Förbund** och även in i frimureri; Och det är först här som vår kartläggning börjar.

När socialismen först kom till Sverige.

Det är viktigt att förstå att fackföreningsrörelsen var från en början en skapelse av frimurare och andra hemliga sällskapsorden med traditionella skråväsen från så långt tillbaka som medeltiden. Jag rekommenderar er att läsa Bob James bok *Craft, Trade or Mystery*, från 2001.

Just detta system med skråväsen blev högst relevant för frimurarna att kunna sprida denna "arbetarrörelse". Utav alla skrån var det skräddarnas skrå som blev av största betydelse för frimurarna. Framförallt när det gäller Sverige. Ty just skräddarna hade sina gesällvandringar, något de sysslat med i flera århundraden. På det här sättet kunde skrån utnyttja sitt nätverk för att utveckla sin produkt och för att lära nya lärlingar om arbetets konst. Friedrich Engels slog fast följande:

"Skräddarna utgjorde den centrala kraften i förbundet" (ännu de Rättfärdigas förbund)."

I och med gesällvandringarna kom svenska skräddare först i kontakt med denna "arbetarrörelsens" retorik nere på kontinenten. En av de viktigaste figurerna för att introducera socialismen i Sverige blev skräddaren Sven Trägårdh (född Mattisson) och de individer som var aktiva tillsammans med honom under 1840-talets Stockholm.

En intressant [artikel](#) hos det maoistiska forumet avslöjar mycket om denne Sven Trägårdh, i en artikel med namnet *De första kommunisterna*. Artikeln är också en fingervisning på hur kommunister ser på sig själva och hur de arbetar. De skriver om **De Rättfärdigas Förbund** om att de...

*"... utarbetade här ett distinkt förhållande mellan det öppna och det hemliga arbetet. Engels förklarar det "I London, såväl som i mindre grad i Schweiz, drog de nytta av förenings- och församlingsfriheten. Redan den 7 februari 1840 grundades den ännu existerande, legalt arbetande Tyska arbetarbildningsföreningen. Föreningen tjänade som rekryteringsbas för nya medlemmar till förbundet och eftersom kommunisterna som alltid var de mest aktiva och begåvade medlemmarna av föreningen, var det helt följdriktigt att ledningen låg helt i förbundets händer. Förbundet hade snart ett flertal kommuner, eller som de då kallades, **loger**, i London. Samma uppenbara taktik följdes i Schweiz och på andra ställen. Där arbetarföreningar kunde bildas utnyttjades de på samma sätt. Där dessa var olagliga, anslöt man sig till körsällskap, idrottsklubbar och liknade" ... "omfattningen av det återupprättade förbundets utbyggnad var ansevärd". "*

Observera att kommunisterna nämner just "**loger**" så där förbipasserande, som om det vore helt irrelevant. Hur som helst slår här Engels och kommunisterna själva fast att det är frimurarna som sprider det socialistiska budskapet genom just sina **loger**! Artikeln fortsätter:

*"Förbundet var det viktiga, de hemliga kommunistiska cellerna var ledningen, medan de bredare organisationsformerna fungerade för att rekrytera folk till dessa. Lenin uttryckte det så här: **"Men denna förändring av den klandestina organisationens former har ingenting att göra med formeln för att 'anpassa' denna till den lagliga rörelsen. Den är någonting fullständigt annorlunda! De lagliga organisationerna är de stödjepunkter som tillåter oss att föra ut idén om klandestina celler till massorna. Det vill säga att vi modifierar formerna för påverkan i syfte att den tidigare påverkan skall fortsätta i klandestin riktning."***

Den **dualism** som Lenin förklarar och som författarna till artikeln ser som nödvändig för deras slutliga kommunistiska revolution, är en klassisk frimurarmetod (taktik), för att uppnå sina syften. Det vill säga att man har en yttlig förklaring om vad dess syften är, och en hemlig förklaring för vad dess syften är. På det här sättet har frimurare kunnat lura de under sig, med ett budskap för de *"utanför"* och ett för de som är *"inne"*. Denna **dualism** återfinns även inom katolicismen, Islam, hedendom och är främst tydlig i frimurarnas symboler. Det är även därför frimurare avskyr de som försöker avslöja dem och deras bedrägeri.

Sven Trägårdh, Olof Renhult och Johan Ellmin var de som skapade Sveriges första kommunist *"cell"* i Stockholm år 1844. Som ledare för gesällskapet hade Olof Renhult goda kontakter med *"cellerna"* (**logerna**) i utlandet. Så han visste mycket väl hur det hela skulle gå till. Sven Trägårdh gjorde sig så småningom känd som retoriker och agitator och Johan Ellmin var läkare, som skulle visa sig behövas framför allt vid våldsamma upplopp. Och det var hemma hos Ellmin som de första kommunistiska mötena i Sverige ägde rum. Denna *"Bildningscellen"* växte med tiden, tills Ellmin inte längre kunde vara värd. De fick flytta till andra sidan torget och Röda rummet på Börshuset.

Pehr Götrek.

Det var då som [Pehr Götrek](#) (född Anders Petter Godlund) blev medlem i *bildningscellen*. Pehr Götrek var kanske Sveriges första formella vänsteraktivist. Redan på 1820-talet skrev han texter där han förespråkade socialismen, han var vegetarian och är än idag en stor inspirationskälla för dagens anarko-syndikalister. Götrek var känd som en *"utopist"*, och är den första personen som översatte det *Kommunistiska Manifestet* till svenska. Trots att han var inspirerad av frimurarna och uppenbarligen gjorde sig känd som just utopist, insisterade han om att han var kristen. Uppenbarligen har den här mannen aldrig rört en Bibel. Han skulle annars inte ha låtit sig inspireras av frimurarnas socialistiska budskap och hur de arbetade genom **logen** som *"täckmantel"* för **De Rättfärdigas Förbund**. Intressant nog hade denne Götrek även tidigare arbetat som *informatör* åt den tidiga Wallenberg-klanen. Artikeln menar att det förmodligen var Trägårdh som värvade Götrek till *bildningscellen*.

År 1846 anlände tre svenska skräddargesäller till Stockholm. Dessa var Carl Rudolf Löwstedt, Carl Daniel Forsell och Lars Gustav Stolbin. De hade kommit från kontinenten och haft en omfattande och aktiv kontakt med **De Rättfärdigas Förbund** i Europa. Skandinaverna bildade sina egna *"sällskap"* nere på kontinenten, i städer som Hamburg, Paris, London med fler med kontakt till övriga kommunistiska *"cellerna"* (**logen**) som alla styrdes av **De Rättfärdigas Förbund**.

"Runt 40 skandinaver var medlemmar av Skandinaviska sällskapet som var anslutet till de Rättfärdigas förbund och lika många (säkert samma personer) uppges ha varit medlemmar av de Kommunistiska korrespondenskommittéerna och ca 30 var även medlemmar i den Tyska arbetarbildningsföreningen. "

Carl Rudolf Löwstedt hade själv haft goda kontakter med frimuraren Michail Bakunin i Paris, medan Carl Daniel Forsell och Lars Gustav Stolbin hade fått tydliga instruktioner direkt ifrån frimurarna i London och **De Rättfärdigas Förbund**.

"När utländska gesäller lämnade England fick de oftast noggranna instruktioner att följa för att bygga upp organisationerna i sina hemländer, och på så vis uppstod de i Tyskland och på andra ställen. Samma uppgifter fick Stolbin och Forsell. "

När de tre (Löwstedt, Forsell och Stolbin) återvände till Sverige och Stockholm, gick de in i *"bildningscellen"*. Dock hade cellen nu infiltrerats och saboterats av borgare. Det är åtminstone de kommunistiska författarnas uppfattning. Jag tenderar att hålla med. De var nog med största förmodan borgerliga infiltratörer som hade hört talas om socialisternas subversiva metoder på kontinenten, och besvarade då med att försöka infiltrera och sabotera dem. De tre svenska agenterna åt **De Rättfärdigas Förbund** insåg detta ganska snabbt och startade då det Skandinaviska sällskapet i Stockholm (*"Stockholmscellen"*) tillsammans med övriga som fick problem med *"bildningscellen"*.

Löwstedt och Forsell gick sedan vidare med att sprida det socialistiska budskapet över hela landet. Medan de två var bortresta år 1847 gick en präst vid namn Nils Ignell till attack mot kommunisterna och påpekade tydligt hur kommunismen var kristendomens motpol. Något som fick Pehr Götrek att gå i taket. Vid denna tid flyttade kritiker till kommunisterna fram sina positioner. Stolbin pekades ut som en utländsk agent. Men vid det här laget hade Götrek och de övriga insett varför **De Rättfärdigas Förbund** arbetade genom frimurarnas hycklande **dualism**. Även om de i den innersta *"cirkeln"* förstod att de var revolutionära kommunister, ville de inte framstå som det, för de som var utanför. De ville inte avslöjas helt enkelt!

"Eftersom kommunisterna inte ville att det Skandinaviska sällskapet skulle uppfattas som kommunistiskt och i så fall riskera att förbjudas skrev Götrek omedelbart ett svar som publicerades 5 dagar senare i Eskilstuna Allehanda: "På ett visst håll oroande rykten hava här varit gängse angående inrättandet av ett sällskap, inom vilket den kommunistiska propagandan skulle spela en icke oviktig roll ... Det verkliga förhållandet är att ett skandinaviskt sällskap har blivit inrättat. Stiftarna äro unga hantverkare, mästare och gesäller, vilka alla ha varit i utlandet och där varit ledamöter av associationer, som bland arbetarna där funnits inrättade för broderlighetens befastande och upplysningens tillväxt inom dessa klasser ... Dessa unga män ... alla ledamöter av Skandinaviska sällskaperne i Paris, London, Köpenhamn, Hamburg m fl orter utgjorde, då de av sluppen förenades i Sveriges huvudstad, redan på förhand ett Skandinaviskt sällskap, som endast behövde sammanhållas och befastas för att ligga till grund för en hittills uti Stockholm saknad association av denna beskaffenhet. Denna grund har nu också blivit lagd av dessa, ehuru unge dock världserfarne män, vilka både i sedligt och intelligent avseende kunna anses utgöra en elite-corps av Stockholms arbetare. Att en del av dem har kunskap om kommunism och förstå och uppskatta den till sin rätta halt är otvivelaktigt, men att sällskapets tendens ej är kommunistisk visas bäst av stadgarna, vilka blivit med överståthållarämbetet kommunicerade."...

"Ibland besynnerliga rykten, som man genom tidningsartiklar sökt sprida om detta sällskap, är att dess syfte skulle vara att motarbeta och sönderbryta Bildningscirkeln. Detta är så mycket orimligare som de tre à fyra personer av sällskapets medlemmar som tillika tillhöra Bildningscirkeln, äro denna stiftelses mest nitiska vänner" "

Vid det här laget hade *"Stockholmscellen"* hunnit bilda både en hemlig och en öppen organisation, precis så som frimurarnas **dualism** förespråkade. I övrigt behöll de sina täta kontakter med **De Rättfärdigas Förbund**. *"Stockholmscellen"* fick även oftast besök av *"agenter"* från London, som oftast kom med särskilda uppdrag eller instruktioner för *cellen*. Forsell och Stolbin tillsammans med några andra svenskar åkte även till London för att möta upp med **De Rättfärdigas Förbund** i deras kongresser. I dessa möten tydliggör man hur hela nätverket fungerade.

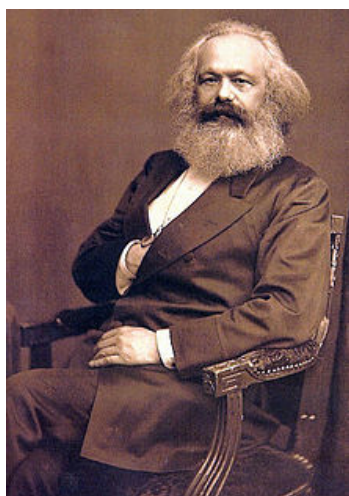
"I stadgarna slås det fast att organisationen ska vara så hemlig att cellerna inte ens ska känna varandras existens och att alla medlemmar ska använda täcknamn. De lägsta organen, kommunerna, ska bestå av 3-12 medlemmar och blir man fler ska man splittras i två. Flera kommuner inom samma område skulle ha en kretsstyrelse, som leddes av förbundsstyrelsen som valdes av den kretsstyrelse i vilken centralstyrelsen hade sitt säte, vilket var London."

Lars Johan Hierta.

Under tiden som Sven Trägårdh var aktiv inom *"Stockholmscellen"*, förblev han liksom en del andra fortfarande aktiv inom den numera moderatsocialistiska *"bildningscellen"*. Men han gick även med i olika liberala föreningar där han fick en chans att influera den typen av organisationer med sina föredrag. Han lyckades faktiskt påverka landets vänsterliberala krafter markant. Bland dessa återfinns [Nils Samuel von Koch](#), en liberal politiker, adelsman och justitiekansler bland annat; Och även [Lars Johan Hierta](#), grundare av vänstertidningen Aftonbladet, tillika fabrikör. (Så vi vet varifrån denna blaska fick sina idéer ifrån).

Precis som jag påpekat vid tidigare tillfällen var 1848 års revolter orkestrerade av frimurarlogen genom sina kommunistiska "celler" noggrant dirigerade från **De Rättfärdigas Förbund** med bas i London. Stockholm blev inget undantag. Det var vid det här tillfället som man skulle kunna konstatera att **stenkastarvänstern** för första gången gjorde sitt intåg i svensk politisk historia. Man använde sig även av maskering, precis som dagens **stenkastarvänster**, och riktade sig till särskilda konservativa politiker. Sven Trägårdh var en utav de främsta agitatorerna vid "marsoroligheterna" i Stockholm vid denna tidpunkt.

Frimuraren döljer handen.

Med tiden skulle De Rättfärdigas Förbund så småningom gå under jorden, och till slut upplösas. Men dess kvarlevor skulle återuppstå med frimuraren Karl Marx denna gång som central figur tillsammans med övriga kommunistiska, socialistiska, ateistiska och satanistiska frimurare, grundade de en

organisation som "inuti" var en loge, men "utanför" var som en samordnande internationell fackförening. Detta blev den **Första Internationalen**.

Även om **De Rättfärdigas Förbunds** upplösning innebar mindre aktivitet från dess "celler", så fanns strukturerna och nätverken kvar. Något som kommunister senare skulle få dra nytta av. Men detta innebar så klart inte att enskilda socialister inte tog för sig. Och Sverige blev så klart inget undantag. På 1870-talet blev det Ferdinand Laurell som blev den främsta figuren. Laurell hamnade så småningom hos frimuraren tillika fackföreningsledaren Samuel Gompers. Laurell var Gompers "[mentor](#)" och lärde honom en hel del om fackföreningsrörelsen, socialism och förde Europas socialistiska ideal på det här sättet över till USA. Laurell var med största förmodan, även han en frimurare. Må jag påminna er om att det var Samuel Gompers som såg till att socialistmassorna idag firar [den luciferianska högtiden på första maj!](#)

Första Internationalen och grundandet av Sveriges socialdemokratiska arbetarparti (SAP).

10 000 frimurare står och försvarar "Pariskommunen" år 1871.

1871 var det dags igen. Den här gången gällde det "Pariskommunen". Ytterligare en revolt som denna gång hade frimurarnas öppet fulla stöd, då 10 000 frimurare gick ut för att försvara revoltörernas aktioner.

"Pariskommunen" år 1871 blev en stor inspirationskälla för ytterligare en svensk skräddare, den här gången vid namn [August Palm](#). August Palm betraktas av socialdemokrater själva som deras politiske anfader. Palm befann sig i Tyskland när han hörde socialismens satanistiska kall efter "Pariskommunen" 1871.

1873 anslöt Palm sig till den tyska avdelningen av frimurarnas **Första International**. Det är viktigt att förstå att Karl Marx (tillhörande Le Socialiste logen i Belgien), Michail Bakunin (tillhörande Il Progresso Sociale logen i Italien), Pierre-Joseph Proudhon (tillhörande Grand Orient de France logen i Frankrike), med flera centrala figurer inom den **Första Internationalen**, var alla frimurare. Här följer några citat från Bill Stills bok *The New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies*.

"Although the name "Internationale" made the group appear to be an international labour union convention, it really was a Masonic mix of elitist Socialists, Communists, Atheists, and Satanists..."

"In fact, the Internationale can hardly be viewed as anything but Illuminated Masonry in a new disguise. French historian E. E. Fribourg wrote in 1871: "The Internationale everywhere found support in Freemasonry"..."

"According to Webster, the Internationale became nothing more than" the outer shell that covered a ramification of conspiracies"."

Det finns fler citat i ämnet, och nedan några klipp ur en gammal intervju med forskaren Jüri Lina

(De videofilmer som länkades till här finns inte längre på Internet.)

Följande bild är kanske den mest kända bild av just August Palm, som cirkulerar mest och som till och med används på hans wikipedia-sida. Observera noga Palms hand.

Märker ni något särskilt? Precis som många frimurare före honom döljer han sin hand i bilden. Det här betyder att han är en frimurare som dyrkar frimurarnas gud Jah-Bul-On. Att han döljer handen betyder att han är under trälldom till Jah-Bul-On. Frimuraren Albert Pike av den Skotska Riten, har sagt följande om den [dolda handen](#).

”Jah-Bul-On is a symbol of the infinite and eternal God head. A mongrel word who’s name has been for two thousand years an appellation of the Devil.”

Jah-Bul-On är Saturnus, beskyddad av den liksidiga triangeln (666), den **falska profeten** och **anti-Christ!** Så nu vet vi vad det är för budskap som August Palm egentligen hade med sig till Sverige.

Efter en lång tid av bråk och agitation ifrån Palms sida, blev han till slut utvisad från Tyskland år 1877. Palm flyttade då till Danmark. Förutom inspirationen han fick från de tyska socialisterna, blev han även inspirerad av den danske socialisten Louis Pio. Även han med frimurarband efter sina [utlandsresor](#) och som en utav grundarna av den danska avdelningen av den **Första Internationalen**. Den danske invandringskritiske författaren Mikael Jalving har även han skrivit kritiskt om frimurarna i sin bok *Magt og ret: Et opgør med Godheden*. Han skriver även om frimurarna i Norden.

Observera Horus öga hos de "godtempleares" symboler.

Efter ytterligare en tid av agitation och bråk från Palms sida, lämnade han tillslut Danmark för att återvända hem till Sverige år 1881. Här i Sverige skulle han fortsätta med sitt agiterande och bråk. Han fick mycket draghjälp av de godtempleare (Sällskapsorden)

som grundade *Arbetareklubben i Göteborg*. Hjälp fick han även genom det nätverk och strukturer som de tidigare kommunistiska "cellerna" lämnat efter sig. Trots en lång tid av agitation, aktivism och även en kort vistelse i fängelset, fortsätter Palm ihärdigt med att sprida socialisternas (frimurarnas) budskap över hela Sverige.

År 1889 bildas tillslut Sveriges socialdemokratiska arbetarparti (SAP), av August Palm tillsammans med ett gäng frimurare och nyttiga idioter åt dessa. Bildandet av partiet skulle ha varit omöjligt utan Palms ihärdiga bygge. 1896 når partiet Riksdagen, då frimuraren Hjalmar Branting blir socialdemokraternas första riksdagsledamot. Samma år lanserade just Branting Claes Tholin till ordförande för socialdemokraterna, och så utsågs även Tholin till partiets första partiordförande.

Här ser ni en lokal socialdemokratisk förening som knappast döljer Horus öga.

Claes Tholin hade precis som Fredrik Sterky lärt sig om fackföreningar (och även om socialism) i Danmark. Detta är inget sammanträffande då sossarna hade goda kontakter med socialisterna i Danmark (och då även genom frimurarlogen).

Fredrik Sterky skulle fortsätta med att bli den första ordföranden för Landsorganisationen i Sverige (LO) som grundades år 1898. Detta var en sammanhållen organisation av fackföreningar, precis så som August Palm hade förespråkat.

Fortsatt Internationella Kontakter.

Eftersom August Palm fortfarande hade kontakter internationellt genom den **Första Internationalen** bland annat, fick han år 1900 i uppdrag av socialisterna i London att genomföra en **"agitationsresa"** till USA. Han redogjorde för sin resa i sin bok [Ögonblicksbilder från en tripp till Amerika](#), publicerad år 1901.

I Minnesota mötte han den demokratiska guvernören John Lind, född i Småland, men som emigrerade till USA med sina föräldrar när han var tretton år gammal. John Lind kom till makten tack vare en tillfälligt vänstervåg i Minnesota, och blev delstatens första icke-republikanske guvernör på 40 år. Lind skulle senare arbeta under den jesuittränade demokratiska presidenten Woodrow Wilson som drev igenom det förrädiska Federal Reserve Act år 1913.

Under samtalet mellan August Palm och John Lind avslöjas en extremt elitistisk världsbild från dem båda. Palm hyllar Linds skattehöjningar och införande av regleringar. Samtidigt är Lind inte särskilt populär bland svenskarna i Minnesota. De svenska protestantiska prästerna som flytt det redan vänstervridna Sverige kände redan till liberalismens och socialisternas fördärvelse. Svenskarna var tack vare sina präster ett troget konservativt röstblock. Detta ogillades starkt av både socialisten Palm och vänsterliberalen Lind.

"Att »prästerna» i de svenska friförsamlingarne, tack vare det inflytande, de utöfva på den svenska landtbefolkningen i Minnesota samt för öfrigt äfven i andra stater, gjorde allt för att hindra Linds återval, måste sorgligt nog konstateras;..."

"Beträffande prästerna och deras skadliga inflytande på befolkningen genom deras motstånd mot alla verkligt folkliga reformer framhöll han (Lind, min anmärkning), att med de infödda amerikanska

prästerna vore det ingen fara, ty de äro alla i regeln bildade och en stor del af dem har öppen blick för nödvändigheten af sociala reformers genomförande samt äro ej heller rädda för att inför sina åhörare i kyrkorna framhålla detta. De svenska »prästerna» däremot -- såsom han kallade dessa sorgligt beryktade kolportörer -- stå icke högt i bildning och äro som alla obildade intoleranta och fanatiska och allt annat än kulturbärare.”

Dessa "folkliga reformer" var kanske inte så pass folkliga som Palm gärna ville att de skulle vara. Prisa Gud för dessa modiga präster, som likt Nils Ignell varnat för den ondska som följer med socialismen (kommunismen)! Inte konstigt att socialister alltid avskytt Kristendomen. Men tråkigt nog saknar vi svenska präster av denna kaliber i dagens Sverige.

Slutsats.

Vi har nu lyckats spåra socialdemokraternas rötter och funnit inget mindre än just frimureri. Vart man än vände sig leder socialdemokratins rötter till frimureriets budskap av det där perfekta samhället. Men de är så klart helt beroende av att dölja sina egentliga syften, främst om de som faktiskt är kunniga i ämnen som religion, historia och relationen mellan Staten och individen.

Kom ihåg att "friheten" de erbjuder, är den som endast Staten kommer att erbjuda dig. De ger alltså makten över dig till en liten klick av elitistiska socialister som lovar dig guld och gröna skogar. Mitt råd till er är att ni faktiskt söker er till Gud genom hans son Jesus Kristus istället för att bli beroende av Staten. Men detta är så klart något som ni själva måste upptäcka. Men kom ihåg att sanningen kommer att göra dig fri. Och att Jesus är vägen, sanningen och livet.

I nästa del kommer jag att avhandla socialdemokratins tidiga strävan efter den progressiva globaliseringen. En idé som de ärvt av frimurarna, och som ni ser, så består detta budskap tydligt än idag.

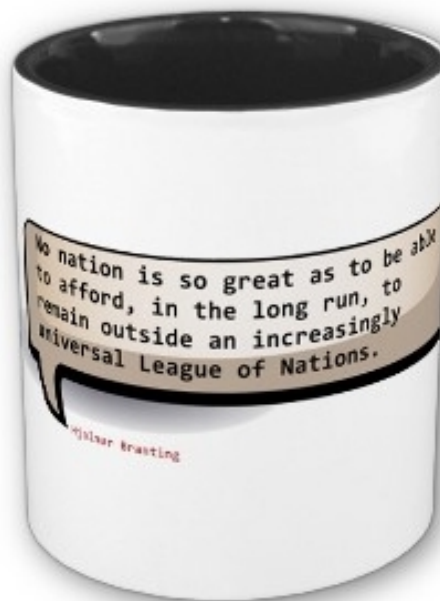

SOCIALDEMOKRATERNAS RUTTNA HISTORIA:

Del 2 Strävan efter en progressiv globalisering.

Tidigare kunde vi konstatera att socialdemokratiska arbetarpartiet var en ut av frimurarnas skapelser. I den här delen avslöjar vi det faktum att socialisternas globalistiska verk sattes igång ganska tidigt. SAP arbetade för frimurarnas mål om en Ny Världsordning långt innan Bilderberggruppen och andra Round Table Groups började dyka upp.

Här följer andra delen om socialdemokraternas ruttna historia.

Hittade en Hjalmar Branting-mugg med ett ut av hans berömda globalistiska citat som säljs på Internet. Det står: "No nation is so great as to be able to afford, in the long run, to remain outside an increasingly universal League of Nations.".

Det är viktigt att förstå att Illuminati velat störta den gamla världsordningen, då den var tyrannisk. Därmed kunde man lätt rekrytera de främsta av de bästa från universiteten för sin rebelliska sak. Men man förklarade aldrig att den Nya Världsordningen skulle innebära samma tyranni, fast än med ett helt omkullkastat världssamfund. Det skulle helt enkelt bli ett nytt försök på ett gammalt bygge från Bibliska tider (Babels torn).

Detta blev så klart ett måste efter Biblisk-puritaners framsteg efter renässansen. Den här gången skulle man precis som förr, manipulera massorna. Men den stora skillnaden mellan den gamla ordningen och den nya ordningen var att i den Nya Världsordningen, skulle massorna tro att de var fria, när de i själva verket är förslavade. I den gamla ordningen var massorna slavar och undersåtar, men de var åtminstone medvetna om sin plats. Med den Nya Världsordningen skulle folk alltså verkligen tro att de är fria, när de är lika förslavade som förr, eller värre.

Samtidigt som parlamentarismen och representation började växa fram, förlorade den gamla eliten sin maktposition till synes. Men så var det i själva verket icke! Makteliten började bara anpassa sig till nya omständigheter, för att låta massorna tro att de fick inflytande över sina liv, och sin framtid. Präster-klassen har alltid styrt ifrån Rom över Kronan, med en viss tidsperiod som undantag i traditionellt protestantiska länder. Under Kronan fann de finansvärlden. Men efter upplysningstiden skulle Kronan hamna i skymundan, medan finansvärlden skulle få en mer framträdande roll. Samhällsomvandlingen i övrigt gick precis som tänkt. Den omoral som med tiden spridit sig har alltid varit Roms syfte, ty den kom ifrån Babylon. Och präster-klassen behöll sina positioner inom utbildningsväsendet som alltid, även om de istället för att vara "religiösa" numera kallar sig för "sekulära-humanister" (alltså luciferianer), och istället för att klä sig i svart som gamla jesuit-präster, klär de sig i vitt som vetenskapsmän. Gamla vidskepelser, ersätts med nya för en medveten agenda för att programmera massorna. Och numera är man alltid på väg någonstans... **FRAMÅT**. Vart, vill de inte säga. Men de progressiva följer dom, och de ser i sin tur ner på alla som inte vill vara med eller är försiktigt tveksamma och kallar dem för *bakåtsträvarer*.

Socialdemokraterna i Riksdagen.

Det blir därmed bara naturligt för eliten att börja kämpa för *demokrati*. Märkligt i ett land som Sverige. Här krigade man för sin ätt, och sedan för sin kung. Aldrig fick man gå ut i strid för sin rätt att rösta, då eliten självmant erbjöd detta med tiden. Socialisterna var mycket måna om att se till att så många som möjligt fick rösträtt. Det var en angelägenhet, ett måste och en naturlig process fram till den marxistiska drömmen.

"Demokrati är första steget mot socialism."

~ Karl Marx.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=zJFJbcFSAz0

En annan fråga som var av stor betydelse för socialisterna blev frågan om fred och avrustning. Detta har så klart också att göra med det progressiva målet. För att världsfred ska vara möjlig måste man avrusta (avväpna) och förslava världsmedborgarna för att garantera fred i hela världen, då genom en marxistisk världsregering. Ja, ty det är ifrån frågorna kring *fred* som idén om en världsregering börjar uppstå i modern tid. Så utöver samordningen av regleringar och övrig kollektivisering av landet, hade man en internationell agenda, SAP. Och de gamla kontakterna för socialdemokratin stod fast. I det här fallet skulle det dock handla om Andra Internationalen.

Socialdemokraternas inträde i Riksdagen år 1896 innebar det första organiserade partiet i Riksdagen. Tidigare fanns det bara konservativa och liberala ledamöter som dock inte tillhörde något organiserat parti så som socialisterna i socialdemokraterna. Liberalerna lyckades 6 år senare samlas kring ett organiserat politiskt parti, De Frisinnade (landsföreningen), år 1902. Vilket i sin tur ledde två år senare till att de konservativa bildade ett organiserat parti, Det Allmänna Valmansförbundet, år 1904. Och sedan dess har partipolitik blivit den drivande kraften för sättet att kunna få igenom en önskad politik. Blotta SAP:s närvaro i Riksdagen påverkade alltså parlamentarismen och hur politik skulle fungera i Sverige. Det skulle dock dröja ett tag innan SAP skulle börja få det inflytande för samhällsförändringen de önskade sig.

Andra Internationalen.

Efter Claes Tholin, tog Hjalmar Branting över som partiledare år 1907. Branting tillsammans med Erik Palmstierna och Carl Lindhagen var ledande frimurare inom partiet vid den här tiden. Och det var just vid den här tiden som det skulle komma fram tydligt att Branting var en frimurare med ett speciellt uppdrag. Han var mån om att delta i Andra Internationalens möter.

Till skillnad från Första Internationalen, så var Andra Internationalen inte en utpräglad frimurarloge. Men frimurarna var ändå dominerande. Och ideologin så väl som målsättningen var densamma. Vid det här laget hade man dock uteslutit *"de nyttiga idioterna"*, det vill säga anarkisterna.

Agendan handlade om att driva fram målen för "den internationella arbetarrörelsen", fred och avrustning. Och som gemensam lösning till alla dessa problem skulle då vara att avskaffa det man såg var orsakerna till dessa problem. Kapitalism, nationalism och rigid individualism med mera sågs som enorma hinder för alla dessa illuminister. Och det var just dessa hinder som de la skulden på, för deras egen agenda.

Man talade öppet om nödvändigheten av en internationell auktoritet för att agera som "skiljedom". Detta främst för att driva frågan kring "avrustning". Hjalmar Branting själv ansåg att denna skulle vara obligatorisk. Andra Internationalen förespråkade även en anti-militaristisk "upplysning" främst av ungdomen (läs indoktrinering). Så man kan se att de så kallade *"fredsrörelser"* redan hade en stark prägel från sekelskiftets politiska vänster.

Under unionskrisen mellan Sverige och Norge var socialdemokratin måna om att lägga monopol över fredsrörelsen. Ur ett internationalistiskt perspektiv ville socialdemokratin behålla Norge i samma land under Sverige. Men de kom fram till att det skulle vara bättre för den norska demokratiska arbetarrörelsen att släppa sig fritt från "den svenska överklassens" förtryck i den svenskdominerade unionen (oikofobi från socialdemokratin redan då).

Åren 1911 och 1912 kom det en rad internationella kriser som kunde utveckla sig till krig, i Marocko, Tripolis, Persien och Balkan. Andra Internationalen mobiliserade då för att driva fram en kontrollerad fredsrörelse. Den 17 november år 1912 höll Erik Palmstierna ett brandtal "mot imperialismen – för freden" i Stockholm.

Just 1912 mobiliserade den Andra Internationalen extra noggrant med särskilda direktiv till arbetarrörelserna i Habsburg, Italien, Albanien, Ryssland, Tyskland, Frankrike, England med flera länder, för att försöka tvinga fram en avrustning av militären. Enligt marxismen, så skulle arbetarna inte ställa upp för att försvara sitt fosterland, utan istället ställa upp för Internationalen och avskaffa sina respektive länder.

Som bekant så misslyckades detta recept från Karl Marx. Men man ville inte ta åt sig misslyckandet, utan menade att det var den *onda kapitalismen* och nationalismen som hade orsakat det första världskriget. (Vi som har studerat illuministerna vet den egentliga anledningen. Men vi håller oss till ämnet).

Den enda lösning var att försöka bygga upp en internationell auktoritet. Som med internationell lagstiftning skulle kunna reglera enskilda länder. Slutet av det blodiga första världskriget ledde till att "lösningen" kunde på ett mer legitimt sätt föras fram. Resultatet blev Nationernas Förbund (NF). Och just Hjalmar Branting var mån om att se till att Sverige blev medlem i detta progressiva globalistiska, internationalistiska projekt. Hjalmar Branting skulle till och med vinna Nobels fredspris för sin insats för att få NF, embryot till en världsregering, att komma igång.

NF kom vid en ganska läglig tidpunkt för Branting & sossarna, då Andra Internationalen hunnit upplösas, efter det att kommunister och socialister inte längre kunde komma överens om hur man skulle gå till väga för att nå sina marxistiska mål om Internationalen. Kommunisterna trodde på revolution, medan socialisterna trodde på långsiktig reformation via demokrati. För att parafrasera från Ronald Reagan så är skillnaden mellan kommunister och socialister den att kommunister har bråttom.

Socialdemokraternas Landsförräderi.

NF hade i stort sätt samma målsättning som Andra Internationalen. Man talade om sanktioner och till och med militära aktioner mot "*fredsbrytare*". Alltså i stort sätt på samma maffiametoder som NATO och FN arbetar med idag. Man hade även samma krav på "avrustning" som Andra Internationalen hade.

Men från ett svenskt perspektiv, var kanske Branting ett stort misslyckande. Sista chansen att få tillbaka Åland och kanske även Österbotten där majoriteten fortfarande var svenskar misslyckades totalt. Branting & sossarna fick svidande kritik från högern för att ha jobbat åt utländska intressen, vilket så klart var sant.

Inom NF blev Branting en stor beundrare av Woodrow Wilson. Den jesuittränade mannen som införde The Federal Reserve i USA, som har förslavat landet sedan 1913. Woodrow Wilson var den första presidenten som medvetet kallade USA för en "demokrati", trots att landet i själva verket är en konstitutionell republik. Branting kallade Wilson för "*arbetarklassens vägbrytare*", och "*historiskt en vägröjare för arbetarklassen*".

1920 formulerade Branting överensstämmelsen mellan NF-tankens och socialismens hos den amerikanske presidenten, som gjorde stora framsteg för Andra Internationalens mål, mycket tack vare

sitt ihärdiga arbete genom sin position inom en stormakt. Detta skrev Branting i en uppsats i tidskriften *Revue de Genève* hösten 1920.

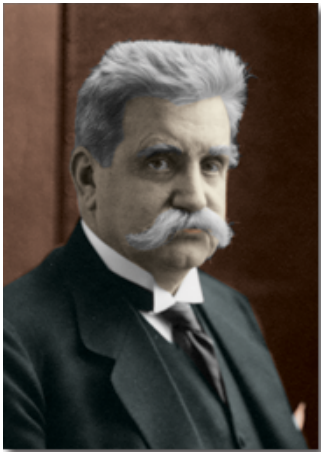
"L'utopie de quelques précurseurs, les résolutions des conférences socialistes, encore impuissantes contre la politique des milieux dirigeants, se transformèrent grâce aux quatorze points de Wilson en un programme pratique, soutenu par une grande puissance."

Samma år konstaterade Branting inför Riksdagen att varje medlemsstat skulle tvingas uppge sin nationella suveränitet till NF. Branting avslutade med:

*"Men detta förbund med hedern och rätten som mål är ett så stort framsteg, att **det är värt detta offer.**"*

Det var alltså värt att uppge Sveriges nationella suveränitet enligt Branting för det marxistiska budskapet som kom via Wilson om NF. Som tur var, fanns det en motståndsrörelse inom USA som lyckades dra USA ur NF efter Wilsons avgång. Efter USA:s utträde rasade NF samman. Och globalisternas plan till en världsregering hade misslyckats. Just därför bildades CFR (Council on Foreign Relations) för att vid nästa tillfälle se till att motståndsrörelsen skulle misslyckas. Än så länge har CFR:s arbete fungerat utmärkt, som bekant.

Den socialdemokratiska statsministern.

Hjalmar Branting.
En frimurare med ett viktigt uppdrag
åt den globala eliten.

Hjalmar Branting, precis som många andra ledande socialister tillhörde överklassen och kom från en ganska välbärgad bakgrund. Han gick på Beskowska skolan och var klasskamrat med den blivande kungen Gustav V. Hjalmar Branting var tidigt en socialistisk aktivist. Och blev en central figur i bildandet av SAP. Som partiledare var Branting främst intresserad av utrikesfrågor och lämnade inrikesbesvären till övriga SAP.

Han hängav sig åt mötena i Andra Internationalen. Rosa Luxemburg, Lenin och L Martov (Julius Martov), var bland dem som förde diskurserna inom Andra Internationalen likaså Hjalmar Branting. 1932 avslöjade Nikolai Svitkov att både Lenin och Martov var frimurare. Ifall Rosa Luxemburg var en så kallad co-frimurare (kvinnlig frimurare) är det oklart. Däremot vet vi att hennes socialistiska förening Spartacusförbundet, fick sitt namn från Adam Weishaupt. Om ni inte redan visste det så hade den Bavariska Illuminatis medlemmar smeknamn som de alla hade tagit sig an, då de inspirerades av Romarriket. Och Adam Weishaupts namn inom Illuminati var alltså Spartacus.

Men den mest inflytelserika individen på Branting från Andra Internationalen var den franske socialisten Jean Jaurés. I sina skrifter hyllade han Jaurés jämt. Han kallade honom för:
"Internationalens mest lysande geni".

Jean Jaurés var inte en frimurare, även om GODF hyllar honom än idag. Han uppskattades oftast av frimurare, då han i själva verket stod över dem. Han blev skolad av jesuiterna i Lycée Louis-le-Grand. Den här skolan beskrevs av Elie Beaumont år 1862 på följande sätt:

"The Jesuit College of Paris, has for a long time a state nursery, the most fertile in great men".

Utan tvekan var det så. Ty många av upplysningstidens främsta personligheter i Frankrike hade fått sin utbildning (träning) i denna jesuitskola.

Socialdemokratin vid makten.

Socialisterna och liberalerna lyckades införa pöbelstyre (demokrati) i Sverige då frimuraren Arvid Lindman var statsminister och i själva verket svek den svenska högern år 1909. Nu skulle det bli fritt fram för två vargar och ett får att rösta om vad som skulle ätas till middag. Dessutom var pöbelstyrets inverkan på befolkningen den att man skulle få massorna att tro att de faktiskt kunde påverka sin framtid. Något som effektivt dämpade all form av missnöje. Vi kan än idag se hur människor i diktaturer försöker kämpa mot tyranniet i tredje världen, där demokratin inte slagit igenom. Många undrar varför svenskarna inte agerar på samma sätt då staten förtrycker sin egen befolkning. Anledningen är att demokratin pacificerar svensken. I en demokrati har eliten lyckats lura befolkningen att tro att de faktiskt kan påverka. Trots att det är alltid någon annan, någon annanstans som bestämmer över agendan. En diktatur är på det här sättet mycket mer ärligt, då befolkningen vet att de är förslavade. I en demokrati är befolkningen liksom låst i tron att man kan påverka framtiden genom att lägga sin röst var fjärde år. Det är sannerligen ett ohederligt bedrägeri. Det är även viktigt att förstå att det var landets elit som var främst hängivna med att införa pöbelstyre. Även bland kvinnorna, var det kvinnorna tillhörande eliten som var de mest hängivna. Detta märktes inte minst genom det extremt låga valdeltagandet i början av 1900-talet. Större delen av Sveriges befolkning var inte lika medvetet hängivna denna "demokratisyn" som eliten hade fört fram. Men detta skulle med tiden ändras, då staten skulle få allt mer makt och inverkan över individen.

År 1911 hölls första valet. Och Arvid Lindman förlorade sin post som Sveriges statsminister. Vid den här tiden fanns det endast tre politiska partier som representerades i Sveriges Riksdag. Man hade socialdemokraterna (socialisterna) till vänster, de frisinnade (liberalerna) i mitten och allmänna valmansförbundet (de konservativa) till höger.

Valets stora förlorare blev de konservativa. Vinnare blev socialisterna som gick starkt framåt och fick det där stora genombrottet efter löften om guld och gröna skogar till väljarna. Liberalerna blev dock mäktigaste av alla med sin starka och stabila vågmästarställning. Liberalernas Karl Staaff fick ta över som statsminister efter valet. Det enda samarbetet som blev nästan omöjlig var den mellan socialister och konservativa. Något som gav liberalerna en viktig position som enda partiet som kunde samarbeta med alla parter.

Det var dock en mycket turbulent tid både inrikes med borggårdskrisen och utrikes med första världskriget. Hjalmar Hammarskjöld fick leda landet under denna period. År 1914 hölls två val där de konservativa blev framgångsrika. Liberalerna tappade både till högern och vänstern. Utanför Riksdagen hade Bondeförbundet bildat sitt eget parti, och utmanade de stora etablerade partierna från landsbygden. Inom SAP fortsatte friktionen mellan kommunister och socialister.

År 1917 tog Carl Swartz över statsministerposten, och skulle leda landet in i valrörelsen samma år. Det här året hade bolsjevikerna tagit över makten i Moskva. Något som Branting tog starkt avstånd ifrån. Hans övertygelse var att den Nya Världsordningen skulle bildas med tiden genom långsiktiga politiska reformer, inte genom revolution. Branting tog därmed tydligt Markov och hans bolsjevikers parti i frågan. Brantings negativa inställning till Lenins bolsjevikers revolution fick kommunisterna inom SAP att gå i taket. De beslöt sig då att lämna partiet och bilda ett kommunistiskt parti, Sveriges socialdemokratiska vänsterparti, som tog bolsjevikernas parti och var med och grundade Komintern (den kommunistiska internationalen) år 1919. En annan fråga som skulle skapa irritation mellan kommunister och socialister var Brantings tydliga stöd för de *vita* i finska inbördeskriget mot de *röda*.

Valet år 1917 innebar hur som helst en omritning av den politiska kartan i Sverige. Nu var det istället fem partier som representerades i Riksdagen då kommunisterna brutit sig ur SAP och Bondeförbundet slagit igenom parlamentariskt. Men det blev det liberala samlingspartiet som återtog sin position som vågmästare. Med stöd av socialdemokraternas Hjalmar Branting fick Sverige liberalen Nils Edén som statsminister. Det blev första gången som socialdemokraterna skulle få ingå i en koalitionsregering. På det här sättet kunde socialdemokraterna få större utrymme för att driva sin agenda.

En ung Per Albin Hansson vanvettiga "försvarspolitik" var tidigt ett hot mot Sveriges försvar & nationell suveränitet.

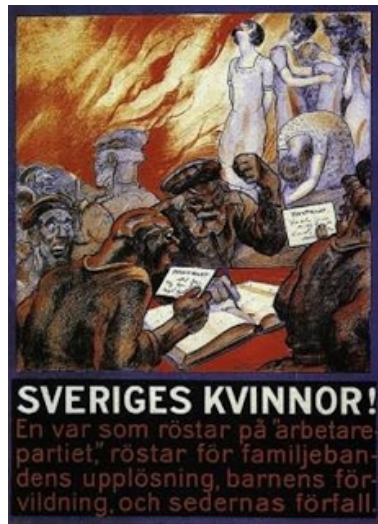
Men det blev bara en tidsfråga innan socialdemokraterna satte krokben på den liberala regeringen. Detta ledde till Edén-regeringens fall. Branting fick då i uppdrag att bilda regering, och det blev en minoritetsregering. År 1920 nådde socialdemokraterna makten och fick sig sin egen statsminister för första gången. En ung Per Albin Hansson skulle ta ansvaret över försvaret och påbörja arbetet för nedmonteringen av det svenska försvaret som "försvarsminister". Sossarnas nedmontering av Sveriges försvar fick kraftig kritik från högern. Det uppenbara i det hela var att socialdemokraterna alltid har arbetat för en internationell agenda mot Sveriges självständighet och nationella suveränitet. I försvarsfrågorna var Per Albin Hanssons nedmonteringspolitik ett tydligt bevis för detta.

I valet 1920 gick de konservativa starkt framåt. Men socialdemokraterna var fortfarande det största partiet. Nils Edén var dock inte intresserad av att upprepa en koalitionsregering med sossarna. Detta dödläge innebar att Branting avgick som statsminister till slut, och Louis De Geer d. y. fick ta över statsministerposten. Sedan skulle Oscar von Sydow leda landet inför valet 1921, då rösträtten hade expanderats till att inkludera kvinnorna.

Valet 1921 blev en stor framgång för Brantings sossar. Och då fick Branting återigen bilda regering. Så väl sossarna som de borgerliga ansåg att Branting spenderade mer tid som statsminister i Genève än i Stockholm. Detta berodde så klart på hans uppdrag för NF och byggandet av en Ny Världsordning. 1923 fick statsministern rusa hem från internationella möten då löneförhandlingar mellan LO och SAF (Svenska arbetsgivareförening, idag Svenskt Näringsliv) hade hamnat i strid, vilket så småningom ledde till en politisk kris. Krisens dödläge innebar att Branting återigen fick avgå från statsministerposten. Ernst Trygger skulle få leda landet inför valet 1924.

Valrörelsen år 1924 såg stor splittring inom både liberalerna och kommunisterna. Bondeförbundet behöll en relativ stark ställning, de konservativa gick framåt och SAP gick starkt framåt och blev valets stora vinnare. Branting fick bilda regering för tredje gången. Det blev inga koalitioner den här gången heller, utan ytterligare en minoritetsregering.

Hjalmar Branting var vid det här laget svårt sjuk. Och hans sjukdom skulle bara bli värre med tiden. Detta ledde till att Rickard Sandler fick ta över statsministerposten åt socialdemokraterna, strax innan Brantings bortgång. Med stöd av liberalerna lyckades sossarna till sist driva igenom det svenska försvarets slutliga kastrering. En ny konflikt mellan arbetsmarknadens parter ledde till ytterligare en politisk kris, som i sin tur ledde till att Sanders regering självmant avgick, då ingen överenskommelse kunde nås. Carl-Gustav Ekman och liberalerna fick leda en minoritetsregering fram tills nästa val.

Affisch från den svenska högern som 1928 redan förstod vad vänstern hade för agenda, trots att vänstern "kom ut med sina verkliga syften först 40 år senare.

Valet 1928 är idag känd som *"kosackvalet"*. Anledningen var socialdemokraternas kraftiga förflyttning ytterligare till vänster, nu när SAP leddes av Per Albin Hansson. Hansson hade själv inga problem att samverka med kommunisterna. Något som kritiserades från de borgerliga. Valet i sig blev väldigt polariserat. Både vänstern och högern bedrev aggressiva kampanjer mot varandra. Det enda anmärkningsvärda enligt mig är att den svenska högern vågade vid det här valet faktiskt stå upp för sina traditionella konservativa värderingar och äganderätten. Man försvarade familjen och i en av deras valaffischer antydde högern till och med att svenska kvinnor skulle kunna utnyttjas som slavar av svartmuskiga män om vänstern fick komma till makten. Något som idag visade sig vara sanning, med tanke på dagens våldtäktsstatistik till följd av massinvandringen. Sossarna backade och de konservativa gick framåt. Arvid Lindman blev då Sveriges statsminister.

Snart annalkade den stora internationella finansiella krisen som skulle drabba Sverige genom sparbankskraschen. Lindmansregeringen klarade inte av att handskas med den stora finansiella krisen och allt vad det hade inneburit för både svenskt jordbruk och svensk industri. 1930 avgick Lindmans regering och ersattes av Carl-Gustav Ekman och liberalernas nya regering.

De svenska fabianerna.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=Fc-OxtJYJ9g

En grupp som drev progressiva frågor starkt vid den här tiden bakom kulisserna blev tankesmedjan Centralförbundet för Socialt Arbete (CSA). Förbundet bildades år 1903 och fick starka intryck av det brittiska Labour Partiets tankesmedja The Fabian Society. De var alltså fabianer. De tog tydligt avstånd från kommunismen, och trodde istället på den fabianska metoden, inspirerad återigen av en romare, Fabius Maximus. Generalen som tröttade ut Hannibal, då han visade mest tålamod. Och just på det här sättet skulle socialisterna segra över sina motståndare. Genom långsiktiga målsättningar, där man förändrade samhället så långsamt att massorna inte skulle märka att man var på väg mot den socialistiska drömmen om en världsregering som har hand om och kontrollerar individen från krubba till grav. Kända fabianska socialister från den här tiden var globalisterna H.G. Wells, George Bernard Shaw och Bertrand Russell. Om ni bara studerar dessa tre, inser ni att denna socialistiska elit är besatta av kontroll och ser fram emot en världsregering där proletariatet styr via en *"välvillig"* och *"vänlig"* diktatur. Jag lämnar här nedan några viktiga klipp som avslöjar The Fabian Society. Tankesmedjan är en av många brittiska organisationer (så som Milner Group som finansierade Hitler och Cecil Rhodes stipendium som drev de första koncentrationslägren någonsin, där man höll sydafrikanska boer. Ja, tidernas första koncentrationsläger hade vita arbetsslavar i Sydafrika). (Fotnot: Dessa brittiska organisationer skulle så småningom bilda dagens dominerande Round Table Groups. Organisationerna har sina rötter i det Brittiska Ostindiska kompaniet, och

uppgiften var att se till att London Korporationen (aka New Jerusalem) skulle behålla sin dominanta ställning som ekonomisk stormakt. Något som man hittills lyckats med ganska utmärkt).

Erik Palmstierna och Carl Lindhagen var två kända socialdemokrater som var med i CSA. Även många "frisinnade" liberaler var med i förbundet. Förbundet, likt Andra Internationalen arbetade främst för avrustningen av försvaret och för införandet av pöbelstyre. Många elitistiska vänsterkvinnor och fackföreningsledare var inblandade i förbundet och var särskilt aktiva för att expandera pöbelstyret till att innefatta kvinnor. Det är intressant att studera de olika individer inblandade i detta förbund, för att se hur dessa elitistiska familjer hänger ihop.

ABF, som bildades 1906, via Folkhögskolan Brunnsvik, av socialdemokraterna och LO, agerade indoktrineringsmegafon åt CSA. Både LO, SACO, TCO och till och med Svenskt Näringsliv med flera är alla medlemmar som arbetar under CSA idag. Så sedan en tid tillbaka har elitistiska socialister, inte bara haft ett starkt inflytande över socialister, utan även över liberaler i Sverige.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=97t4YWHLFW8

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=yoKmBMiYhVI

Slutsats.

Trots socialdemokraternas väldigt korta visit vid makten i början av 1900-talet, lyckades de ändå sätta sin prägel över i vilken riktning man skulle ta Sverige. Just Branting var väldigt mån om att globalisternas NF skulle ta över mer och mer makt över de enskilda nationerna. Utöver detta lyckades sossarna driva igenom en kraftig nedrustning av Sveriges försvar, som skulle innebära en försvagad ställning vid andra världskriget.

I regeringsställning tillsatte Branting "socialiseringsnämnden", ledd av Rickard Sandler, för att i stort undersöka hur en socialisering av landet skulle kunna gå till. Nämnden kom fram till förslag om monopolisering av olika områden inom samhället. Vid samma tillfälle tillsatte Branting en utredning om "ekonomisk demokrati" ledd av keynesianen Ernst Wigforss för att försöka reda ut hur man skulle kunna driva landet genom planhushållning, istället för kapitalism. Denna diskussion fortsatte även inom partiet från 1920 och framåt. Inom SAP fanns det en tydlig vänsterfalang som ville göra ingrepp i äganderätten och en högerfalang (funktionalisterna) som ville behålla kapitalismen men reglera den på så sätt att staten skulle kunna styra ekonomin i önskad riktning.

Inom SAP fanns ett tydligt önskemål att driva landet in i en modernistisk socialistisk riktning mycket tidigt. Även om sossarna under Branting inte lyckades komma så långt, hade de fått igenom tillräckligt många regleringar och reformer för att lägga grunden för senare generationers mer vänsterradikala idéer om en stat som kontrollerar individen från krubba till grav (alltså den Nya Världsordningen).

Det som är så oerhört viktigt att lära sig av detta, är att det socialdemokratiska arbetarpartiets landsförrädiska tendenser inte är något som kom med Olof Palme, utan snarare något som socialdemokratin burit med sig från allra första början. Socialdemokraterna har alltid varit globalisternas förlängda arm i Sverige.

Övriga Källor:

Socialdemokratin och den svenska utrikespolitiken från Branting till Palme, *Bo Hult & Klaus Misgård*, 1990, Utrikespolitiska Institutet.

[The UN Deception, The John Birch Society.](#)

SOCIALDEMOKRATERNAS RUTTNA HISTORIA:
Del 3 De internationella målen.

Tidigare tog vi upp socialdemokraternas tid innan de kunde etablera sig som ett dominerande parti i vårt land. Grunden var partiets rötter inom frimureri och dess kontakter med utlandet och internationella globalistiska institutioner. När partiet nu etablerar sig som en politisk stormakt kunde de börja lägga grunden för den socialistiska omvandlingen av Sverige, från ett traditionalistiskt land med ansvarstagande medborgare, till ett progressivistiskt land med hjälplösa medborgare.

Här följer tredje delen om socialdemokraternas ruttna historia.

Fråga er om det verkligen är elitens intresse att "hjälpa" de fattiga och svaga. Eller fanns det en annan anledning till varför eliten valde att introducera Velfärdsstaten internationellt.

"Det goda hemmet känner icke till några privilegierade eller tillbakasatta, inga kelgrisar och inga styvbarn."

Detta sa Per Albin Hansson år 1928 då velfärdsstaten under begreppet "Folkhemmet" lanserades av socialisterna. Med facit i hand, så vet vi nu att det fanns och finns än idag gott om både kelgrisar och styvbarn. Men trots alla vanvårdsskandaler och bordellhärvor som socialisterna gjort sig skyldiga till, så har deras hegemoni varit så stark att de tvingat den svenska högern över till vänster, så långt att de till slut fick ge sig och köpa velfärdsstaten för att kunna nå makten. Alltså ingen utmaning, snarare ett nederlag för den svenska högern.

Hur socialisterna kunde lura svenska folket.

Begreppet "Folkhemmet" användes först på 1910-talet av högerpolitikern Johan Rudolf Kjellén. Men det är viktigt att förstå att Kjellén var starkt påverkad av den tyska debatten som redan varit infekterad. Även om "Folkhemmet" hade sina konservativa drag till en början, skulle det så småningom bli synonymt med en mer renodlad socialistisk idé. I Tyskland pratade man om "Volksgemeinschaft" (Folkgemenskapet). Även om idén hade cirkulerats i konservativa kretsar, skulle det utnyttjas bättre i praktiken av socialister och fascister för sina egna varianter av deras "folkhem". Något som innebar en velfärdsstat.

Just velfärdsstaten var mellankrigstidens främsta socialistiska trend. Det var inget unikt det som skedde i Sverige. Det hände i stort sätt över hela världen. Kyrkorna skulle backa. De skulle inte längre ta hand om de sjuka, fattiga och svaga i samhället, och undervisa de som ville lära sig, med hjälp av solidariska själar som frivilligt var bidragsgivare. Nej, nu var det staten som skulle ta över denna roll. Staten skulle sköta skola, vård och omsorg. Och de skulle göra det med våld. Det vill säga att staten skulle driva in skatter för att finansiera de nya ansvarsområden och finansiera nya institutioner, byråkratier och myndigheter. Man skulle alltså inte kunna avstå från detta. Solidariteten enligt socialisterna är som vi alla vet inte frivillig.

Hammaren och skäran. Kommunistiska symboler som nazisterna ogärna visade upp till utomstående. Men inom partiet behöll de sina kollektivistiska symboler. Här ett exempel från 1934.

Joseph Stalin, Adolf Hitler, Franklin D. Roosevelt, Per Albin Hansson skulle alla expandera statens roll i samhället. Detta var ingen slump, utan snarare en mycket väl genomtänkt strategi för eliten att kontrollera världens alla medborgare ekonomiskt genom att kollektivisera hela samhällen. Men för att kunna genomföra detta var man tvungen att paketera det hela på rätt sätt så att befolkningen skulle kunna luras in i socialismen (Välfärdsstaten: Den Nya Världsordningen). Även den ekonomiska debatten skulle läggas upp i den riktningen. Efter det att The Federal Reserve Bank (USA:s centralbank) blev verklighet, blev det mycket enklare för eliten att ta över diskussionen för att avskaffa guldmyntfoten. Den sista brandväggen som hindrade socialismen.

Socialister, oavsett om de kallat sig kommunister, fascister eller socialdemokrater, hade/har alla en vision om en *"ny människa"*. De är, har alltid och kommer alltid att vara för denna vision då de går emot friheten, för statens våldsmonopol och är så klart emot Guds natur. Detta är så klart intressant, i och med att ledare i både diktaturer och demokratier var tvungna att sälja visionen om välfärdsstaten som någonting folkligt. Nazisterna kunde inte öppet visa att de var socialister, utan istället framförde en traditionalistisk vision utåt, samtidigt som de behöll de mer marxistiska visionerna inom den inre cirkeln av mäktiga nazister. Videon nedan förklarar detta mycket väl.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=nnXp8g3rzvo

Där socialismen inte lett till massmord, har det lett till misär alternativt en mjuk diktatur. Och Sverige skulle inte bli ett undantag. Precis som nazisterna, så var Per Albin Hansson och socialisterna (socialdemokraterna) tvungna att sälja välfärdsstaten, eller socialisternas variant av *"Folkhemmet"* via traditionalism. Man fick tona ner sina marxistiska drag för att kunna bredda väljarbasen. Detta var något som de renläriga socialisterna och kommunisterna kritiserade. En av de främsta kritiker av detta var socialisten Arthur Engberg, en annan Ivar Vennerström. Detta hade även mycket att göra med de inre strider inom SAP mellan vänsterfalangen (socialisterna) och högerfalangen (funktionalisterna) som jag nämnde i förra avsnittet. På 20-talet lyckades socialdemokraternas högerfalang övertyga Per Albin Hansson om detta taktiska drag just för att bredda väljarbasen. En av de främsta figurerna i denna falang var Nils Karleby. Hanssons socialdemokrater skulle inte ta språngmarschen mot det marxistiska drömsamhället så som kommunisterna önskade, och de skulle inte heller gå i lugn takt så som socialisterna ville. Nej, de skulle krypa dit så som funktionalisterna förespråkade.

Stockholmsskolan banade vägen för socialismen och den skuldbaserade ekonomin.

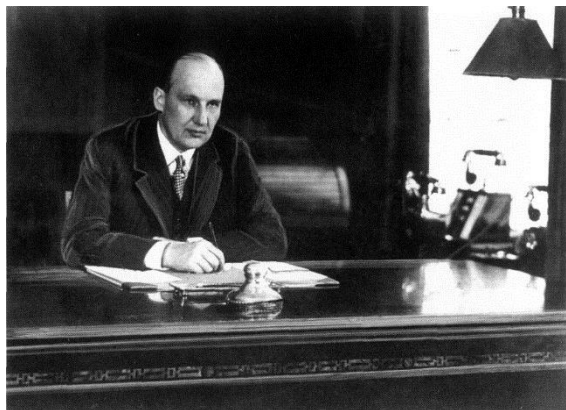
Arvid Lindman hade vunnit *kosackvalet* år 1928 och fick därmed bilda den senaste rent konservativa svenska regering. Själva regeringsperioden blev dock mycket turbulent. 1929 kom den stora finanskrisen som ledde till sparbankskraschen som drabbade så väl svenskt jordbruk som svensk industri. Lindmans finansminister, Nils Wholin, fick sparken. Men det skulle inte hjälpa alls. Lindmans

åtgärder var helt felaktiga ur ett höger-perspektiv. Men det var inte högern som hade monopol över problemformuleringen. Det hade vänstern istället.

Internationellt hade vänstern länge demoniserat guldmyntfoten. Och i Sverige var det inget undantag. Redan på 20-talet diskuterades avskaffandet av guldmyntfoten bland vänsterns ekonomer och politiska eliter, så väl socialister som liberaler var överens om att avskaffa guldmyntfoten till förmån för pappersmyntfoten. Alltså där man skulle kunna få trycka sedlar hur mycket man ville utan begränsningar. Något som sågs positivt av den politiska vänstern då de hade stora ambitioner när det gällde att bygga upp sin välfärdsstat (Den Nya Världsordningen).

1930 tål inte Lindmans regering trycket längre och hans regering fick avgå. Ersättaren blev liberalen Carl Gustav Ekman. Under första världskriget hade de flesta länder redan experimenterat med att lämna guldmyntfoten. Det hade gett utrymme för en expansiv penningpolitik för centralbankerna, så väl som en expansiv ekonomisk politik för politiker. Avskaffandet av guldmyntfoten passade vänsterns expansiva ekonomiska policy som handsken. Sverige skulle inte bara spendera skattebetalarnas pengar, eller låna sig till sina nya utgifter; Sverige skulle nu under vänsterns ledning ta Sverige från en guldbaserad ekonomi till en skuldbaserad ekonomi, alltså "[Från guldmyntfot till inflationsmål](#)". Det är just den rubriken som Lars Jonung använder i sin avhandling i *Ekonomisk Debatt* från år 2000. För övrigt mycket intressant läsning för de som är nyfikna över Sveriges penningpolitiska historia under 1900-talet.

Många länder avskaffade guldmyntfoten efter att den hade demoniserats av etablissemangen. Strax efter det att The Bank of England avskaffade guldmyntfoten, följde även Riksbanken här hemma i Sverige under Carl Gustav Ekmans regeringsperiod. Från och med den 27:de september år 1931 kunde Svensson inte längre begära guld för sina kronor hos Riksbanken. Och sedan dess har Sverige baserat sig på papperspengar. En skuldbaserad ekonomi, som inte bara skulle innebära ständigt ökande inflation, då man inte kan köpa något för en krona, något som på den tiden hade mycket större värde, utan även korruption. Just den dåvarande statsministern Carl Gustav Ekman och hans liberala regering skulle avslöjas i kanske Sveriges värsta korruptionshärva någonsin, trots att ytterst få svenskar hört talas om detta. Nämligen Kreugeraffären. (Men det är ett helt annat ämne).

Ivar Kreuger. Den centrala figuren i Kreugeraffären.

Kreugeraffären där så väl Riksbanken som regeringen var inblandade i, blev en skandal som till slut krävde Statsminister Carl Gustav Ekmans avgång år 1932. Felix Hamrin fick ta över posten som statsminister fram till valet samma år. Skadan var redan skedd. Och det skulle kosta liberalerna stort i valet.

Med de konservativas misslyckanden så väl som liberalernas skandaler än färskas i minnet, kunde socialisterna lätt vinna valet år 1932. Det blev en stor vinst för SAP som åter var större än 40%. Socialdemokraterna hade inget värdigt motstånd och kunde då utan större hinder propagandera för välfärdsstaten eller som de valde att döpa det, "*Folkhemmet*". Socialdemokraten Ernst Wigforss hade i England fått starka intryck från Keynesianismen och här hemma i Sverige från Stockholmsskolan. Alla pusselbitar hade fallit på sin plats. Folket hade blåsts och SAP kunde äntligen få inleda sitt socialistiska bygge. Det är även viktigt i sammanhanget att påminna om att fabianerna inom Centralförbundet för Socialt Arbete (CSA) inte bara hade ett betydande inflytande över socialister,

utan även över liberaler i Sverige. Det är då inte heller ett sammanträffande att Stockholmsskolan hade sitt främsta inflytande över SAP och "De Frisinnade" (liberalerna, senare Folkpartiet) sedan åtminstone 20-talet. Åtminstone sedan dess skulle man kunna betrakta liberalerna som en del av den svenska vänstern.

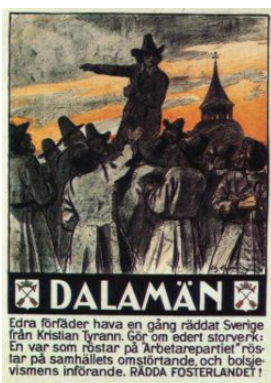
Sossarna söndrar och härskar.

Per Albin Hanssons väg in i socialdemokratien började med (Sällskapsorden) Verdandi år 1901. Detta var en utbrytargrupp ur godtemplares (Sällskapsorden). (Alltså samma sällskapsorden som hjälpte August Palm under 1880-talet, innan bildandet av SAP). Verdandi tog dock öppet helt avstånd från kristendomen. Istället anammades de socialistiska idéerna från "arbetarrörelsen". De var främst aktiva inom nykterhetsrörelsen.

1902 var han med i olika radikala vänsterextrema ungdomsorganisationer, fram tills det att han hamnade i SAP:s dåtida ungdomsförbund år 1903. 1904 började han skriva för vänsterextrema tidningar innan han blev ordförande i ungdomsförbundet år 1907. I sitt tidningsarbete tog han avstånd från anarkisterna, precis som övriga socialister. I ungdomsförbunden hade han inget emot att ha samröre med kommunister. Dock fick han problem då kommunisterna med Zeth Höglund i spetsen tog över ungdomsförbundet år 1909. Detta skulle bli början till den inre konflikten inom Socialdemokraterna som så småningom skulle leda till kommunisternas utbrytning ur partiet. Under tiden fortsatte Hansson att klättra inom den socialdemokratiska hierarkin. Under första världskriget befann sig Per Albin Hansson i City of London (a.k.a. New Jerusalem) så klart, mellan åren 1915-1916, för att jobba som korrespondent. Kontakterna från Andra Internationalen gjorde detta möjligt. Här fick Hansson även goda kontakter med socialister och marxister i staden.

År 1917 blev Hansson riksdagsman och fick ingå i Nils Edéns liberala regering. Men Hansson var radikal, radikalare än sitt eget parti. Och det var han som blev ansvarig för den liberala regeringens slutliga fall. När väl sossarna fick regera fick Hansson ta över posten som försvarsminister, något som oroade så väl konservativa som rojalister. Som en sann socialist lyckades han genomföra omfattande nedrustningar av Sveriges försvar under sossarnas regeringsperioder på 20-talet. De mest omfattande skedde dock under Rickard Sänders regeringsperiod, innan sossarnas regering fick avgå efter arbetsmarknadskonflikter som låste sig år 1926.

Det var egentligen tänkt att Socialdemokraternas finansminister, Fredrik Thorsson, skulle få ta över efter Hjalmar Branting. Men denne Thorsson var svårt sjuk och dog strax efter Branting. Sandler fick ta statsministerposten, och året efter Sandlerregeringens avgång valdes Per Albin Hansson till att bli Socialdemokraternas partiledare, inte helt okontroversiellt.

Lyckad valaffisch för de konservativa i Dalarna i *kosackvalet* år 1928.

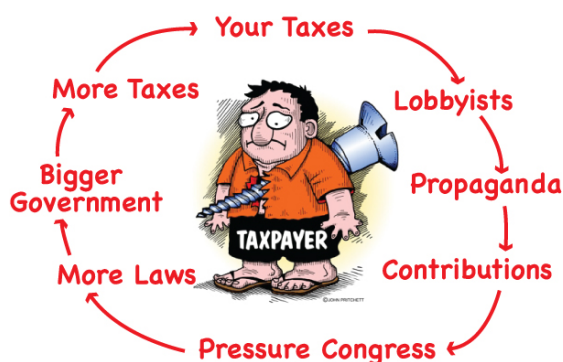
I *kosackvalet* år 1928 visade Hansson hur radikal han kunde bli. Han valde att öppet närma sig Sveriges Kommunistiska Parti (SKP) utan att skämmas för det och förespråkade en tydlig och öppet renlärig marxistisk politisk linje. Valet blev en succé för de konservativa.

Men Hansson tog åt sig av valförlusten och lyssnade till partiets högerfalang (funktionalisterna). Ernst Wigforss var en av dessa, som dessutom hade spenderat en tid i England och fått intryck av den tidiga Keynesianismen. Även om Hansson inte riktigt hade mycket till övers för partiets högerfalang

gick han ändå med på det politiska spelet och taktiken inför valrörelsen. Starkt påverkad av Stockholmsskolan/Keynesianismen, med guldmyntfoten avskaffad och med en opposition som helt klappat ihop, kunde sossarna lätt sälja sitt bedrägeri till svenska folket och vinna valet år 1932.

1932 ledde Per Albin Hansson en socialdemokratisk minoritetsregering. Ledaren för Bondeförbundet, Olof Olsson i Kullenbergstorp, var skeptisk till socialisterna och vägrade att ingå i en regering med sossarna. Hansson skulle dock locka bönderna i det som kallades för *"kohandeln"* då man gick med på vissa överenskommelser i ett krispaket år 1933. Sossarna erbjöd bönderna reglerade priser på mjölk, ägg, spannmål och smör. Och de föreslog även bildandet av ett slakterilånsfond för att locka dem bland annat. Efter starka påtryckningar gick Bondeförbundet med på detta, vilket innebar att SAP fick igenom betydande reformer.

Den offentliga sektorn utökades kraftigt med 90 000 anställda av staten. Även nya regleringar på arbetsmarknaden skulle gälla. Nya tullar med en mer korporativ jordbrukspolitik, skulle visa sig gynna regeringen mer än någon bonde. 1934 avgjordes en intern uppgörelse inom Bondeförbundet. Där besegrade utmanaren Axel Pehrsson-Bramstorp dåvarande partiledaren Olof Olsson i Kullenbergstorp med knapp marginal. Pehrsson-Bramstorp var mer öppen till att försöka förhandla med sossarna.

Början till en ond cirkel.

Socialdemokraterna på 30-talet hade en tydlig modernistisk vision, likt Mussolinis italienska fascistregering. Just denna moderna ism var det smidiga sättet som funktionalisterna kunde använda sig av för att centralisera mer makt åt staten, och inte minst hos socialdemokraterna. Precis som på 20-talet utlyste sossarna många utredningar kring hur man skulle kunna omvandla Sverige till ett mer renodlat socialistiskt land. I bräschen för dessa utredningar finner vi många akademiker med kopplingar till Stockholmsskolan. Om det nu gällde, sjukvård, bostadspolitik, arbetsmarknadspolitik, skolpolitik, socialpolitik, så hade sossarna flera utredningar på gång. Deras policy gick ut på att expandera statens roll i samhället. Gustav Möller var en av de främsta i det här arbetet.

Staten skapade alltså fler utgifter och spenderade mer. Ingenstans skulle det sparas. Förutom i försvaret så klart. År 1935 kom en av högerns utredningar om försvarspolitiken fram och det var dags att ta ett beslut. Ökade ekonomiska medel till försvaret var en hjärtefråga för Bondeförbundet, så den här gången kunde de inte gå med på SAP:s nedrustningslinje. "De Frisinnade" liberalerna som numera hade bytt namn till Folkpartiet höll med bönderna, lika så de konservativa. Tuffa förhandlingar ledde till motförslag från Hansson, där han ville att de borgerliga skulle gå med på ytterligare ökade utgifter. Där blev det blankt nej, och Hanssons första regering föll och fick avgå. Under sommaren 1936 fick bondeförbundets Pehrsson-Bramstorp bilda regering fram tills valet. Självt gjorde han detta motvilligt. Han hann ändå aldrig påverka politiken något nämnvärt.

I valet 1936, misslyckas de borgerliga med att belysa hur SAP var på väg att socialisera Sverige. (Det fanns ingen Tea Party-rörelse då i Sverige). Sossarna påpekade å sin sida att de hade lyckats med att dämpa den ekonomiska krisen. Fällandet av Hanssons regering bara månader före valet uppfattades också som något märkligt av väljarna. Försvarsfrågan blev inte ens en valfråga. Detta drog Hansson nytta av. Socialdemokraterna ökade ytterligare och var nu uppe på dryga 45%.

Hansson var dock inte intresserad av att ha en minoritetsregering den här gången. Han ville ha en parlamentarisk majoritet för att försöka slippa tidigare erfarenheter. Rent teoretiskt så kunde Hansson söka sig till kommunisterna. Men det fanns en poäng på att kunna neutralisera sitt motstånd. Just därför valde Hansson att bjuda Pehrsson-Bramstorps bönder till en koalition. Detta var något som förvånade de borgerliga. Men egentligen ett genidrag från sossarna. Pehrsson-Bramstorp tackade ja. Bondeförbundets Janne Nilsson i Hörby blev försvarsminister, och Hansson hade helt avvärjat sitt motstånd i försvarsfrågan. Och sossarnas tidigare förslag som de borgerliga hade sagt blankt nej till, gick igenom den här gången.

Med en kraftigt försvagad opposition kunde nu Hansson komma undan med att socialisera Sverige utan större motstånd. Staten kunde erbjuda mer bidrag, mer vård och sedan ytterligare fler myndigheter och regleringar för företagen. Utgifterna bara ökade och Hansson kunde fortsätta sina löften om guld och gröna skogar. Ett resultat av detta blev Saltsjöbadsavtalet år 1938.

30-talet blev faktiskt början till en längre process där den offentliga sektorn successivt skulle expandera. Det tydligaste exemplet på detta kan kanske kallas för HanssonCare (inspirerat från dagens ObamaCare). Det handlade om mödravården. Nu kanske läsare undrar vilka invändningar man kunde ha till att alla mödrar får vård. Den kvarvarande barnadödligheten eliminerades och folk tyckte det var bra. Det främsta problemet är kanske värst av allt att man eliminerade kunskapen som tidigare fanns bland svenska kvinnor. Innan HanssonCare, var Sveriges kvinnor i stort sätt helt självständiga och hade fört kunskapen om mödravård från moder till dotter i generationer. Visst fanns det risker. Men Sveriges kvinnor var för hundra år sedan inte lika hjälplösa som de är idag. Nu är de istället helt beroende av att det ska finnas tillgång till sjukvård. Något som idag är en påfrestning på ekonomin. Så vi ser hur HanssonCare påverkat Sveriges kvinnor negativt genom att lägga beslag på kunskap kring mödravård. Det som tidigare var familjens och kvinnornas ansvar blev nu Statens ansvar. Och då har vi inte ens gått igenom hur mycket dyrare det hela blev via kraftigt utökade utgifter. För fler detaljer gällande HanssonCare med mera, så rekommenderar jag er att läsa Ingvar Nilssons & Anders Wadeskogs rapport [Barnen i det felbyggda folkhemmet](#) från 1997, där detta förklaras mycket pedagogiskt. (Jag tar dock avstånd från Nilssons & Wadeskogs lösningar på problemet).

Av stor betydelse för HanssonCare, blev Gunnar Myrdal. En socialdemokrat tillhörande Stockholmsskolan. Myrdal förespråkade öppet eugenik. Det var enligt Gunnar och hans fru, radikalfeministen Alva Myrdal, helt legitimt att sterilisera människor som de ansåg vara "asociala" eller enligt dem moraliskt "undermåliga". De gick alltså ett steg längre än nazisterna och rashygienpolicyn som gällde då. De ville få avgöra om folk överhuvudtaget passade in i ett samhälle för att kunna avgöra ifall de skulle steriliseras eller ej. Alltså oavsett etnicitet! Myrdalarnas bok *Kris i befolkningen* (från 1934) kritiserade förvisso malthuseanismen, men de hade inga problem med att implementera samma obehagliga elitistiska eugenik. Precis som övriga inom Stockholmsskolan och socialdemokrater i allmänhet blev han starkt påverkad av den elitistiska intellektuella vänstern i City of London (aka New Jerusalem). Så det är ingen slump att Myrdalarna förespråkade det som bara decennier senare blev den globala eliten Round Table gruppernas uttalade mål. Det är viktigt att påpeka att detta var ett internationellt projekt, inte något nationellt projekt som många annars kunnat tro. Det är ingen slump att dagens Socialistinternational har sitt huvudkontor i Maritime House, Old Town, Clapham, i just City of London. Socialdemokraterna styrs alltså därifrån!

Förräderiet & förtrycket.

Sommaren 1939 var trycket hårt mot regeringen, då länderna på kontinenten rustat upp för krig var inte Sverige redo att försvara sig, utan åtnjöt en mycket svag ställning om någon av stormakterna skulle ge sig på riket. Statsministern Per Albin Hansson som nästan på egen hand hade haft som personlig agenda att nedrusta Sveriges försvar, kunde inte utnyttja Bondeförbundet som alibi. Läget var oroligt. Lik förbannat gick Statsminister Hansson ut med att Sveriges beredskap var god. I sitt berömda tal bara dagar innan krigets utbrott tog han upp just detta. Men när väl andra världskriget börjat, hade Sverige inget att försvara sig med mot nazister eller sovjeterna. Det spelade dock ingen roll. Sverige kom att ändå skicka 40 miljoner kronor till nazisterna i Tyskland under kriget (år 1941). Något som personligen godkändes av Ernst Wigforss som utåt gjort sig känd för att annars vara en motståndare mot nazismen.

Till följd av Sveriges utsatthet, medvetet eller ej, valde Sverige att krypa för nazisterna så länge krigets lycka var på tyskarnas sida. Detta ledde långt. Så pass långt att Sverige kom att inrätta upp till 14 koncentrationsläger. I februari 1940 inledde Sverige interneringen av dissidenter. Till en början handlade det om antinazister, antifascister, kommunister, överhuvudtaget vänsterinriktade dissidenter. Men detta skulle visa sig vara rent opportunistiskt. Ty när krigslyckan vändes till tyskarnas nackdel släpptes de vänsterorienterade dissidenterna. De blev istället ersatta av nazisympatisörer, och andra högerorienterade dissidenter. Alla utan någon som helst rättslig prövning. Dissidenterna hölls fram till 1948 då lägren stängdes ner. Vi vet inte vad som hände med alla. Misstankar finns om att vissa kan ha arkebuserats.

En ung Tage Erlander som hade koll på Sveriges koncentrationsläger.

En ung riksdagsledamot vid namn Tage Erlander visade sig vara mycket aktiv med dessa koncentrationsläger. I sina memoarer skriver Erlander att han fick reda på dessa läger först efter 1943 då han besökte lägren. Men Niclas Sennertegs forskning visade att Erlander minsann var väldigt väl underrättad om vad som hände i dessa läger, och att han till och med gav lägeransvariga sparken om de varit "för snälla" mot de intagna.

Intressant för oss blir även Hansson under andra världskriget. Något som kanske få känner till var att Hansson sökte sina svar i ockultismen. Vart det här kan ha börjat, kan bero på hans aktivitet inom sällskapsorden. Ty istället för att söka sig till Gud eller några av sina två familjer (Han hade två fruntimmer) så sökte han sig istället till en horoskopmakare. Här följer ett citat som ni finner i boken *Svensk historia dag för dag* av Monica Sundberg och Anders Pontén. Det är tydligen ett citat från Hanssons dagbok.

"I dag brev från en horoskopmakare med förutsägelser om tillspetsning av läget. Mars ingår i Fiskarnas tecken. 16 maj – militära krisen börjar. 21 maj Solen i Tvillingarna – krisen ökar i styrka. 26 maj. Nymåne krigsfara, kungen anbefaller försvarsåtgärder, sannolikt kommer luftskyddstillstånd att införas. 2 juni högsta beredskapstillstånd. 9 juni. Fullmåne – offensiven når maximum, därefter avtar efter hand krigsfaran för Sverige..."

~ Per Albin Hansson. (Enligt uppgift skriven den 8 maj 1941 på sitt tjänsterum).

Per Albin Hansson sökte sig till ockultismen.

Något säger mig att det inte är en slump att Hansson precis som tidigare socialister sökte sig till, och hamnade i det ockulta.

Hansson hade även en ansträngd relation till främst Ernst Wigforss, men även andra inom sin egen rörelse. Han föredrog att umgås med landets elit. De så kallade "*kortoxar*" som han oftast spelade poker med på sin fritid. Något som han faktiskt blev kritiserad för bland SAP:s gräsrotter.

Till följd av det blodiga krigets härjande på kontinenten, främst i grannlandet Finland, så ersattes dåvarande regering med en samlingsregering under Per Albin Hansson i december år 1939. I denna ingick samtliga riksdagspartier utom kommunisterna.

Inför valet 1940 hade partierna kommit överens om att hålla en relativ låg profil under valrörelsen. Per Albin Hansson kunde lätt kamma hem poäng som "landsfader" under krigets oroligheter. Socialdemokraterna kunde tack vare detta göra sitt bästa val någonsin. 53,8% är än idag det högsta något svenskt politiskt parti någonsin haft. I övrigt skedde det inte så många förändringar. Riksdagen var i stort sätt värdelös, då de flesta om inte alla beslut kom direkt från samlingsregeringen. I stort sätt hade sossarna full kontroll med sina 53,8% i samlingsregeringen. Ibland bluffade man fram en och annan "sommarkris" som den år 1941 för att försöka ge sken av att Hansson var en ansvarstagande statsman som kunde samarbeta med nazisterna.

Trots att samlingsregeringen fick fortsätta även efter valet 1944, så visste man att kriget var på väg att ta slut. Valet handlade då mycket om hur Sverige skulle se ut efter kriget. Högerpartiets ledare Gösta Bagge utmanade socialisternas dominans genom att varna för det socialistiska samhället som Per Albin Hansson skulle fortsätta att bygga på. Detta kallade han mycket riktigt för "*de mjuka ryggarnas samhälle*". Bagge ville gärna se ett samarbete mellan sitt parti och Folkpartiet. Men folkpartisterna var inte särskilt intresserade. Istället blev det Bondeförbundets Axel Pehrsson-Bramstorp som öppnade för samarbete med Högern med tanke på deras dåliga erfarenhet av samarbete med sossarna.

Vid krigets slut hade inte bara krigslyckan vänt. Men många kände sympati med Vänstern runt om i Europa efter deras motstånd mot nazisterna, som var på väg att förlora kriget. Och Sverige blev inget undantag. SKP gjorde sitt bästa val dittills. Med 10,3% slog de alla sina tidigare rekord. SAP backade tillbaka till siffror som de var vana vid före kriget. De hamnade på 46,7%. Högern misslyckades i sin kampanj och så småningom isoleras de allt mer inom svensk politik.

Förenta Nationerna (FN). Embryot till Den Nya världsordningen.

Sommaren 1945 kom samlingsregeringen till slut att upplösas och Socialdemokraterna kunde då återgå till att regera på egen hand. Utrikesminister blev en av Sveriges och socialdemokraternas främsta globalister, Östen Undén. Mycket aktiv inom NF, tog han även initiativet för Sveriges inträde in i de nybildade Förenta Nationerna (FN). Undén kallade Sovjet för ett "rättssamhälle" och gick ständigt till attack mot USA och väst (kapitalisterna) varje gång han fick chansen, precis som de flesta sossar. Hösten 1946 inledde Undén arbetet för Sveriges inträde i FN.

Samma höst dog dock Per Albin Hansson av en hjärtinfarkt. Östen Undén fick ta över rollen som Sveriges statsminister, fram tills några dagar senare då en ny statsminister tillika partiledare för socialdemokraterna kunde utses av partiet. Gustav Möller sågs som den naturliga efterträdaren till Hansson. Men Ernst Wigforss med flera ville gärna se en föryngring av partiet. Därför valde man

riksdagsledamoten Tage Erlander till ny ledare, mannen som hade haft hand om Sveriges koncentrationsläger. Han skulle bli Sveriges nye socialistiske ledare och dessutom "landsfader". Wigforss hade via den vänsterextrema och kulturradikala Den Yngre Gubben (DYG) alltid haft en länk till Erlander. Det blev på det sättet naturligt att Wigforss skulle utse Erlander som ledaren för denna förnygring av socialdemokraterna. Ett förslag som gick igenom. Makten i Sverige koncentrerades under en tid framåt hos medlemmar från DYG inom både SAP och FP.

När Erlander väl tog över rollen som landets statsminister kunde en annan DYG-medlem, Östen Undén, återgå till sitt arbete som utrikesminister. I november 1946 invigde Undén Sverige som ytterligare en medlem i FN. Undén höll Sveriges inträdestal på franska, som en markering mot närvarande amerikaner (kapitalisterna) han ogillade.

I själva verket har Sverige sedan 1946 frivilligt och utan ens någon folkomröstning gett upp sin självständighet till Rockefeller och övriga globalisters Nya Världsordning genom dess embryo FN. Sedan Sveriges FN-medlemskap har vårt land hamnat under massvis med regleringar och kontrakt utan folklig insyn, där folkvalda inte haft något som helst inflytande och där eliten på ett mycket effektivt sätt kunnat diktera vårt och andra medlemsländers uppdrag. Glöm EU-medlemskapet. Där fick åtminstone folket rösta. Vårt medlemskap i FN har orsakat betydligt värre skada, om än inte lika synligt. Sverige och de unioner som Sverige ingått i styrs ovanifrån av elitens globalistiska verk, FN, som är ett embryo inför deras kommande Nya Världsordningen. Så nästa gång någon påpekar om att Sverige förlorade sin självständighet 1994 med inträdet i EU, så kan ni påminna dem om vad som hände år 1946.

Slutsats.

Det är viktigt att förstå att den socialisering som skedde i Sverige var bara en del av ett större projekt som globalisterna önskade och fick till. Olika samhällsprojekt i olika länder som globalisterna kontrollerade betraktades som olika experimentområden. Mellankrigstiden är relevant ur en historisk kontext för att kunna studera epoken då den globala eliten på allvar inledde sin planhushållning, sociala ingenjörskonst och centralplanering. Detta blev bara början till en längre period då eliten på allvar skulle börja manipulera de stora skarorna av människor.

Det är även viktigt att komma ihåg att NF förespråkade just nedrustningen. Per Albin Hansson var alltså inte en som på egen kraft fick till det. Även om hans arbete för detta i Riksdagen var ihärdig i den här frågan, så är det frågan om det hade skett utan NF som auktoritet inte hade uppmuntrat till detta. Det var exakt samma sak som Andra Internationalen förespråkade, som även NF skulle göra. Och så som Branting förespråkade även detta, så gjorde även Hansson, fast på ett betydligt mer radikalt sätt.

Just Sverige var så pass progressiv och "duktig" som gick i framkanten av att lyda under eliten i NF. Och så har det varit sedan dess. Sverige är ett av få länder som visas upp som ett gott exempel av den globala eliten. Det är den sortens *mjuka förtryck* som eliten föredrar. Eliten vill inte ha ett 1984-samhälle. Det är mycket kostsamt och ineffektivt. Aldous Huxleys *Brave New World*, där befolkningen frivilligt förslavar sig själva och till och med försvarar systemet som förslavar dem, är att föredra.

Och precis så har det blivit med Velfärdsstaten här i Sverige. Det är ett system som förslavat befolkningen. Men ändå finns det tillräckligt många dårar för att upprätthålla detta tvångsinvesteringsbedrägeri. Så många har redan investerat så mycket känslor och stolthet i systemet som förslavat dem. Att ens tänka tanken att själva systemet är destruktiv är dessvärre otänkbart för alla dessa stackars själar.

Per Albin Hansson lyckades med sina ambitioner för att han klarade av att hålla sig pragmatisk. Syftet till detta var just ett medel för att uppnå sina mål. Hansson lyckades på det här sättet etablera sitt parti som ett dominant 40%:s parti som enkelt söndrade och härskade över sina motståndare inom borgerligheten. Det blev de små bebisstegen mot den socialistiska drömmen. Både Hansson och senare Erlander skulle visa sig vara långt till vänster om sin egen politik. Även den splittrade, neutraliserade och klena borgerligheten gav sossarna ett tydligt försprång. Och det kom att räcka

den nordiska modellen) kom att betraktas som något att sträva efter. Främst för att den lyckades lura till sig befolkningen. Vilket enligt Aldous Huxley (också från The Fabian Society) var så mycket mer effektivt än George Orwells 1984-modell.

Sverige skulle under de kommande decennierna omvandlas från en puritansk, kristen, värdekonservativ landsbygdsnation, till ett urbaniserat, progressivt, rotlöst land. Men detta hade aldrig varit möjligt, om det inte vore för SAP.

Planhushållning och DYG-gänget.

Bertil Ohlin (FP).

Efter valet 1944 blev Högerpartiet allt mer isolerat. Bondeförbundet försökte samarbeta med så olika parter som möjligt. Folkpartiet var sedan tidigare ett vänsterparti, men nådde inte särskilt stor framgång utan att utmana socialdemokraterna. Som ny partiledare för Folkpartiet insåg Bertil Ohlin detta tidigt. Ohlin hade under universitetstiden i Lund tillhört den vänsterradikala studentföreningen De Yngre Gubbarna (D.Y.G.). Även Ernst Wigforss och Tage Erlander var båda med i DYG. Under de kommande åren skulle DYG-gänget komma att dominera svensk politik. Ohlin precis som Wigforss och Myrdal var dessutom också keynesianer via Stockholmsskolan. Så man kan egentligen betrakta FP och SAP som två sidor av samma mynt.

Ändå gick Ohlin hårt fram i sin kritik av socialdemokraterna, och Herbert Tingsten på DN tog också tydlig ställning för just FP. Ohlins FP kunde på det här sättet tydligt dominera oppositionen mot sossarna.

Efter Per Albin Hansson var favoriten för att ta över rollen som statsminister tillika partiledare, Gustav Möller. Men istället såg Ernst Wigforss till att sin vän från DYG-gänget, Tage Erlander, skulle få axla denna roll. Trots att Erlander låg långt ut till vänster, lyckades Wigforss få igenom sitt budskap om funktionalism (högersossepolitik). Detta smittade av sig och gjorde Erlander till en mer pragmatisk statsminister.

Efter andra världskriget kunde sossarna fortsätta med att expandera statens roll över samhället via sitt "27 punktsprogram". 1946 sattes ErlanderCare igång med en allmän sjukförsäkring som innebar gratis sjukvård, subventionerade läkemedel och sjukpenning. 1947 infördes barnbidraget. Hyresregleringarna från andra världskriget behölls. Och fler byråkratier inrättades. Allt detta innebar så klart kraftigt ökade utgifter.

Under andra världskriget hade man befarat ytterligare en depression likt den under mellankrigstiden. Den keynesianske eugenisten Gunnar Myrdal varnade tidigt för detta i sin bok *Varning för fredsoptimism*, från 1944. Sossarna hade då anpassat Sverige till detta genom att på keynesianskt vis försöka reglera och slösa sig bort från den "kommande krisen". Det blev dock ingen lågkonjunktur.

Gunnar Myrdal (S).

Resultatet blev istället en kraftig inflation under 1946 som ledde till valutakrisen år 1947. Krisen kom att snabbt skapa osämja socialdemokrater emellan. På ena sidan Gunnar Myrdal och på andra Ernst Wigforss. 1947 experimenterade sossarna med ännu mer keynesianism och införde särskilda regleringar mot importerade produkter som kaffe, te och kakao. 1948 infördes även liknande regleringar riktade mot bensin. Wigforss stod även i spetsen för sossarnas kraftiga höjning av bolagsskatten, förmögenhetsskatten och beslutet att göra skatterna progressiva.

I ett ögonblick av plötslig vett, kom Riksbankschefen Ivar Rooth på att man kanske skulle bekämpa inflationen, istället för att fortsätta trycka sedlar. Hans milda förslag om att höja räntan ledde till att han fick sparken år 1948. 1949 följde den svenska kronan det engelska pundet och devalveras kraftigt. Svenskarnas köpkraft försämrades markant, då de flesta varor under en kort period blev mycket dyrare.

Jämför man sossarnas och folkpartiets partiprogram inför valet 1948, så var de nästan identiska. Ändå lyckades media under det årets valrörelse få det att se ut som att S och FP tillhörde motsatta poler. Den stora debatten i MSM handlade om ifall Sverige skulle gå med på planhushållning eller ej. Märkligt, med tanke på att Ohlin förespråkade samma keynesianska ekonomiska experiment som sossarna, bara av en annan variant, men ändå med kraftiga statliga ingrepp i ekonomin.

Herbert Tingsten.

På ena sidan hade vi sossarna och vänstertidningarna. Och på den andra sidan stod Folkpartiet och Herbert Tingsten. Vänstern anklagade FP för att finansieras av "storkapitalet". Den vassaste anklagelsen visade sig vara den om "Bolidenguld". Enligt anklagelserna som härstammade från en socialdemokrat så hade FP fått 3 miljoner kronor. Efter en utredning, visade dock denna anklagelse vara falsk. Avslöjandet av detta dränktes dock av nyheten om mordet på Folke Bernadotte.

Tingsten å sin sida hade nästan på egen hand via DN gått till totalangrepp mot sossarna. Han kallade deras styre mycket riktigt för ett vanstyre. Han kritiserade bland annat deras katastrofala ekonomiska politik och även handelsavtalet med Sovjetunionen. Antydningar fanns även om att socialdemokraten

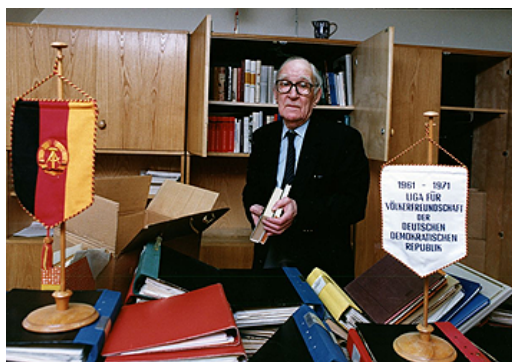
Gunnar Myrdal skulle ha personligen gynnats av regeringens handelsregleringar. På valdagen, tog Herbert Tingsten tydligt ställning och uppmanade folk att rösta på FP.

Folkpartiet gick kraftigt framåt, men var inte i närheten av att hota sossarna som i stort sätt hamnade på samma nivå som förra valet (kring 46%). Högerpartiet, Bondeförbundet och fram för allt kommunisterna i SKP tappade i väljarstöd.

Det blev alltså en seger för sossarna i det falska medievalet. Frågan är egentligen hur stor skillnad det hade varit om FP hade vunnit valet. Med en identisk politik, och med tanke på Bertil Ohlins bakgrund som keynesian och DYG:are, så kan man anta att det nog inte hade spelat så stor roll som medierna försökte få det till. FP skulle nog ändå sökt sig till S för att få majoritet till sina förslag, om inte Bondeförbundet eller Högern velat gå med på det.

Den nya kristofobiska skolan.

Sedan 1500-talet har Bibeln i de traditionellt protestantiska länderna varit av stor vikt för språket och dess utveckling. Inte minst i länder som Sverige, Tyskland och England. Under 1800-talet införde de flesta länderna i väst allmän skola. Bland dessa fanns även Sverige. Och på den tiden spelade Bibeln och den kristna tron en central roll för samhället. Kristendomen i sig hade sin egen särställning inom den svenska skolan. Detta var naturligt av historiska skäl, men också för att den första boken som många svenskar lärde sig att läsa var just Bibeln. Så det var naturligt att även barnen skulle lära sig Bibeln i skolan. Och så var det i stort sätt, ända fram till 1940-talet.

Stellan Arvidsson (S) och sitt skrivbord.

Under 1930-talet och 1940-talet hade socialdemokraterna fått in en del utredningar som de tidigare utfärdat. Det hela kulminerade i 1946 års skolkommission. Mannen som kom att leda denna kommission blev Stellan Arvidsson. Förutom att ha gjort sig känd som en aggressiv kristofob, så är han tack vare Birgitta Almgrens arbete numera också känd som en Stasiagent, som dessutom var en aktiv figur inom socialdemokraterna. Som student i Lund var han aktiv medlem i den socialistiska föreningen Clarté. Ordförande för denna förening under en period var Tage Erlander. Redan under 1920-talet odlade Arvidsson sina kontakter med Tyskland via universitetsväsendet. Efter Hitlers maktövertagande undvek han dock Tyskland efter att ha blivit utvisad. På 1930-talet var han aktiv socialdemokrat i Hudiksvall innan han utsågs till att leda 1946 års skolkommission.

Det var även i 1946 års skolkommission som han kom att träffa sin nya flickvän, Britta Stenholm. Båda två skulle lämna sina tidigare förhållanden, för varandra. Tillsammans engagerade de båda sig i *Förbundet Sverige-DDR*, Stellan Arvidsson som ordförande. Att de båda var aktiva och inflytelserika socialdemokrater var inte särskilt kontroversiellt, trots sossarnas "antikommunistiska" policy.

Stellan Arvidssons främsta idoler var Karl Marx och Thomas Thorild (en svensk rosenkreutzare, med starka influenser av tidiga teologiska mystiker baserade i London under sent 1700-tal. Thorild har även hyllat den frimurarledda *Franska Revolutionen*). Via ABF publicerade Arvidsson många artiklar om DDR.

Arvidsson hade ett mycket stort personligt hat mot Kristendomen, och såg det som sitt personliga korståg att helt rensa den kristna tron från den svenska skolan, för att istället införa en socialistisk-

ateistisk humanistisk *"fostran"*, som han själv kallade det. Arvidsson erkänner detta i sin egen uppsats "Kristendomen och skolan" i antologin *Ateistens handbok* från 1964. Psalmsånger och bön i skolan blev så småningom helt eliminerade från den nya *"ateistiska fostran"* som skulle gälla. Men inte ens det var nog för Arvidsson. Att ta bort Gud från det offentliga räckte inte för honom, han ville även ingripa in i det privata och ifrågasatte ifall föräldrarna skulle få fostra sina egna barn med kristna värderingar, då han ansåg att *"fostran"* skulle tillhöra det offentliga, det vill säga Statens egna "humanistiska värderingar".

Arvidsson mötte dock motstånd från svenska folket då 2 miljoner namnunderskrifter samlades för att behålla Kristendomens särställning inom utbildningen. Birgitta Almgren avslöjar även intressanta detaljer kring hur Arvidssons nära samarbete med DDR innebar att Sverige anpassade sin skolpolitik till den östtyska modellen. I Stasiarkiven avslöjas det faktum att Arvidsson högprioriterade skolpolitiken som ett viktigt verktyg för att omskola svenskarna till en ateistisk fostran.

Britta Stenholm å sin sida ledde många läroboksgranskningar och fick flera uppdrag från utbildningsdepartementet, Lärarutbildningskommittén (LUK) och Skolöverstyrelsen (SÖ) bland annat. Som läromedelskommissionär anmälde hon läromedel som hon menade inte var tillräckligt "neutrala" i sina beskrivningar av DDR. Både Stellan Arvidsson och Britta Stenholm fick många medaljer och hyllningar från DDR för sin insats i Sverige.

Under 1950-talet inledde Sverige omfattande samarbeten med DDR via pedagogseminarier, studieresor för skollärare och lärare, samt utbyte mellan skolmyndigheter och läroboksförfattare. Medan Stellan Arvidsson samarbetade intensivt med de östtyska universiteten, så hade Britta Stenholm flitiga kontakter med utbildningsministeriet. Tillsammans ledde de ett nätverk som genomförde de önskade förändringarna inom den svenska skolan.

Alva Myrdal (S).

Ytterligare en relevant individ att nämna i sammanhanget är Alva Myrdal, som var med i 1946 års skolkommission. På 50-talet var hon chef för UNESCO:s socialvetenskapliga avdelning.

Redan år 1972 hade 600 svenska lärare drillats i DDR. Intressant är även att utbildningsminister Lena Hjelm Wallén, på 80-talet, var en stark anhängare till samarbetet mellan DDR och Sverige inom skolpolitiken, och deltog själv i många möten med Stellan Arvidsson och DDR:s utbildningsminister Margot Honecker. Lägga även till minnet att Lena Hjelm Wallén under 80-talet även var delegat i Svenska Uneskorådet. Resultatet av Arvidssons och 1946 års skolkommissionsreformer blev att man på 50-talet förlängde skoltiden och gymnasiet blev gratis. En slöhetsreform som ligger i linje med UNESCO:s egen agenda för att fördumma. Och dessutom även ökade utgifter för skattebetalarna så klart. Även det i linje med sossarnas ekonomiska policy att utöka slöseriet.

"Historikerna måste i framtiden förklara hur en socialistisk skolreform kunde genomföras i ett kapitalistiskt land... Hur kommer det sig att skolsystemen i det socialistiska DDR och det kapitalistiska Sverige har så många gemensamma drag?"

Detta sa Stellan Arvidsson i sitt tacktal då han tog emot hedersdoktoratet vid universitetet i Rostock år 1969. Hedersdoktoratet motiverades med det att "en socialistisk skolreform hade kunnat genomföras i det kapitalistiska Sverige."

Det är även intressant att före detta ordföranden för den UNESCO-kontrollerade föreningen Humanisterna, Carl-Johan Kleberg, ser Stellan Arvidsson som "en hjälte". I föreningens medlemstidning *Humanisten* har även hyllningarna av denna Stasiagent haglat. Till tidningen *Världen Idag* sa Kleberg till och med att han hade för avsikt att använda stycken ur Arvidssons sista bok till sin egen begravning.

Erlander.

Tage Erlander (S) (+ lite info).

Inga av de skolreformer som Arvidsson ledde skulle ha genomförts om det inte vore för Tage Erlander som kände Arvidsson från tiden då de båda var med i den socialistiska föreningen Clarté i Lund. Det var i stort sätt DYG-gänget från Lund som skulle styra Sverige, under mitten av 1900-talet, åt en mer radikal socialistisk riktning, utan att göra allt för mycket väsen om det. Tage Erlander gifte sig med Aina Erlander (född Andersson), en kvinna från en mycket privilegierad bakgrund.

Erlander kom från Värmland ner till Lund för att studera kemi och fysik. Men efter att ha varit aktiv i det vänsterextrema DYG övergav han dessa ämnen för mer samhällsvetenskapliga ämnen. År 1932 blev han invald in i Riksdagen för Socialdemokraterna i samband med Per Albin Hanssons första valseger. 1937 blev han sakkunnig i socialdepartementet och 1938 utsågs han till statssekreterare. Under denna period var Erlander ansvarig för skötseln av Sveriges koncentrationsläger. (Mer specifikt om det läste ni tidigare i del 3 av denna serie). År 1944 utsågs han till konsultativt statsråd (biträdande socialminister). 1945 blev Erlander ecklesiastikminister och det blev han som satte Arvidsson som ledande sekreterare för 1946 års skolkommision. Enligt Erlander själv var skolreformerna bland det viktigaste som han varit med och genomfört tillsammans med ATP-reformen (läs tvångsinvesteringsbedrägeriet).

Erlander var den som myntade begreppet "det starka samhället" på 60-talet. Begreppet förklarar högersossarnas (Ernst Wigforss) funktionalistiska politik. Alltså att man expanderade den offentliga sektorn, fastän utan att förstärka näringslivet. Massregleringar över marknadsekonomin skulle bli högersossarnas taktik, istället för att förstärka direkt. Den växande välfärdsstaten och expanderande offentliga sektorn skulle då få ökande förväntningar hos en (lurad) befolkning som ville få mer från Staten, som för dem skulle lösa alla problem. (Har man bara en hammare så kan alla problem börja se ut som spikar).

Sossarnas dubbelspel.

Efter andra världskriget inledde det socialistiskt kontrollerade Sverige omfattande mer eller mindre kända samarbeten med till exempel kommunistiska DDR. Samtidigt hade man hemliga samarbeten med England och USA. Sverige gick aldrig med i NATO, men samarbetade ändå med de anglosaxiska makterna. Sveriges återuppbyggande av försvaret efter Per Albin Hanssons kraftiga nedrustning kan härledas till detta. Utåt menade man dock att man skulle bygga upp ett försvar för att kunna behålla sin neutralitet. Det blev en ganska kraftig omsvängning, men sossarna fick

oppositionen med sig, alla utom kommunisterna inom SKP. Detta skulle inte bara leda till en återupprustning, utan även en omfattande modernisering av försvaret.

Expressens löp efter nedskjutningen av Tp 47:an.

1948 inledde Sverige våghalsiga militära spaningar och flygövningar som kränkte sovjetiskt territorium. Mycket av den nya fina utrustningen hade man fått från USA. Syftet med operationerna var att spana in Sovjetunionens luftförsvar och dess kapacitet. 1949 hade Sverige själv utvecklat sina spaningsplan, och intensifierat sina spaningar över Sovjet. NATO hade samtidigt sina egna spaningar. Men 1950 sköt Sovjet ner NATO:s spaningsplan. Sverige kom undan än så länge. Men spänningarna Sverige gjorde på Sovjet skulle ändå öka trots att Sverige ertappades med att ha kränkt sovjetiskt luftrum år 1951. I takt med att Sverige intensifierade sina spaningar mot Sovjet varnade de för flygningarna och att Sveriges plan skulle möta samma öde som NATO-planen året innan. Detta ledde då till att Sverige bad offentligt om ursäkt.

1952 fick Sovjet nog och sköt ner den svenska Tp 79:an. Detta visste dock inte svenskarna, då planet var spårlost försvunnen. Tp 47:an skickades iväg för att söka efter det försvunna planet. Men då blev även den nedskjuten av Sovjet, så att planet tvingades nödlanda. Sovjet blånekade om att de hade skjutit ner Tp 79:an. Sverige fann dock en sönderskjuten livbåt tillhörande Tp 79:an. Det skulle dröja fyra år innan Nikita Chrusjtjov skulle erkänna till Erlander om att de hade skjutit ner den svenska Tp 79:an, och ända fram till Sovjetunionens fall innan detta officiellt erkändes.

Under krisens gång nämnde aldrig svensk media att Tp 79:an hade varit på uppdrag. Istället fick man höra att Tp 79:an var på en oskyldig navigeringsflygning i utbildningssyfte. Attityden blev då naturligtvis mycket kritiskt mot Sovjet, men även mot socialdemokraterna då de inte tog upp nedskjutningarna till FN och internationella domstolar. Samma år dömdes Fritiof Enbom till livstidsfängelse för spioneri för Sovjetunionen. Kalla Krigets spänningar smittade av sig på årets valrörelse.

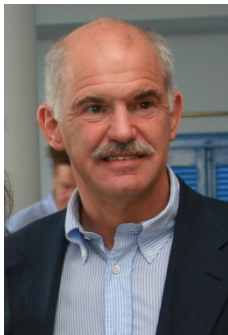
Efter valsegern 1948 hade socialdemokraterna för avsikt att distansera sig från kommunisterna inom SKP. Efter den hätska valrörelsen blev ett samarbete med FP svårt och med Högerpartiet omöjligt. Kvar fanns Bondeförbundet som alltid höll sig öppen till olika alternativ. Socialisterna och bönderna inledde förhandlingar om en eventuell regeringskoalition. Men de kunde inte komma överens. Förhandlingarna kollapsade. Bondeförbundet hade tidigare haft dåliga erfarenheter av att ha samarbetat med sossarna under Axel Pehrsson-Bramstorp. Böndernas Gunnar Hedlund tillträdde officiellt som ny partiledare år 1949.

1951 gjorde Erlander ett nytt försök att förhandla med bönderna. Skulle det inte bli något, kunde S vända sig till FP istället. Nu fruktade Hedlund att hans parti skulle bli lika isolerad som Högerpartiet och SKP. Därmed var han för en eventuell koalition med sossarna. Erlander blev glad då hans nya

koalitionsregering tillträdde, då han kunde göra sig av med de falangstrider som funnits kvar sedan han tog över posten som statsminister.

Vid slutet av 40-talet inledde SAP arbetet för att bygga upp sin egen underrättelsetjänst riktad mot kommunister. Detta hade att göra med sossarnas nya "antikommunistiska" policy som kom att kulminera med den så kallade IB-affären. Via sina arbetsplatsombud kunde partiet "bekämpa kommunismen" om makten över fackförenings-rörelsen. På det här sättet kunde partiet åsiktsregistrera fackföreningsmedlemmarna och att rapportera om vilka som skulle kunna vara eventuella kommunister.

Det är dock viktigt att förstå att denna "kamp" mot kommunister, var inte en kamp mot kommunismen som ideologi, utan snarare ett sätt att bekämpa sin främsta konkurrent inom fackföreningsrörelsen, alltså SKP.

Socialistinternationalens president
Giorgios A Papandreou

1951 anslöt Socialdemokraterna (åter) sig till den nybildade Socialistiska Internationalen, med sin traditionella bas inom City of London. Efter det att Andra Internationalen kollapsat, dröjde det några år innan de socialistiska partierna samordnade sig i sin internationalistiska strävan efter global socialism. Och än idag styrs partiet därifrån.

Förutom Kalla Krigets närvaro, skulle valet 1952 också handla om subventionerna till bönderna, som hade införts av Bondeförbundet och Socialdemokraterna. De positiva effekterna skulle dock vara kortvariga. FP och Högerpartiet anklagade Bondeförbundet för att försöka göra godsägare rika på skattebetalarnas bekostnad.

Valet skulle dock inte innebära några större förändringar för sossarna som i stort sätt hamnade på samma nivå som före valet. Bondeförbundet tappade dock, samtidigt som både Högerpartiet och Folkpartiet gick framåt. SKP tappade ytterligare. Regeringsmakten var dock aldrig hotad efter valet då sossarna tack vare koalitionen med Bondeförbundet kunde fortsätta med samma regering.

Urbaniseringsagendan.

Bondeförbundets koalition med socialdemokraterna den här gången skulle bli en värre katastrof än förra gången. Bondeförbundet gick gång på gång med på alla de regleringar och reformer som omvandlade Sverige under 50-talet, från en utpräglad landsbygdsnation till en urbaniserad stadsnation. Bondeförbundet lyckades alltså målmedvetet minska sin egen kärnväljargrupp, rent demografiskt!

Rehn-Meidner-modellen var den ekonomiska modellen som kom att bli början till den svenska landsbygds död. Två keynesianska LO-ekonomer, Gösta Rehn och Rudolf Meidner introducerade år 1951 denna modell. Precis som när man valde att lämna guldmyntfoten, så kom LO och SAF (dåtidens Svenskt Näringsliv) mycket bra överens. Förutom utökad omfördelningspolitik och ett mer progressivt skattesystem, så innebar modellen även införandet av den så kallade "solidariska lönepolitiken". På ett slag gjorde man LO mäktigare än någonsin, då man med den nya modellen införde en reglering där småföretag ute på landet skulle bli tvungna att betala löner på samma nivå som i storstäderna. Alltså blev löneavtalen numera landsomfattande och kollektivavtalen centraliserade. Återigen gick fackföreningarna och storföretagen samman för att krossa småföretagen, i synnerhet företagandet ute på landsbygden.

Plötsligt skulle arbetslösheten växa sig stort ute på landet. Jobben fanns numera i storstäderna. Med hjälp av AMS (då Arbetsmarknadsstyrelsen, ytterligare en kostsam byråkrati med start år 1948) så skulle man se till att folk ute på landet kunde hitta jobb inne i städerna. Självklart kom en bostadskris att växa fram ganska fort.

Parallellt med detta svek mot produktiviteten ute i glesbygden, arbetade socialdemokraterna ihärdigt från och med 1952 med att slå ihop alla sockenkommuner till storkommuner. Med Kommunreformen 1952 menade sossarna att det var ett problem att makten var så pass nära människor. Det gav människor i små socknar oproportionerligt mycket makt och inflytande över besluten i sin kommun. De uttryckte inte sig så där rakt ut. Men att centralisera makten, innebär just detta. Makten i storkommunerna kom per automatik längre bort ifrån individerna på orten. Precis som vårt medlemskap i EU har inneburit exakt samma sak.

Denna kraftiga centralisering, skulle innebära att landsbygden i stort sätt glömdes bort. Storkommunerna satsade naturligtvis på centralorten, och plötsligt så stannade inte längre tåget när det passerade de gamla socknarna. Även detta skulle bidra till ytterligare mer urbanisering, då man även var tvungen att flytta till storstäderna för att kunna erhålla någon service alls.

Mellan 1950-1970-talen kom Sverige att omvandlas radikalt, från en utpräglad landsbygdsnation till en mer modernistisk och progressiv storstadsnation. Kanske bland de mäktigaste drag som den svenska eliten har gjort vad gäller *social ingenjörskonst*. Genom att omvandla svenskens miljö, lyckades man även omvandla svensken själv, kanske till och med till något som en svensk från förr i tiden inte ens kunde känna igen. Men kom ihåg att detta endast var en liten bråkdel i sossarnas stora projekt.

I valet 1956 gick endast Högerpartiet och Sveriges kommunistiska parti (SKP) framåt. Folkpartiet och de båda regeringspartierna backade. Men redan vid det här valet hade bostadskrisen börjat segla upp som en viktig fråga. Trots kritiken, och trots att de backade, var sossarna mycket starka i storstäderna. Med 44,6% av rösterna gjorde Erlander sitt sämsta val. Sossarna hade nu cementerat sin maktställning. Koalitionen med Bondeförbundet fortsatte. Men nu började man märka av lite friktioner.

Bondeförbundet hade backat i flera val i rad. Man frågade sig mycket varför. Och man kom fram till olika förklaringar. De som ökade mest på Bondeförbundets bekostnad var Högerpartiet. Den demografiska omvandlingen och urbaniseringen togs även upp. Men istället för att försöka försvara bönderna och representera landsbygden valde Bondeförbundet att söka nya väljare i storstäderna. De valde då att byta namn till Centerpartiet.

Pensionsfrågan kom år 1957 till slut att leda till koalitionen kollaps. Erlander meddelade att han tänkte regera själv då inte borgerligheten kunde ena sig. Nu återkom en renodlad sosseregering, som fick förhandla med hela borgerligheten i pensionsfrågan. Den här gången räckte SKP:s stödröster inte för att hjälpa sossarna. Även deras förslag om pensionerna röstades ner, och då måste Erlander utlysa nyval.

I valet 1958 kom Centerpartiet, numera utanför koalitionen, att gå framåt. Även sossarna gick framåt, likaså Högerpartiet. Både Folkpartiet och SKP backade. Erlander kunde trots detta inte få igenom sina förslag på grund av för få mandat. ATP-reformen (sossarnas pensionsförslag) kunde ändå gå igenom 1959 då folkpartisten Ture Königson lade ner sin röst.

C och FP försökte distansera sig från Högerpartiet, vilket ledde till kraftiga förluster för dem, då många borgerliga i stället ville hjälpa "mittenpartierna" för att få bort Erlander från regeringen. Men detta innebar endast ytterligare en valseger för Erlander då C och FP inte kunde samla ihop tillräckligt många röster.

Bilderberg.

Statsministern som skulle bli "landsfader", visade sig dock vara en landsförrädare av rang. Den vänsterliberala USA-vänlige (FP-röstande) mediakändisen Herbert Tingsten, tillsammans med statsministern Tage Erlander och bankmannen (advokaten, företagsledaren, över huvud taget inflytelserik individ), Martin Waldenström, tog sig till tidernas första Bilderbergmöte någonsin. Mellan den 29-31 maj år 1954 deltog "landsfadern" Tage Erlander vid globalisternas första möte på Hotel de Bilderberg i Oosterbeek, i Holland. Av dessa tre landsförrädare deltog Erlander i samtalen, som faktiskt ska finnas inspelade. (En kortare version, dock utan Erlander, kan ni lyssna på här nedan. Som ni kanske redan misstänkte, så var det inte amerikanerna som bestämde hur det hela skulle gå till. Lyssna på hur Gaitskill (Eng) och van Zeeland (Bel), med flera, behandlar amerikanerna som skräp.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=fZEatAE0iS4

Det handlade faktiskt om ganska intensiva möten, som normalt varade i ungefär 3 timmar innan man fick en längre paus. Normalt handlade det om två stycken 3 timmars långa möten per dag. Man valde att begränsa antalet språk till engelska och franska för att inte slösa tid med att försöka översätta i för många språk. Erlander talade antagligen engelska där då han behärskade språket hyfsat bra. (Skulle Östen Undén varit där istället skulle det så klart ha varit franska som gällt). Under mötet kunde man trycka på knapp nummer "2" för att översätta från franska och knapp nummer "3" för att översätta från engelska.

Året därpå kom Herbert Tingsten att delta som ende svensk på Bilderbergmötet. Det skulle dröja till 1957 innan Wallenbergarna rekryterades. Då deltog Marcus Wallenberg tillsammans med IMF:s Per Jakobsson. Ett år senare tog Marcus Wallenberg med den första politikern tillhörande borgerligheten, Erik Boheman från Folkpartiet, till Bilderbergmötet. Dock hade Boheman bara precis hunnit bli Folkpartist. Han hade fram tills dess mest varit aktiv inom utrikesdepartementet. Under mottot *Semper Vigilans* fick han även Serafimerordens medalj.

1962 var det dock dags för Erlander själv att bli värd för Bilderberggruppen, som för första gången klev på svensk mark och närmare bestämt Saltsjöbaden. Tage Erlander skulle så klart delta och även så stammisen Marcus Wallenberg. Mellan den 18-20 maj pågick globalisternas möte i Saltsjöbaden.

När mötet nu hölls i Sverige skulle allt fler svenskar delta. Socialdemokraternas partisekreterare Sven Aspling var med, likaså folkpartisten Erik Boheman. LO:s ordförande Arne Geijer var också med. För första gången fick även en högerpartist delta i mötet, och då blev det ingen mindre än Högerpartiets relativt nye partiledare, Gunnar Heckscher. Ytterligare en sosse och dåvarande handelsministern, Gunnar Lange fick också vara med. Folkpartiets Bertil Ohlin deltog också på mötet. Hubert de Besche, som några år tidigare hjälpt till att bilda EFTA-fördraget för Sveriges del, var också med, och även en mystisk adelsman vid namn Baron Erik Leijonhufvud.

Ämnen som avhandlades gällde främst det blivande EU, FN, NATO och även Afrika.

Dag Hammarskjöld besöker svenska FN-trupper i Kongo.

Det sistnämnda berodde mycket på vad som nyligen då hade hänt i Kongo. FN-trupper med Dag Hammarskjölds vetskap hade krossat det självständiga, västvänliga och kapitalistiska Katanga för att sedan tillåta den kongolesiska kommunismen härja fritt, och tvinga många vita belgare att fly från våldsamheterna. FN hade alltså under processen hjälpt en kommunistisk diktatur krossa en frihetlig provins som är det enda tillfället i världshistorien där den negroida Afrika hade lyckats ordna sin ekonomi helt utan bistånd! Även svenska trupper deltog i FN:s kriminella agerande, då Sverige varit lydstat under FN sedan mitten på 40-talet (se del 3 i denna serie). Svenskarna ville trots detta ge FN än mer befogenheter. Men övriga påminde om misslyckandet med NF. De ville inte få länder att hoppa av. I övrigt kan man säga att globalisterna uppskattade mycket av det arbete som Hammarskjöld gjort för globaliseringen.

EFTA-fördraget ville man gå vidare med, och man utforskade hur man skulle kunna fortsätta arbetet mot det som idag är EU.

Senare under 60-talet skulle Marcus Wallenberg bara missa ett möte (år 1968). Diplomaten Sven Dahlman deltog i senare möten. Flera socialdemokrater kom också att delta. Som till exempel, Kjell Olof Feldt, justitieministern Herman Kling och på eget initiativ, en ambitiös blivande Statsminister vid namn Olof Palme. Från övriga partier dyker endast Yngve Holmberg, partiledare för Högerpartiet, upp på listorna. Och 1968 gjorde Björn Lundvall, som då var VD för Ericsson, sin debut hos Bilderberggruppen.

Sossarnas järngrepp om media.

Valet 1964 kom inte att innebära några större förändringar för Erlander även om hans parti backade några decimaler. Samtliga borgerliga partier tappade röster. De enda som gick framåt var SKP. Många mindre borgerliga partier hade börjat plocka röster från de etablerade borgerliga partierna i Riksdagen, bland dem fanns "Mellanpartierna" och MBS (som senare införlivades i de etablerade partierna), och även KDS.

Något som tydligt visade sig i början av 60-talet i Sverige var Socialdemokraternas kraftiga monopolisering av media i Sverige. Här skulle inte ens harmlösa kommersiella radiosändningar få finnas till.

1959 presenterade finlandssvensken Jack S. Kotschack planer på att bryta radiomonopolet. Som en snabb reflex gick den socialdemokratiska regeringen och myndigheterna under sig ut med man omedelbart måste vidta nödvändiga åtgärder för att sätta stopp för detta. Man inledde med att hota misstänkta annonsörer med repressalier.

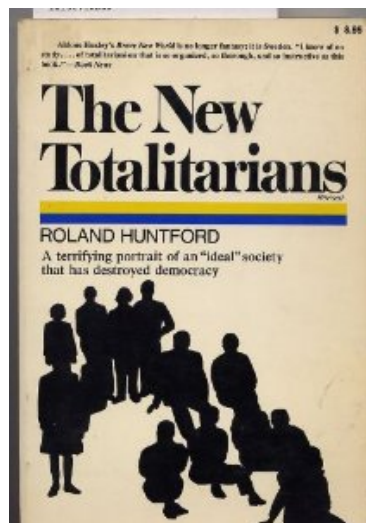
Kotschacks radiokanal kom att heta Radio Nord, och sände från ett fartyg (*Bon Jour*) på internationellt vatten. Detta gjorde det mycket svårt för svenska myndigheter att få stopp på sändningarna när de väl började under våren 1961.

Sveriges Radio som grundades under 1920-talet var, precis som socialisterna och liberalerna kommit överens om, baserat på den brittiska Public Service modellen. Inte förrän "piratradion" började hota monopoliet på 60-talet fick man höra reklamannonser. Radio Nord sände musik, nyheter, sport och reklam dygnet runt, kombinerad med en rappare takt som attraherade lyssnarna bort från de "två torra" kanalerna P1 och P2.

Socialdemokraterna såg sig tvungna att öka anslagen till Sveriges Radio för att kunna konkurrera, och startade det som senare skulle bli radio P3. Även om Radio Nord inte hade några kontroversiella nyhetsprogram som hotade sossarnas maktställning, så sågs de som ett hot då de inte kunde kontrolleras. Och bara det kunde i framtiden ge dem möjligheten att kanske sända något som sossarna bestämt att svenska folket inte skulle få höra.

1962 fick sossarna till slut igenom *Lex Radio Nord* som skulle sätta stopp för all "piratradio". Kotschack slutade sända en månad innan lagen trädde i kraft.

På 50-talet hade Public Service även expanderat sig till TV via Sveriges Television (SVT). Precis som med Sveriges Radio (SR) så var det monopol som gällde även där. Under 1950-talet gick också en hel del tidningar under, då ingen var intresserad av att köpa deras tidningar. Då inledde man diskussionerna kring ett presstöd. Socialdemokraterna var inte riktigt beredda på att tillåta fri konkurrens på lika villkor bland tidningarna för att tillåta en mångfald i opinionsbildningen. Nej, ty mångfald enligt socialdemokratin innebär att endast vissa åsikter skulle få komma fram. Genom att införa ett presstöd och göra tidningarna beroende av Staten, menade sossarna att man på det viset skulle säkra deras version av "mångfalden" i opinionsbildningen. År 1965 kom presstödet till slut att bli ett faktum, efter ett beslut i Riksdagen.

Det är viktigt att förstå varför socialdemokraterna var så måna om att dra till sig svensk media och se till att den kontrollerades och kunde utföra propaganda, åtminstone på ett subilt sätt. Genom mediadominansen kunde en landsförrädare som Erlander försäkra sin plats som "landsfader".

I boken *The New Totalitarians*, från år 1971 av den konservativa engelske journalisten som jobbade på *The Observer*, Roland Huntford, avslöjades hur viktig media var för den svenska sosseadeln för att kunna manipulera svenskarnas åsikter. I en intervju som Huntford gjorde med socialdemokraten tillika chef för svenska TV2 (idag SVT2), Örjan Wallqvist, så avslöjades denna aspekt in i detalj. Wallqvist förklarade för Huntford:

"Swedes are intellectually primitive and underdeveloped... And TV works in this way: it creates emotions and intellectual life, and therefore it creates opinions. It is an opinion-making medium"

Örjan Wallqvist.

Här ser vi återigen sosseadeln's gränslösa förakt mot det enkla svenska folket. Sossar ser på svenskar som en varg ser på ett får.

Huntford kom mycket riktigt fram till slutsatsen att Sverige hade lyckats införa den *mjuka* diktaturen som Aldous Huxley skrev om i hans *Brave New World*. Den globala eliten har länge funderat på hur man bäst skulle kunna införa en sådan diktatur, då det mer råa och brutalare 1984-cenariot var alldeles för kostsamt och avslöjande. Sverige hyllades av den globala eliten för att ha skapat den *mjuka* diktaturen med ett så lydigt och väl dresserat folk som litade på allt vad Staten hade att komma med. Denna mjuka diktatur och sossedominans skulle nå sin klimax i valet år 1968.

År 1967 lämnade Bertil Ohlin sin plats som partiledare för Folkpartiet. Det skulle bli början på slutet för DYG-generationens dominans inom svensk politik. Ersättaren blev Sven Wedén, ett betydligt mindre känd ansikte, och detta kom att märkas tydligt under valet. En annan förändring som skedde 1967 var att SKP under C. -H. Hermansson valde att officiellt "distansera sig" från Sovjetunionen. I och med detta valde de att byta namn från Sveriges kommunistiska parti (SKP) till Vänsterpartiet kommunisterna (VPK).

Kommunisternas nya policy (utåt) kunde inte påverka dem positivt då Sovjetunionen krossade Tjeckoslovakien under Pragvåren. Detta bidrog till att kommunisterna tappade många anhängare. Så småningom kom ungdomselement i partiet att, besvikna på de nya kommunisternas policy, bryta sig ur och bilda Marxist-Leninistiska Kampförbundet.

De som istället drog nytta av vänstervågen blev Socialdemokraterna och Erlander. 68-rörelsen kom även att påverka de borgerliga partierna. Centerpartiet togs efter denna våg helt över av vänsterelement och omvandlades till ett mer renodlat vänsterparti, eller som de själva kallar sig socialliberaler. En ledande figur bland de så kallade *Åsa-Nisse-Marxisterna*, som tog över partiet under den kraftiga vänstersvängen vid slutet av 60-talet, skulle bli den marxistiske vänsterliberalen Olof Johansson från ungdomsförbundet, som så småningom även blev partiledare för Centerpartiet på 80-talet.

Nu blev Högerpartiet det enda partiet i Riksdagen som inte hade helt erövrats av vänstern. Men även de förmildrade sin ställning till höger efter 68-vänstern's kraftiga kulturella våg och bytte namn så småningom från Högerpartiet till Moderaterna.

Erlander blev den stora vinnaren i valet 1968, då sossarna fick egen majoritet med 50,12% av rösterna. Endast under samlingsregeringen fick sossarna ett större resultat, men då var de tvungna att regera tillsammans med de övriga borgerliga partierna. Nu kunde sossarna regera på egen hand utan att behöva förhandla med andra partier. Sverige blev då i praktiken en enpartistat, något unikt för ett land med ett pluralistiskt parlamentariskt system.

Roddarna (Nazirekryteringarna).

Under 30-talet hade ett antal små nazistiska och fascistiska organisationer och partier bildats i Sverige. Men efter andra världskriget skulle dessa i stort sätt alla upplösas. Bland dessa skulle det även finnas så kallade *roddare* som rodde sig från de "grumliga vatten" till det rumsrena.

Bland dessa fanns Ragnar Linnér som var medlem i det Socialistiska Partiet och i det nazistiska Sveriges Nationella Förbund. Det intressanta är dock att Linnér till och med stred frivilligt i Waffen SS. Efter kriget skulle Linnér bli aktiv i fackföreningsrörelsen och 1958, grunda Sveriges socionomers riksförbund. Trots att Erlanders socialdemokrater kände mycket väl till Linnérs bakgrund, valde de att via Hjalmar Mehr rekrytera honom in i partiet år 1965, för att bli kanslichef på barnavårdsnämnden i Stockholms stadshus!

När Bosse Schön fick kommentera Linnérs bakgrund var hans bortförklaring att: *"det vore oerhört känsligt att dra en så aktad och välmeriterad socialdemokrat i smutsen för en "bagatell" som det brukar heta i dessa sammanhang. För en ungdomsförsyndelse."*

Inte en nazist, men en fascist var Ragnar Edman (Eriksson) som varit med och bildat det fascistiska Förbundet Det Nya Sverige. Edman skulle så småningom dock lämna Förbundet för att istället satsa på en karriär inom Socialdemokraterna. Mellan åren 1957-1967 skulle han vara ecklesiastikminister under Tage Erlanders regering.

En ung Olof Palme (S).

Intressant är att det var just Edman som skulle tipsa Erlander om Olof Palme. Olof Palme kom år 1969 att ta över som partiledare efter Tage Erlander. DYG-gängets dominans över svensk politik tog då definitivt slut.

Utöver att låta sig dirigeras av de anglosaxiska makterna, och samarbeta med DDR, hade inte heller sossarna problem med att rekrytera nazistiska SS män under sig. Det är uppenbarligen så att ingenting är heligt för socialister bara de får behålla makten. Socialdemokraten Nils Flyg är ytterligare ett exempel på hur kommunism, nazism, socialism och fascism alla hänger ihop, så nära varandra.

Slutsats.

Den konservativa frilansjournalisten, och SvD-skribenten Håkan Hagwall, skrev en intressant artikel under rubriken, *Erlander socialiserade, Palme bara förgiftade*, hos Svensktidskrift år 2002. Som rubriken avslöjar, förklarar han att det stora socialiseringsprojektet infördes av Erlander, inte av Palme. Palme upplevdes som mer extrem på grund av hans retorik. Men Sverige blev ett högskatteland redan under Erlanders tid.

Normen inom borgerligheten är att anklaga Palme för socialiseringen av Sverige, när det i själva verket var Erlander som genomförde de större förändringarna. Hagwall menar att det är Gösta Bohmans retorik som fastnat kvar i medvetandet hos Sveriges antisocialister. Men på 70-80-talet hade borgerligheten redan gått med på och kompromissat i många tidigare "vägskäl". Vägskäl som de borgerliga på 70-80-talet aldrig vågade ifrågasätta. De tittade istället på de senare "vägskälen" när de stod mot Palme. Så det var inte under Olof Palmes tid, som Sverige blev en progressiv vänsternation, utan snarare under Tage Erlander.

Vi vet även tack vare hans memoarer att Erlander var till vänster om sin egen politik. Efter andra världskriget hade Sverige både en industri och arbetskraft som i stort sätt var intakt. Detta skulle ge socialdemokraterna några viktiga år av framgång under 50-talet. De befann sig på rätt plats, vid rätt

tillfälle och i rätt opinionsläge för att komma igång med att bygga upp sitt socialistiska samhälle. Utöver högre skatter skulle Erlanders *Starka samhälle* innebära mer centralisering och än mer politikermakt! Detta hade då odlat fram föreställningen om att det var Staten (politikerna, myndigheterna och byråkraterna) som skapade jobben, tog hand om, och såg till att solen gick upp varje morgon. En föreställning som tyvärr fortfarande håller sig mycket starkt i dagens Sverige.

Under Erlander förändrade sossarna inte bara svenskarnas föreställningar om relationen mellan Stat och individ, utan även svenskarnas miljö skulle förändras. Vi talar om enorma och drastiska förändringar. Frågan är om ens farfars farfar skulle känna igen sig i socialdemokraternas Sverige.

Utomlands såg konservativa med skräck på Sverige. Amerikaner såg på de nya gudlösa skolorna, tyskar såg på *Der Kinder Gulag*, och engelsmännen såg Aldos Huxleys *Brave New World* i verkligheten. Å andra sidan hyllades sosse-Sverige av FN, City of London och övriga globalister. Sosseadelns socialistiska experiment under Erlander hade redan skadat Sverige avsevärt. Men det skulle bli värre, ty sossarna var inte riktigt klara med svenskarna än.

Övriga källor.

[Den svenska skolans dödgrävare](#) (Contra).

[Medveten klappjakt på Kristendomen i skolan](#) (Free Sweden).

[Förföljelsen av adjunkterna](#) (Kjell Tormod).

[Det är inte synd om glesbygden](#) (SvD, Maria Ludvigsson).

[Den svenska demokratins utveckling. del 2: Självstyret urholkas](#) (Stefan Torssell).

[Bilderberg meeting report 1962](#).

[Nazismen, Alliansen och socialdemokratin, del 5](#) (Gustaf Janson).

SOCIALDEMOKRATERNAS RUTTNA HISTORIA: Del 5 Emot Gud, Familjen och Nationen.

När Erlander hade regerat klart, hade Sverige redan omvandlats till ett socialistiskt land. Detta var DYG-gängets förtjänst. Men Socialdemokraterna hade bara börjat i sin marsch framåt, mot den socialistiska utopin. Sossarna var nu dessutom så pass dominanta inom svensk politik, att de kunde komma ut och bli än mer radikala. Och det var precis det som skulle ske med Olof Palme.

Här följer femte delen om socialdemokraternas ruttna historia.

När Tage Erlander lämnade posten som ledare för Socialdemokraterna, och därmed även posten som statsminister, innebar det slutet för eran med DYG:s dominans. Ett nytt gäng skulle ta över den statsbärande rollen (bakom kulisserna) i Sverige. Ett gäng som skulle bli fundamentala för de kommande sociala och kulturella reformer som skulle komma att omvandla Sverige under 60- och 70-talen ganska fundamentalt. Och det är **Clarté-föreningen**.

Clarté.

Så här skrev kommunisten Åsa Linderborg om Clarté-föreningen när hon hyllade den i dess broschyr.

"Vi lever i ja(g)-sägeriets tidevarv: Förenkla, fördunkla, fördumma! Clarté säger, nu som förr, tvärtom: Försvåra, förklara, förändra! Så får Clarté en ny generation av aktivister att öppna sinnet och knyta näven".

Bild på sossar som marscherar vidare mot den socialistiska utopin (1968).

Det är viktigt att förstå att Tage Erlander var medlem i Clarté, och att Olof Palme inte var det. Så det är inte så mycket partiledarbytet som var den relevanta förändringen. Erlanders regeringar präglades av Ernst Wigforss rekommendationer om funktionalism, där högerfalangen inom partiet fick sätta sin prägel. Allt detta tog slut så fort Olof Palme kom att bli sossarnas nya ledare.

Låt mig då redogöra vad Clarté egentligen innebar för Sverige under den här tidsperioden, och varför det är så viktigt att känna till förbundet. För att förstå detta måste vi ta oss till vänstern i Frankrike. Nämligen den franske journalisten och författaren Henri Barbusse.

Henri Barbusse.

Henri Barbusse var en övertygad kommunist och antimilitarist, precis som de flesta sossar. Han hade deltagit i första världskriget för Frankrikes del, och blev populär efter att ha publicerat en bok om det fruktansvärda kriget. Sanningen är att han var en usel soldat och blev skadad vid flera tillfällen, så många, att den franska armén valde att plocka bort honom från fronten. Hans syfte med boken var redan då antimilitaristiskt och kommunistiskt. Strax efter hans deltagande i kriget flyttade han till Moskva, gifte sig med en ryska och blev medlem i det ryska Bolsjevikpartiet.

När han återvände till Frankrike blev han medlem i franska kommunistpartiet. Den blodiga ryska revolutionen beskrev Barbusse som "*Det vackraste fenomenet i världshistorien*". Barbusse förespråkade en kultur för proletariatet, en "prolekult" som Lenin kallade det. Barbusse var mer eller mindre en Sovjetisk agent i Frankrike.

Barbusse skrev också en novell med namnet *Clarté*. Novellen handlar om en kontorsarbetare som jobbar åt försvarsmakten i Frankrike. Kontorsarbetaren upptäcker att kriget i själva verket är ett bedrägeri mot mänskligheten, utfört av de imperialistiska och "onda kapitalisterna". Boken skulle

inspirera till bildandet av förbund med samma namn i väst. I länder som Frankrike, Tyskland, England, Sverige och USA bildade man förbund inspirerad av boken *Clarté*.

Barbusse ledde den franska avdelningen. I den engelska avdelningen skulle vi finna (the usual suspects): Bertrand Russell, H G Wells, Bernard Shaw och en massa fackföreningsledare. Så där finner vi ytterligare en koppling till *The Fabian Society* och övriga intellektuella eliter underordnade [City of London Corporation](#).

Mot slutet av sitt liv skrev Barbusse hyllningar över de Sovjetiska ledarna. Först Trotskij, innan han förlorade maktkampen mot Stalin. Men när Stalin vann maktkampen uttryckte Barbusse endast förakt mot Trotskij som han kallade för "förrädare". Barbusse skrev sedan boken *Staline* om Stalin, där han hyllade den blodtörstande diktatorn. Han gick även till hårt angrepp mot hans kamrater inom presskåren som på något sätt vågade ifrågasätta skönmålningarna av Stalin. Detta var alltså den stabila grundaren av föreningen Clarté. (Det har hävdats att han var frimurare med starka band till Grand Orient de France (GODF-loget). Detta har dock inte bevisats, däremot har GODF en ungdomsförening med samma namn, nämligen Clarté.

Clarté-föreningarna kom så småningom att lösas upp. I Tyskland försvann föreningen strax innan andra världskriget. I England, Frankrike och USA ingick föreningarna i andra grupperingar, omvandlas till nya föreningar eller upplösas. I USA blev föreningen till exempel en del av *The Liberator (Magazine)*, en socialistisk tidning i USA. Även i Sverige upplöstes föreningen. Men endast i Sverige skulle föreningen återuppstå strax innan andra världskrigets slut.

Det *Svenska Clartéförbundet* som den kallar sig, hade sedan det grundades 1921 haft Barbusses upprop som utgångspunkt. De kräver en international för världsfred och en hushållsordning i socialistisk anda.

1944 var svenska Clarté-föreningen den enda som fanns kvar, och skulle fortsätta med samma verksamhet som tidigare. Den moderna kampen mot "fascism", militarism, "imperialism" och kapitalism. På 20- och 30-talet, och sedan på 40- och 50-talet, var det ett starkt fäste för radikala unga kommunister och socialister på universiteten. Märkligt nog finner vi en ung Jarl Hjalmarsson bland dessa. (Jarl Hjalmarsson blev Högerpartiets partiledare under 50-talet). Så redan på 50-talet kan vi tala om en socialistisk infiltration av "Högerpartiet". Ty endast i Sverige kommer en "högerledare" undan med en socialistisk agenda.

Men det var först på 60- och 70-talet som Clarté-föreningen var som mest aktiv och spelade en stor och betydelsefull roll för de sociala och kulturella förändringarna som skedde under den här tidsperioden.

På 60- och 70-talet gjorde de gemensam sak med KFML (en ännu mer extrem utbrytargrupp ur VPK, som bröt ut först 1970), de skulle bilda den numera ökända FNL-gruppen; dess medlemmar skulle även bilda "Rebellrörelsen", en extrem kommunistisk studentrörelse.

Clarté var faktiskt knypunkten för alla dessa extremt vänsterrörelser, som vi idag kallar för "68-rörelsen". Det var Clarté som, "bakom kulisserna", i stort sätt skapade och ledde den svenska varianten av den internationella kommunistiska progressiva agendan; freds-rörelsen, hippierörelsen, den sexuella revolutionen, HBTQ-rörelsen, abortförespråkarna, kollektivisterna, miljö-rörelsen, värdeoliberalism, värderelativism, kulturrelativism, kristofobi, militant sekularism, radikalfeminismen; och inte minst mångkulturalismen, politisk korrekthet, och internationalismen. Det här blev startskottet för den Nya Världsordningens revolutionära omvandling av samhället via sociala- och kulturella frågor. Något som ofta kallas för "kulturell marxism".

Clarté var ett vänsterintellektuellt förbund, med starkast förankring bland just intellektuella och bland studenter på universitetsnivå. Kulturmarxism baserar sig på Frankfurtskolans idéer om kritisk teori, som går ut på att kritisera och attackera allt vad västerländsk kultur och värdekonserveratism är för att försvaga existerande naturliga institutionerna, som familjen, nationen och kulturen. Med de naturliga institutionerna försvagade, skulle individen bli mer ensam och sårbar. Här skulle Staten komma in som "räddaren i nöden".

Många kritiker till kulturell marxism missar tyvärr hela poängen med kulturmarxismen. Kulturmarxismen strävar inte enbart efter värdeliberalism och värderelativism. Dess slutliga mål är de facto att införa kommunismen, även i ekonomiska termer. Så här förklarade Willi Munzenburg, en av Frankfurtskolans grundare, vad den kulturmarxistiska agendan gick ut på.

"Organize the intellectuals and use them to make Western civilisation stink. Only then, after they have corrupted all its values and made life impossible, can we impose the dictatorship of the proletariat."

Målet är alltså att förintä kapitalismen på lång sikt, men värdekonserverismen på kort sikt. Clarté kan även ha varit en subversiv organisation kontrollerad från Sovjetunionen. Med tanke på att förbundets grundare själv var agent åt Sovjet, så är inte det särskilt långsökt. Lägg även till att de mest vänsterextrema kommunisterna och försvarare av Sovjet var aktiva inom Clarté. Aktivism-modellen som Clarté använde sig av passar även in i det som f d KGB-agenten Yuri Bezmenov beskrev för oss som, psykologisk och subversiv krigföring.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=q7ESrNqXxkl

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=SZnkULuWFDg

Fackföreningar, studentrörelser, akademiker, aktivistgrupper, intellektuella, journalister, läkare, alla gick ut och demonstrerade, alla var revolutionärer, alla skulle vifta på de röda fanorna. Även studenters klädsel förändrades under tiden. En student 1950 klädde sig på ett sätt som vi idag skulle uppfatta som fint med kostym, inklusive kavaj. 1980 hade omvandlingen redan skett. Studenterna skulle alla vara "arbetare" och klä sig med jeans, en *el Ché Guevara* T-tröja och det som uppfattas som vardagskläder idag. Tro det eller ej, men modet spelade också en viktig roll för att omkonstruera ländernas värderingar då.

Den sexuella revolutionen var också relevant, då de nu kom vid rätt tillfälle. Eliten hade lanserat den redan på 20-talet. Men det var katastrofalt för dem, då befolkningen ökade. Lanserandet av p-pillret år 1960 var klartecknet som behövdes för att återlansera den sexuella revolutionen. Så den här gången skulle befolkningen kunna programmeras för att bli mer dekadenta, samtidigt som man fick reducera världens befolkning. Här spelade globalisten Margaret Sanger, återigen en viktig roll.

Förutom de tidigare nämnda medlemmar i Clarté-föreningen, finner vi:

- Jan Myrdal. Kommunist och eugenist. Son till socialisterna tillika eugenisterna Alva och Gunnar Myrdal.
- Hans Isaksson. Läkare och filmskribent. En maoist som på fritiden sågat diverse olika filmer i sina krönikor, fram för allt (den vänsterextremistiska tidningen) Folket i Bild/Kulturfront. Han är annars mest känd som en kritiker till all form av alternativmedicin. Han föredrar att du förslavas av Apoteksmonopolet så klart. Och så har han även gått till attack mot alternativa behandlingsmetoder, som musik, bön och handpåläggning. Idag skriver han för Clartés tidskrift, där han spyr ut sitt hat mot Sverigedemokraterna.
- Ture Nerman. En kommunist och journalist, som tidigt hyllade Lenin. Kamrat med kommunisten Zeth Höglund och terroristen Anton Nilson (ansvarig för bombattentatet känt som Almatheadådet). Han hade flera gånger åkt till Moskva för att träffa bolsjevikerna. Under andra världskriget var han emot Nazi-Tyskland. Han rekryterades av en svensk MI6-agent för att sabotera Sveriges järnmalmsutskäppningar till Tyskland. Trots hans uttalade motstånd mot Nazi-Tyskland, valde han att sabotera detta uppdrag. Efter kriget var han öppet för ett NATO-medlemskap.
- Olof Aschberg. Kommunistisk bankir, som hjälpte till att finansiera den ryska revolutionen. Farfar till journalisten Richard Aschberg och den kommunistiska TV-stjärnan Robert Aschberg. Han hade väldigt nära samarbeten inom bankväsendet med socialdemokraten George Branting, son till den tidigare partiledaren Hjalmar Branting.
- Paret Matthis. Sköld Peter Matthis och Iréne Matthis. Han är läkare och son till den kommunistiska författaren från Djursholm, Henry Peter Matthis. Sköld Peter Matthis själv starta hela "68-rörelsen" i och med hötorgsdemonstrationen i juni 1965. Han grundade även FNL-rörelsen. Hon är radikalfeminist och psykoanalytiker. Hon var med och grundade den radikalfeministiska Grupp 8, som också hade starka band till RFSU ([läs gärna min tidigare artikel om RFSU](#)).

- Stellan Arvidson. [Se del 4.](#)
- Nils Bejerot. Psykiater, forskare och kommunist. Fadern till Sveriges narkotikapolitik. En intressant figur att studera, för dem som är intresserade av den svenska varianten av "the war on drugs". Fick stipendium från WHO, och har haft nära band till Carnegieinstitutet fram till sin död.
- C. H. Hermansson. Kommunist och partiledare för VPK.
- Stig-Björn Ljunggren. Statsvetare, krönikör och högerfalangs-Sosse.
- Marita Ulvskog. Socialdemokrat. Tidigare aktiv inom FNL-rörelsen och även KFML (Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna). Hon är idag EU-parlamentariker. Har drivit en "EU-kritisk" profil, men samtidigt röstat för Lissabonfördraget.

Dessa är blott några exempel. Kriget kring värdefrågorna hade börjat på allvar. Men under Palme, vågade vänstern sig på inte bara de sociala och kulturella frågorna, men även de ekonomiska och direkt politiska frågorna.

Olof Palme.

Olof Palme föddes, 1927, in i en förmögen överklass adelsfamilj. I internationella kretsar benämndes även Palme som "*the swedish nobleman*". Olof var sonsons son till Christian Adolf Palme som var landssekreterare i Kalmar. Hans farfar var Sven Palme som var mest känd för att göra Finlands sak till en personlig sak. Han var en vänsterliberal politiker och verkställande direktör i försäkringsbolaget Lifförsäkrings AB Thule, som han tog över och gjorde till den största i Norden. Sven Palme var även löjtnant, och gifte sig med den finska adelsfamiljens dotter Hanna von Born.

På grund av von Borns starka familjeband till Finland blev Finlands sak även Sven Palmes. För sina insatser fick han det finska *Frihetskors*et. En som fick samma pris var hans son Gunnar Palme, far till Olof. Han ärvde även Lifförsäkring AB Thule från sin far. Gunnar Palme gifte i sin tur sig med den lettiska adelsfamiljens dotter Elisabeth von Knieriem. Från von Knieriem sida hade Olof Palme även starka släktband till det Ryska Imperiets elit. Som barn spenderade han mycket av sin tid i Lettland hos släktingar. Olof Palme själv gifte sig med dottern till den dansktättade svenska adelssläkten Beck-Friis, genom Lisbet. Så ett tydligt mönster av giftermål inom adelssläkter, trots generationer som går, finner vi här. Olofs far dog när Olof bara var 6 år gammal.

Kenyon College, USA.

Redan som barn talade Olof Palme franska, tyska och svenska. Han var ofta sjuk och fick hjälp med läxorna hemifrån och gick på privata skolor. Han gick på Beskowska skolan (precis som Hjalmar Branting och andra svenska elitfamiljers barn). Han gick senare på Sigtuna Humanistisk Läroverk (ytterligare en elitskola) där han gick ut med väldigt höga betyg. Efter skolan gick Palme över till att skriva för *Svenska Dagbladet*. Olof Palme ryckte in i lumpen inom kavalleriet 1944 och utbildade sig ända upp till fänrik, fram till 1948. I slutet av 40-talet åkte han till USA för att studera vid Kenyon College i USA.

Det är viktigt att förstå att Palmes familj var en vänsterelitistisk familj. Redan som barn ärvde han sina socialistiska idéer från sina förmögna föräldrar. (Och som jag så många gånger förklarat, så vill eliter gärna ha socialism för att hindra konkurrens från en växande medelklass.) Palmes farfar är ett typiskt

exempel på en ganska känd vänsterpolitiker. Så Palme fick sina vänsteridéer redan som barn. I USA förstärktes dessa idéer än mer.

Vid Kenyon College deltog han i radikala debatter och skrev en uppmärksamrad essä där han kraftfullt kritiserade Friedrich Hayeks libertarianska bok *The Road to Serfdom*. Palme skrev även sin kandidatuppsats, som i stort sätt var en hyllning av The United Automobile Workers Union (UAW). Efter utexamineringen från Kenyon College reste han runt i Nordamerika. På sina resor fick han till slut träffa sin största inspirationskälla, nämligen UAW:s ledare Walter P. Reuther. Både Palme och Reuther skulle senare bli två ledande figurer inom Bilderberggruppen.

Bilderbergare tillika fackpamp, Walter P. Reuther.

Nu är det viktigt att även förstå bakgrunden här. UWA är bland de starkaste fackföreningarna i USA än idag. Baserad i Detroit, kan man nu [med facit i hand](#) se hur UWA förstört stadens ekonomi. UWA grundades som en avdelning under American Federation of Labour (AFL). Minns ni vem som grundade AFL? Ingen mindre än frimuraren Samuel Gompers. (Ni läste om honom i [del 1](#). Han ligger bakom den [luciferianska 1 Maj-demonstrationen](#), och inspirerades i sin tur av Europas invandrade socialister, i USA).

Walter P. Reuther var själv son till en tysk socialist som invandrat till USA. Han blev mycket aktiv inom fackföreningsrörelsen redan på 30-talet i Detroit. Och 1946 blev han ledaren för UWA. Det var vid den här tiden som han blev Olof Palmes främsta inspirationskälla. Till slut fick Palme träffa sin idol i Detroit, och han fick intervju honom i flera timmar.

De som studerat Bilderberggruppen vet att fackpampar varit en lika dominerande grupp som multinationella storföretagare, bankirer och mediemoguler. LO:s ordförande Arne Geijer var ett återkommande toppnamn inom Bilderberg på 60-talet, även Walter P. Reuther blev en framstående figur inom Bilderberg, även han på 60-talet.

På 60-talet var Olof Palme, Walter P. Reuther, Arne Geijer med flera, de som på Bilderberg formulerade att [nationalismen var det största hotet](#) mot deras socialistiska mål av internationell globalism. Men det dröjde några år innan de kom så långt i deras agenda. Efter mötet med Reuther fortsatte Palme med sina resor genom Nordamerika. Och han såg de sociala klyftorna och även klyftorna mellan raserna som något dåligt i USA. Hans koncentration på de aspekterna som han betraktade som "dåliga" från hans synsätt, gjorde honom än mer övertygad om sin socialistiska ideologis överlägsenhet över kapitalismen, libertarianismen och det amerikanska frihetsprojektet. Redan här vill Palme bekämpa det han betraktar som kapitalismen och "rasism", och efter en resa till Asien lade han till "imperialismen". Även en debatt som han följde mellan sossarnas Ernst Wigforss (DYG), Högerpartiets Jarl Hjalmarsson (Clarté) och folkpartisten Elon Andersson, om skattepolitik, påverkade honom mycket. Palme hade varit medlem i Socialdemokraterna redan på 40-talet, men det var först på 50-talet som han blev mer aktiv inom partiet. Under den här tiden reste han även igenom Europa och skapade kontakter.

När Palme återvände till Sverige från USA, studerade han juridik vid Stockholms universitet. Utöver en kompletterande stridskurs inom militären, där han blev befördrad till löjtnant, började Palme på allvar engagera sig politiskt. Så väl via studentkåren, som via försvarsstaben, på 50-talet. Det var just på 50-talet som Palme ganska snabbt klättrade uppåt inom SAP, via SSU, regeringskansliet, statsrådsberedningen, ABF med mera.

Ulla Lindström (S).

1958 blev Olof Palme Riksdagsledamot. I Riksdagen blev han redan som *rookie* statsminister Tage Erlanders favorit. Palme blev hans *skyddsling*. Palme kom att på 60-talet utnyttja sina internationella kontakter. Förmodligen blev han medlem i Committee of 300 under sina utländska resor. Detta ledde till 1962 års Bilderbergmöte, som för första gången hölls i Sverige. Efter mötet bildade Palme tillsammans med sin socialdemokratiska kollega i Riksdagen Ulla Lindström myndigheten NIB (Nämnden för Internationellt Bistånd), det som senare skulle bli SIDA. Ulla Lindström var förutom socialdemokratisk politiker mycket aktiv inom FN. NIB hade redan då i stort sätt samma uppgift som SIDA har idag, bistånd. Sedan 60-talet har biståndspolitikerna fungerat utmärkt för att stödja diktaturer, olika rebelliska terroristgrupper, eller rent av för att hjälpa Bilderberg reducera världens befolkning främst via vacciner, homopropaganda eller aborter. Ett mycket praktiskt sätt för FN, Bilderberg och WHO att destabilisera Tredje Världen. Ulla Lindström blev senare ordförande för Rädda Barnen, som också sysslar med snarlikt verksamhet.

På 60-talet gick Palme från myndighet till myndighet, och från ministerpost till ministerpost. Förutom hans aktiva roll inom biståndspolitikerna blev han senare även aktiv inom kommunikationspolitiken. 1965 blev han kommunikationsminister, och hans hjärtefråga där var Public Service roll, inom både radio och TV, som han hjälpte till att expandera. Statens budskap måste ju komma fram till så många som möjligt. Han ville ogärna se alternativa kanaler dyka upp och arbetade för att motverka "kommersialiseringen".

Palme demonstrerar med kommunister.

1967 blev Palme ecklesiastikminister. Då fick han möta de mer extrema falangerna av 68-rörelsen. Men efter att ha demonstrerat med FNL-rörelsen, sida vid sida med Sovjets nordvietnamesiske ambassadör, Nguyen Tho Chan, och ha visat sitt starka engagemang för radikalfeminismens sak, och även kraftfullt insisterat att den dekadenta filmen *Dom kallar oss mods* (1968) inte skulle kunna visas i censurerad form, blev han ganska snabbt 68-rörelsens och den mer extrema vänsterns favorit. Utan att själv ha varit initiativtagare till 68-rörelsen, lyckades han dock utnyttja denna rörelse maximalt. Palme blev mycket populär inom partiet, och även bland de mer extrema vänsterkretsarna. Valet 1968 blev en stor succé för sossarna. Med sina 50,1% fick partiet mandat för att regera på egen hand, mycket tack vare den starka vänstervågen, som sossarna lyckades utnyttja maximalt.

Tage Erlander såg själv till att hans egen favoritsosse fick ta över posten som partiledare för Socialdemokraterna, tillika statsminister, år 1969. Den här gången hade ingen dött, vilket innebar att en maktkamp uteblev efter Erlander, då det i stort sätt var klart att den populäre Palme skulle få ta över.

Palme, Bilderberg och Romklubben.

Som ett brev på posten inleddes en rad strejker som startade med LKAB-konflikten 1969, och fortsatte med en rad andra masstrejker genom Sverige på 70-talet. Detta skedde på samma manér som Reuther förordade sina demonstrationer i Detroit, med oerhört höga krav. Eftersom företagen som anställde arbetarna till stor del var ägda av Staten, så riktades kritiken i första hand mot regeringen, och även LO och fackföreningarna. Även om detta på kort sikt skadade sossarna och LO, skulle de tack vare protesterna få betydligt större manöverutrymme för de önskade reformer som de sedan länge velat genomföra.

Valet 1970 blev Palmes första prövning. Efter 68-rörelsen hade Högerpartiet tvingats till att byta namn till Moderaterna, då man såg negativt på allt som kunde uppfattas som "höger" vid den tiden. Strejkerna slog mot Palmes regering. *Kramforsmanifestet* blev en försmak på det som Palme lovade väljarna. Utbyggda socialförsäkringar (ökade statliga utgifter), sänkt pensionsålder (ökade statliga utgifter) och ökad jämlikhet (ökade statliga utgifter och mer feminism och genusträms).

Socialdemokraterna tappade egen majoritet, men med stöd av VPK, som i sin tur gick framåt, kunde Palme fortsätta att regera, utan några större hinder. Moderaterna backade, medan Centerpartiet och Folkpartiet gick framåt.

Efter valet bildade M, C och FP en allians för första gången. Initiativtagare var Centerns nya partiledare Thorbjörn Fälldin. Medan Palme tog initiativ i debatterna för att utnyttja protesterna till att införa nya regleringar på arbetsmarknaden, föll sossarna ändå i opinionsmätningarna. Sossarna hade länge härskat genom att splittra de borgerliga partierna. Det blev det svårt för framöver. Strejkerna och de enorma kraven som fackföreningarna med LO och Palme i spetsen krävde, fick en motreaktion under 70-talet. Sossarnas siffror började dala.

1971 års skattereform innebar att Sverige blev landet med det absolut högsta skattetrycket som en demokrati någonsin fått uppleva. Med ett skattetryck på över 80%. Palmes skattereform innebar förutom ytterligare kraftigt höjda inkomstskatter, en extrem progressiv skattepolitik, höjd arbetsgivaravgift, fler punktskatter och höjd moms. Den rikaste tredjedelen av befolkningen fick ta den största smällen, då mer än hälften av deras pengar (60%) försvann direkt via skatt. För medelklassen blev det nästan hälften (49%) som försvann direkt via skatt. Även arbetarklassen drabbades, då deras fackpampar krävde rejäla löneförhöjningar i tuffa löneförhandlingar. I takt med inflationen och fackpamparnas ökade krav, drabbades även stora arbetarskaror av de progressiva skatterna. Arbetarna hade till slut gått back (!) om man räknade *efter skatt*, trots att de lyckades få till rejäla löneförhöjningar.

Internationellt kritiserades Palmes skattepolitik, då man såg på Sverige och förundrades över experimentet som pågick. Fenomenet kallades för "*fiscal drag*". Men denna kritik ville inte Palme ta åt sig, och skämtsamt replikerade med att kalla kritiken för "*fiskardraget*".

Palme var dock inte klar med sina vansinniga skattehöjningar. Starkt påhejad av fackpampar, LO, Bilderberg och Romklubben genomförde Palme ytterligare höjda arbetsgivaravgifter 1972. Från

11,9% höjdes arbetsgivaravgifterna till 28,3% så småningom. Palme ville ju klämma till dessa "onda kapitalister". Det var viktigt att straffa och konfiskera från dem som anställde arbetarna som var ute och strejkade. Arbetarna och vänstern hejade på detta. Men till slut började polletten trilla ner hos vissa.

DE INTE FULLT SÅ GYLLENE ÅREN 1970-1995 • 57

Tabell 2 Kontrasterande beskrivning av den kapitalistiska och den interventionistiska välfärdsstaten.

	Den kapitalistiska välfärdsstaten	Den interventionistiska välfärdsstaten
Förhållande mellan marknad och politik	Rationell arbetsdelning	Politiken överordnad
Makro- och stabiliseringspolitik	Stabila spelregler	Aktiv konjunkturpolitik
Syn på privat äganderätt	Väldefinierad och starkt skyddad	Kan lätt inskränkas med politiska beslut
Rörlighet för kapital, varor och människor	Fri	Reglerad
Önskvärd jämlikhet	Resursjämlikhet	Utfallsjämlikhet
Omfördelningspolitik	Riskspridande socialförsäkringar	Progressiva skatter, riktade bidrag

Från Anders Berghs bok *Den kapitalistiska välfärdsstaten*.

(När jag pratar med äldre, berättar de ofta om hur det fanns jobb för alla när de växte upp. Och de vet inte riktigt vad det var som hände. Hur kunde det gå så fel. Ofta fortsätter de att gnälla på "de onda kapitalisterna" som ville anställa folk billigare någon annanstans. Oftast pekar de på åren 1971, 1972, 1973, som åren då fabriken stängde ner, industrin gick i konkurs, företaget lades ner. Och detta påverkade än mer, ty senare fick man stänga den lokala butiken, tågen stannade inte längre i byn och sjukhuset fick också ge vika).

Sanningen är att Sverige fortfarande inte klarat av att återhämta sig från **1971 års skattereform**. En av dem som låg bakom den skattepolitiken, förutom Palme själv och finansministern Gunnar Sträng, var Alva Myrdal. Med den intellektuella vänsterns framgångar i opinionen på 60- och 70-talet via 68-rörelsen, kunde regeringen nu våga föra en politik för "ökad jämlikhet". Det var inget annat än en klasskamp på parlamentarisk nivå.

1971 års skattereform skulle bli början till industriflykten från Sverige. En trend som började bli internationell vid den här tiden på 70- och 80-talen. På 70-talet kunde Olof Palme, förutom sina deltaganden vid Bilderbergmöten, också delta i Romklubbens möten.

Bild på Olof Palme hos Romklubbens toppmöte i Salzburg, Österrike.

Romklubben har än idag som mål att helt avindustrialisera världen, främst västvärlden. Men också se till att nya miljöregleringar kommer till, så att inte Tredje Världen skulle få någon industri. Samtidigt kunde de lägga grunden för den moderna nymaltheusianska miljörörelsen. Romklubbens uppdrag är

att skapa och överdriva helt fiktiva miljökatastrofer för att tvinga fram en Ny Världsordning, en världsregering, via miljörörelsen. Allt ska utnyttjas och överdrivas, från klimatbluffen till skogsavverkning, till vattenbrist, till köttkonsumtion, till "peak oil" osv. De allra flesta av dagens stora miljökriser är i själva verket helt fiktiva, och har specifika syften för Romklubben. I slutändan handlar allt om att reducera världens befolkning. Det är det som eliten är besatta av.

På 70-talet åkte ledare som t ex Nixon till Kina, bland annat. Nu hade industrijobben någonstans att fly. Indien och Kina tilläts industrialiseras. Å sin sida inledde Kina sin ettbarnspolitik, medan Indien införde sin tvåbarnspolitik. I övriga Tredje Världen lät man biståndspolitiken gälla, som jag förklarade tidigare. Men nu började industrijobben fly väst, samtidigt som fackpamparna spelade sin roll för att försäkra sig om att företag, bolag, fabriker och industrier tvingas lägga ner. Allt enligt det som Romklubben förordade. Romklubbens grundare, frimuraren Aurelio Peccei, bekant med Olof Palme då båda är medlemmar i Committee of 300, bjöd personligen in Palme till möten.

I följande video avslöjar f d MI6-agenten Dr. John Coleman Romklubbens verkliga maktposition och vad dess agenda verkligen är.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=q53c-fxG12w

Palme profilerade sig gärna som en miljövän, vilket så klart uppskattades även av 68-vänstern. Men Palmes skattepolitik påverkade landet negativt. 1972 kom LO med ännu ett vansinnesförslag, för att försöka dölja de höjda arbetsgivaravgifterna förordade man återigen ett höjt skattetryck, via Larsson-Edinmodellen, med Allan Larsson och Per-Olof Edin som författare. Efter att ha övertygat Gunnar Sträng, och genom de så kallade Haga-förhandlingarna, gick LO:s förslag igenom. Denna vansinniga politik kom att leda till ytterligare nedläggningar, arbetslöshet och devalveringar.

1973 blev det Olof Palmes tur att bjuda in alla internationella maffior till Bilderbergmöte. Bland svenskarna finner vi Anders Björgerd, en toppingenjör mest känd för sitt arbete inom ASEA, som senare skulle köpas upp av ABB. Finansminister Gunnar Sträng, stammisen Marcus Wallenberg från Wallenberg-klanen, Krister Wickman (S), Riksbankschef under 70-talet och ansvarig för den massiva inflationen och devalveringen av den svenska kronan. Nils Svensson, en toppingenjör, och Hugo Lindgren, detta är ett namn som skapat en del spekulationer bland svenska NWO-forskare. Det verkar inte finnas särskilt mycket information om honom, eller hans bakgrund.

De öppna och dolda skandalerna.

Inför valet 1973 behövde Palme hjälp. Vilken tur att Janne Olsson släpptes ut på permission och valde att starta ett gisslandrama vid Normalmstorget. Bara veckor innan valet fick Palme en möjlighet att agera väldigt statsmannaktigt när nationen befann sig i kris. När allting var klart fanns det inga skadade, och Palme blev hjälten.

Sossarna tappade i valet 1973, men fick ändå behålla makten. VPK gick framåt. Även Moderaterna och Centern gjorde bra val, Folkpartiet backade däremot. Trots att Palmes mandat hade försvagats, var den kraftig nog för att fortsätta regera, och reformera mot en mer extrem socialistisk riktning.

Den katastrof som Palmes skattepolitik ledde till, försvarade han sig med det internationella läget i och med den stora internationella oljekrisen år 1973. Palme vägrade till varje pris erkänna några fel. Han fortsatte i sin regering med att öka utgifterna ännu mer genom att driva fram lagen om en allmän föräldraförsäkring, via Riksdagen.

1973 skulle Palme även se till att Kronan anslöt sig till *valutaormen*. Detta var ett tidigt försök av Bilderberggruppen att starta Euron. Kronan skulle då knyta sig till EG-ländernas valutor gemensamt. På grund av Palmes tokiga ekonomiska politik begärde Sverige dock att få devalvera kronan med 10% mot den tyska D-Marken. Men EG-länderna accepterade endast 6%. Palme försökte inte bara ruinera Sveriges ekonomi, han lyckades även skänka bort dess suveränitet.

Palmes regering skulle fortsätta mandatperioden med att införa fler massregleringar på arbetsmarknaden via arbetsmarknadsreformer, främst via medbestämmandelagen (MBL). Ledande figuren som drev MBL-frågan var åter igen en socialdemokratisk Bilderbergare, Ingemund Bengtsson.

Nu tog debatten om *löntagarfonder* fart, sedan LO kommit fram med ett vansinnesförslag till. LO förklarade:

"Vi vill beröva kapitalägarna deras makt, som de utövar just i kraft av sitt ägande. All erfarenhet visar att det inte räcker med inflytande och kontroll. Ägandet spelar en avgörande roll. Jag vill hänvisa till Marx och Wigforss: vi kan i grunden inte förändra samhället utan att också ändra på ägandet."

Detta skrev alltså Rudolf Meidner i LO:s tidning, då han förklarade förslaget om *löntagarfonder*. Detta är mer eller mindre ren och skär kommunism. Debatten blåstes upp, men Sossarna hann inte genomföra reformen innan valet 1976. Palme och LO hade under 70-talet omvandlat Sverige till ett mer polariserat land. För många blev det viktigt nu att få bort Palme från regeringen, samtidigt som Palme åtnjöt kulturvänsterns fulla stöd.

Samtidigt avlöste skandalerna varandra. IB-affären blev ett erkänt faktum 1974, och ledde till protester mot regeringen. Så småningom avslöjades bordellhärvan. Justitieminister Lennart Geijer slängdes under bussen, medan om Palmes egen [pedofila gunst](#) skulle man lägga locket på. Värt att nämna var att Sossarna tryckte på för att legalisera pedofili. Lennart Geijer var återigen en framstående figur i just den frågan.

Även mer dolda skandaler skedde bakom kulisserna under samma period. Palme såg tillsammans med Alva Myrdal till att [expandera MK-Ultra verksamheten](#) inom vården och myndigheters befogenheter att utföra personliga angrepp på medborgare utan deras vetskap. NATO utförde 1975 en *Operation Gladio* insats på svensk mark via den vänsterextrema terroristgruppen Baader-Meinhof, där den västtyska ambassaden i Stockholm ockuperades. Och där har vi återigen en dold skandal.

Ty utåt, på politiskt sätt, profilerade Palme sig som USA och NATO-fientlig. Förutom att ha visat sitt stöd för kommunisterna i Vietnam 1968, visade han sin avsky 1972 mot USA:s attacker i Vietnam och jämförde det med historiens stora folkmord. Palme var på många sätt dualistisk och en hycklare. Ty samtidigt som han verbalt gick till attack mot USA, NATO, och de etablerade västerländska angreppen, samarbetade han ganska intensivt med samma krafter bakom kulisserna. Bilderberg, Committee of 300 och Romklubben är några exempel på detta.

Olof Palme tar ett bloss med Fidel Castro.

Palme var på något sätt besatt av sin "antirasism", "antiimperialism" och feminism, att han blev politiskt dysfunktionell. 1975 besökte han Fidel Castro på Kuba. De massmord och förtryck som *el Ché* och Castro utsatte sin befolkning för, fällde Palme inga tårar för. Det förtryck som utfördes av Ho-Chi-Minh i Vietnam och det folkmord som utfördes av kommunister i Kambodja, var tydligen inte lika hemska. Förvisso kritiserade han Sovjet och Husák, så det var inte bara "höger"diktaturer som Pinochet och Franco som han kritiserade. Men människan slängde sitt fulla stöd bakom de blodtörstande *sandinistas* i Nicaragua och liknande terrororganisation i El Salvador, PLO, osv, osv.

Samtidigt som Palme tog emot fredshyllningar och hyllades internationellt för sitt arbete för fred, körde Bofors i full fart och sålde vapen till blodtörstande krigsherrar i Tredje Världen. Det är detta hyckleri

och dualism som är så svårt för en normal människa med samvete att förstå sig på. Godhet kan man förstå, ondska kan man också förstå, men inte när ondskan klär ut sig till godhet. Det är där många inte längre hänger med. Och det är just därför de mäktigare eliterna utnyttjar just detta. Det är inte vem som helst som får vara med i Committee of 300. Ska man vara med där, så ska man veta hur man lurar folket.

1975 nådde 68-vänstern stora framgångar tack vare Palmes regering. Betydelsefulla lagar och bestämmelser som rörde många sociala frågor omvandlade Sverige än mer, med förändringar som består än idag. För att nämna de mest väsentliga skillnaderna, så lyckades socialisterna få igenom sina krav för fri abort och att Sverige nu skulle bli mångkulturellt. Förändringarna som kom 1975 gjorde den socialistiska omvandlingen av Sverige mycket mer synligt.

Bostadsproblematiken som redan påbörjats under Erlanders tid, utvecklades nu till de så kallade miljonprogrammen. Som idag har omvandlats till mångkulturella kriminella baser (*ghetton*). Redan i ett radioanförande 1965 visade Palme hur viktigt det var för honom att genomföra denna omvandling av Sverige. Redan då ville han jaga ner "rasister" under varje sten. Denna programmering av svenskarna ledde Olof Palme själv. Att 68-vänstern idag jagar efter "rasister" och alla som på något sätt kan uppfattas som "fördomsfulla" mot invandrare, påbörjades av Palme själv.

Palme ansåg precis som etablissemangen idag att det var svenskarnas ansvar att se till att invandrarna skulle bli en del av samhället, och alltså inte invandrarnas ansvar att själva anpassa sig till det nya landet. Palme hade själv sitt eget "antirasistiska" korståg, mot alla som tyckte "fel". Han riktade sig mot svenskars vardagsliv, arbetsplatser och grannkvarteret, det var där han fann "fördomarna" och det var där han ville bekämpa dem. När media och övriga etablissemangen tog åt sig av Palmes budskap blev åsiktsfascismen ett faktum. Palme ansåg att det var etablissemangets sak att läxa upp medborgarna som var "fördomsfulla", och i princip tala om för människor vad som var rätt att tycka.

"Fördomen har alltid sin rot i vardagslivet. Den grov på arbetsplatsen och grannkvarteret."

Lyssna på talet själv.

http://www.youtube.com/watch?v=mcwW2f_GefA

Mer om miljonprogrammen och mångkulturen.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=s7vO2MKMoyE

De självförvällade ekonomiska skadorna som Sverige utsatte sig för under 70-talet fortsatte och kronan devalverades kraftigt mot den tyska D-Marken med 3% år 1976.

Skandalerna hann till slut ikapp Palme. Och i valet 1976 förlorade Sossarna makten, för första gången på flera decennier, för första gången skulle en mandatperiod regeras utan Socialdemokraterna sedan 1932. Men det krävdes mycket. Valdeltagandet blev 91,76% vilket är än idag den högsta siffran för ett demokratiskt land. Så väl kommunisterna inom VPK som socialisterna inom SAP backade. Centern backade också, medan Folkpartiet och Moderaterna gick framåt.

Icke-regerande Sossar.

När Thorbjörn Fälldin (C) tog över posten som Statsminister 1976, efter det att Olof Palme och Sossarna våldfört sig på Sveriges ekonomi, hävdade Palme att den Borgerliga regeringen hade kommit till "ett dukat bord". Så bra menade han att han och hans stab hade skött Sveriges ekonomi. Dessvärre skulle regeringsskiftet, precis som idag, inte innebära några större förändringar. Den nya regeringen lyckades endast sänka vissa skatter marginellt. De drog Kronan ut ur den Europeiska *valutaormen*. Men i övrigt skulle politiken inte innebära särskilt stora förändringar. Utgifterna fortsatte att öka, fast kanske i mindre takt, och urbaniseringen och alla övriga agendor som Palme tidigare drev fortsatte också. Urbaniseringen och de svåra villkoren för företagen var något som fick fortsätta under de båda borgerliga mandatperioderna, i slutet av 70- och början av 80-talet. Frågan är om vi i Sverige [ens haft en riktig högerregering](#).

Det som svenska folket fick, var en mjukare form av socialism. Den borgerliga regeringen var mycket splittrad och svag. Sossarna kunde lätt utnyttja detta som opposition. Media var så klart alltid där för att heja på sina sossar. Medieklimatet var så vänster att det skapade även en motreaktion. Timbro bildades 1978 för att försöka lyfta fram en mer företagervänlig opinionsbildning. Detta gav även den bräckliga borgerliga regeringen lite eldunderstöd.

Under tiden som oppositionsledare, engagerade sig Palme allt mer inom FN. Under Iran-Irakkriget agerade han som medlare åt FN. I bluffen som var gisslandramat med Iran, arbetade Olof Palme aktivt för att underminera USA:s suveränitet och låsa amerikanerna under Haagdomstolens och därmed även Committee of 300:s regleringar. (Jag kommer att återkomma till detta senare i texten).

Efter en omtumlande mandatperiod, blev det dags för val 1979. Det blev en lam valrörelse med väldigt få riktiga stridsfrågor. Så väl kommunisterna som socialisterna gick framåt, men de tre borgerliga partierna drog ändå det längsta strået. Detta trots att såväl FP som C hade backat. Moderaterna hade gjort stor succé i valet, för första gången sedan 1932, lyckades de ta sig över 20%. Det skulle räcka för att Thorbjörn Fälldin från Centerpartiet återigen fick bilda en ny regering.

Under Fälldins nya mandatperiod försökte han sig på några tuffa sparpaket. Detta gjorde regeringen mycket impopulär, och sossarna kunde utnyttja tillfället för att vässa fram sitt alternativ. På grund av inre splittring hade regeringen mycket svårt att få igenom en politik för att försöka fixa de skador som orsakats av Palmes regering. Inför valet 1982 flyttade sossarna fram positionerna, då de antagit LO:s kontroversiella förslag om *löntagarfonderna*. Detta skapade stor debatt. Socialdemokraterna lyfte även fram LAS (lagen om anställningsskydd). Valet 1982 blev på många sätt avgörande, men besvikelsen över Fälldins misslyckanden skapade en otålighet som till sist skulle straffa sig.

Maktsökande Sossar.

Sossarna vann valet 1982. Och då var Palme och *company back in buissines*. SAP och Moderaterna gick framåt. VPK stod still, medan att C och FP tappade. Svenska folket fick stå sitt kast, och kronan devalverades kraftigt för att Palmes dyra paket skulle gå igenom. Palme ville till varje pris försvara keynesianismen och inflationismen, trots alla problem som en svag krona skapade. Allt blev direkt dyrare då kronans förtroende ständigt sattes på spel.

Vänsterpolitikerna, Erik Åsbrink,
tillsammans med frugan
Ylva Johansson.

Med rekommendation från socialdemokraten Erik Åsbrink genomfördes den kraftiga devalveringen av den svenska kronan med hela 16%. Erik Åsbrink är idag gift med kommunisten Ylva Johansson och har på senare tid rekryterats av Goldman Sachs.

Palmes valseger 1982 innebar även införandet av *löntagarfonderna*. Detta innebar i praktiken en konfiskering av egendomen i privatägda företag. Utöver en massa regleringar för aktier innehöll paketet så väl "vinstskatt" som "vinstdelningsskatt". Detta slog hårdast mot små- och medelstora företag som var familjeägda eller entreprenörsdrivna. De flesta medelstora företag tvingades att säga

upp sina anställda och flytta sin verksamhet till utlandet (det som kallas för *outsourcing*). Småföretagen fick lägga ner. Även större företag drabbades, som till exempel H&M, Tetra Pak och IKEA. 1983 blev det massiva demonstrationer mot *löntagarfonderna*.

Även LAS med dess turordningsregler kom till, som stängde ute och skapade större arbetslöshet bland ungdomar och individer med mindre socialt kapital. De problemen som redan fanns på arbetsmarknaden 1982 förvärrades med alla de nya skatterna och regleringarna som Palmes nya regering genomförde.

För att täppa till de enorma förlusterna som socialdemokraternas kostsamma politik innebar, öppnade finansministern Kjell-Olof Feldt Sverige för att ta massvis med lån. Efter att ha skattat sönder folket och tryckt sedlar i rasande takt, så fanns det egentligen bara ett alternativ kvar om man ville fortsätta att expandera den "*offantliga*" sektorn som den socialdemokratiska *Ofärdsstaten* krävde finanser för. Och det var att börja ta massvis med lån. Alltså att leva på lånade pengar. Sedan 80-talet, då Kjell-Olof Feldt inledde sina bravader har den ständigt ökande [Statsskulden](#) blivit som en ond spiral, som ingen regering kunnat ta tag i på allvar.

Med socialdemokratin tillbaka vid makten skickade Palme iväg finansminister Kjell-Olof Feldt och FN-ambassadör Anders Ferm (S) till Bilderbergmötet år 1983. Nästa år, år 1984, kunde dock Sverige ställa upp med ett rejält *entourage*. Bland dem finner vi: Peter Wallenberg, från Wallenberg-klanen. Olof Palme, Statsminister, Sten Gustafsson & Kai Hammerich, båda från SAAB och Scania, Lennart Johansson, toppingenjör från SKF, Assar Lindbeck, nationalekonom, Curt Nicolin, SAF, Clas-Erik Odhner, LO-fackpamp, Stig Synnergren, från konungens stab, Hans Whertén, Electrolux och Anders Thunborg, försvarsminister.

Palme möter den saudiske kungen, 1984.

Det är intressant att försvarsministern deltog, med tanke på att Sverige strax efter mötet inledde ett långsiktigt [militärt samarbete med Saudiarabien](#), med Olof Palme som initiativtagare. Och rent utrikespolitiskt är Anders Thunborg väldigt intressant. Han blev en aktiv figur under ubåtskrisen, då socialdemokraterna och inte minst Olof Palme själv anklagades för att ha varit Sovjetiska medhjälpare. Något som vi numera kan konstatera var [sant](#). Anledningen till att så många toppingenjörer från Sverige deltog på dessa möten under åren, hade att göra med Palmes uppdrag åt Committee of 300 och Romklubben, att överföra teknologisk kunskap från väst till Sovjet.

Kom ihåg att Sovjet-ledaren Mikhail Gorbatsjov var (och är) med i så väl Romklubben som i Committee of 300, precis som Olof Palme var. Så väl Gorbatsjov och Palme och Romklubben prioriterade miljöfrågan som den stora frågan för framtiden. Bilderberg må ha en dominans av eliter från väst, men när man förstår att Romklubben är mycket mäktigare, och att de även haft med östblocket på sina möten, så inser man att hela *Kalla Kriget* var en bluff.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=8dd446vAbVM

Socialdemokraternas vansinniga politik gjorde många besvikna. I opinionsmätningarna inför valet 1985 hade SAP tappat mycket stöd. Socialdemokraterna med Olof Palme i spetsen, och Moderaterna med Ulf Adelsohn i spetsen, skapade en intressant ideologisk debatt under valrörelsen. Adelsohn hade förflyttat Moderaterna tillbaka till höger, efter påtryckningar från libertarianska MUF (på den tiden). Men det uppskruvade ideologiska tonläget mellan högern och vänstern skrämde många väljare. Detta lyckades Bengt Westerberg, från Folkpartiet, utnyttja som "det rimliga mittenalternativet" mellan högern och vänstern. På det här sättet gick samtliga partier back förutom Folkpartiet, som gick kraftigt framåt i valet 1985.

Trots att Socialdemokraterna och Palme tappat i valet, var de fortfarande tillräckligt stora med sina 44,68% för att behålla makten. Palme såg valet 1985 som sin viktigaste valseger, då sossarna lyckades behålla makten trots en usel politik.

Slutsats.

Sverige var redan extremt socialistiskt under Tage Erlander. Men de flesta av oss minns Olof Palme som det mer extrema formen av socialism, snudd på kommunism. Så väl socialt som ekonomiskt förde Palme Sverige till ruinens brant, något som vi egentligen fortfarande inte återhämtat oss från. Tvärtom fortsätter vi i samma riktning, då vår statsskuld fortsätter att växa i rekordtakt. Skatterna är förvisso lägre nu än vad de var då, men vi toppar fortfarande ligorna när det gäller världens högsta skatter.

Det är viktigt att även förstå att denna smärtsamma omvandling av Sverige kom från uppifrån. För att förstå vad Palme egentligen sysslade med, måste man först förstå vad det är som Bilderberg, Romklubben och Committee of 300 i själva verket vill åstadkomma. Först då förstår man varför alla industrier läggs ner, varför de skapade miljörörelserna, varför de socialt omvandlade väst till en dekadent soptipp under 60- och 70-talet.

Så devalveringarna, inflationen, massregleringar, avindustrialiseringen, 68-rörelsen, åsiktsfascismen, och all denna krypto-kommunism har sitt sammanhang. Palmes dualism, var i sig ett spel, för att få med sig de lättlurade fåren, och han lyckades utmärkt. Än idag finns det svenskar som längtar tillbaka till Palmes elände, man har lyckats få till en kult kring honom.

Olof Palme var inte bara en Bilderbergare. Han var med i Committee of 300! Det är inte vem som helst som får vara med där. Inte ens Carl Bildt är med där, för Bildt är bara en springpojke. Palme var ingen springpojke, han var en av de riktiga eliterna som drev deras agenda betydligt mer öppet.

Redan 1981, avslöjade f.d. MI6-agenten Dr. John Coleman att Olof Palme skulle vinna valet 1982. Det hade eliten redan bestämt, och så blev det också. Palme hade ett viktigt uppdrag åt den globala eliten, och inget skulle hindra honom. Ifall valet 1982 gick riktigt till, vet jag inte. Men det är uppenbart att eliten hade ett finger med i spelet, för att se till att Palme skulle få komma tillbaka till makten.

"On 30th April 1981, I wrote a monograph disclosing the existence of the Club of Rome identifying it as a Committee of 300 subversive body. This was the first mention of both of these organizations in the United States. I warned readers not to be fooled by the feeling that the article was far-fetched and I drew a parallel between my article and the warning issued by the Bavarian government when the secret plans of the Illuminati fell into its hands. We shall return to the Club of Rome and the role of the Committee of 300 in U.S. affairs later herein.

Many of the predictions made in that 1981 article have since come to pass, such as the unknown Felipe Gonzalez becoming prime minister of Spain, and Mitterrand being returned to power in France; the downfall of Giscard D' Estang and Helmut Schmidt, the return to power of Swedish nobleman and Committee of 300 member Olaf Palme, the nullifying of Reagan's presidency and the destruction of our steel, auto and housing industries in terms of the post-industrial zero-growth order handed down by the Committee of 300.

The importance of Palme lies in the use made of him by the Club of Rome to deliver

technology to the Soviet Union on the forbidden list of the U.S. Customs, and Palme's world-wide communications network employed to train the spotlight on the phony Iran hostage crisis, while he shuttled back and forth between Washington and Teheran in an effort to undermine the sovereign integrity of the U.S. and place the phony crisis in the realm of a Committee of 300 institution, viz, the World Court at The Hague, Holland.

Nu kanske folk börjar förstå vidden av det hela. Palme var så klart en av *dem*. Precis som tidigare socialdemokratiska partiledare hade han släktband till adeln och överklassen. Varför socialister ständigt representeras av eliter, borde få någon klocka att ringa.

Men nej. Svenskarna lät sig luras av eliter, myndigheter och fram för allt sosseadeln. De lurades in i klasskampen för att klämma åt företagarna som anställde dem, för att de tjänade mer pengar. I slutändan fick dessa arbetare stå sitt kast, ty även de drabbades till slut av skattehöjningarna och inflationen. Och de drabbades även när företagen tvingades lägga ner industrier, fabriker och *outsourca* jobben till fjärran länder. Trots allt detta svek som sossarna och fackföreningarna ställt till med, var 40+% av svenskarna beredda att fortsätta rösta på SAP. De valde att fortsätta vara medlemmar i fackföreningarna, trots att de såg till att jobben försvann. Det viktiga för dem, var att klämma åt dessa "onda företagare". De tjänade tydligen för mycket. Och om en ska vara mindre produktiv, så ska tydligen alla vara mindre produktiva. "Hellre att fabriken tvingas lägga ner, än att ägaren kan få tjäna så bra". Det kanske är "den svenska avundsjukan".

Jag vet inte vad det är, men något är väldigt konstigt när så många svenskar är beredda att förlåta så mycket från sin elit, och dessutom kräva att ge samma elit mer makt och befogenheter. När Englands Kung George III höjde skattetrycket till 20% i kolonierna ledde det till den *amerikanska revolutionen*. När skattetrycket låg över 80% i 70-talets Sverige, var hälften av befolkningen beredda att gå med på ännu fler skattehöjningar. Kan det verkligen vara så prioriterat av svenskar att vilja förbli slavar till en hänsynslös elit?

Denna jämförelse får mig att tänka på ett citat från Niccolo Machiavelli.

It is just as difficult and dangerous to try to free a people that wants to remain servile as it is to enslave a people that wants to remain free.

- Niccolo Machiavelli

Övriga Källor:

[Wes Penre, The Swedish Model.](#)

[Danne Nordling, Palme kostade många miljarder.](#)

[Danne Nordling, Varför krisade välfärdsstaten efter 1970?](#)

[Dr. John Coleman, The Story of the Committee of 300.](#)

SOCIALDEMOKRATERNAS RUTTNA HISTORIA: Del 6 Konsolideringen av Landsförräderiet.

I förra avsnittet av serien gick vi igenom de sociala förändringar som Sverige fick genomgå då Olof Palme var statsminister och ledare för socialdemokraterna. Även Palmes extremistiska socialistiska ekonomiska politik skulle till slut drabba Sveriges ekonomi på allvar. Men sossarna skulle se till att försöka skjuta upp problemen under en mycket turbulent politisk och ekonomisk period för både Sverige och socialdemokraterna. Trots detta, har sossarna uppenbarligen inte dragit några lärdomar av detta. Trogna ofärdsstaten, blev de blinda mot all vettig kritik, och vände sig istället mot varandra för att inte ha varit tillräckligt trogna ofärdsstaten och socialismen.

Här följer sjätte delen om socialdemokraternas ruttna historia.

En svensk socialist, Ingvar Carlsson, går hand i hand med en zimbabweansk socialist, Robert Mugabe.

Efter Olof Palme ärvde socialdemokraterna, och därmed även Sverige, den vansinniga ekonomiska politiken som med tiden skulle kulminera med den så kallade 90-talskrisen. Men år 1986 var det alltså inte dags än. Sympatierna för SAP ökade kraftigt efter Palmemordet. Som tur var, så var det månader efter ett val, och inte strax innan. Men den svenska Staten fortsatte att leva på Kjell-Olof Feldts lånade pengar och Riksbankens sedelpress utan att befolkningen kände av någonting. Palmes ekonomiska politik och LO:s vansinniga regleringar skulle komma att slå hårt, men inte riktigt än. Det var detta som Ingvar Carlsson, SAP:s nye ledare, och Sveriges nye statsminister fick ärva.

Perioden efter Palme innebar en turbulent tid för socialdemokraterna. Socialister från alla håll och kanter skyllde alla på varandra. Och den socialistiska välfärdsstaten (läs ofärdsstaten), baserad på skuld och lånade pengar, kom äntligen att få möta sina konsekvenser (åtminstone temporärt). Detta innebar en viss tillnyktring, om än motvilligt från socialdemokraternas sida. Kjell-Olof Feldt, Ingvar Carlsson och diverse LO-pampar anklagade varandra för "avregleringar" och de ekonomiska problemen, utan att någon tog ansvar, och utan att peka på boven, Olof Palme (agenten åt så väl Romklubben som Bilderberggruppen), eftersom han numera blev helgonförklarad. Ingen skuld kunde man lägga på honom, samtidigt som inga inom den socialistiska rörelsen ville bita i det sura äpplet och erkänna ofärdsstatens totala misslyckande. Det fanns helt enkelt inte på kartan. Istället skyller de olika socialisterna på varandra, (än idag). Och insisterar att det socialistiska bygget i Sverige inte hade några fel, och att problemet då antingen var finansministerns, eller statsministerns, eller någon annan enskild sosse, som enligt doktrinen inte hade varit en tillräckligt duktig sosse.

Men först tar vi oss igenom en händelseutveckling som började innan Ingvar Carlsson fick ta över posten som Statsminister.

Novemberrevolutionen.

Jag tycker det är viktigt att påpeka hur debatten i Sverige, som nästan helt har förts av vänstern, har sett till att försöka lägga skulden för 90-talskrisen på "kapitalismen", "avregleringar" och "den fria marknaden", samtidigt som de vägrar se på ofärdsstatens, Riksbankens och den socialdemokratiska expansiva penningpolitiken, så väl som den expansiva finanspolitiken, som viktiga orsaker till problemet. En vänsterdebattör som fått ett oerhört stort utrymme hos så väl Public Service (SVT), som Aftonbladets Kultursida (vad kan man annars förvänta sig) är Dan Josefsson. För inte så länge sedan hyllade han globalisten, pedofilen, tillika ekonomen, John Maynard Keynes, vars idéer orsakat

de moderna ekonomiska kriserna. Ja, Dan Josefsson är en varm vän av ofärdsstaten och även Keynesianismen, så det är inte så konstigt att han fått mycket utrymme i MSM för att försöka ge en kraftig vänstervinkling i frågor om ekonomin och bankväsendet. Som jag förklarat förut, så var och är Keynesianismen närmast identisk med Stockholmsskolan, vad gäller dess idéer och ekonomiska filosofi. Josefsson är med andra ord en megafon för City of London Korporationens önsknings, gällande den ekonomiska policyn.

Josefsson precis som andra som vet hur man lurar folk, kommer så klart att använda sig av blandningen av sanningar med lögn. Det är helt felaktigt och dessutom väldigt långsökt att vilja påstå att ett gäng marxistiska socialister plötsligt skulle ha inspirerats av marknadsliberala idéer som ledde till det som av Torsten Svensson kallades för Novemberrevolutionen, i en rapport.

Dessa socialister var alltså, finansminister Kjell-Olof Feldt, socialdemokraten Erik Åsbrink och Riksbankschefen Bengt Dennis. Feldt som vi tagit upp flera gånger i tidigare avsnitt (se del 5), var en Bilderbergare (ni vet, gruppen som inte står ut med konkurrens, och vill istället styra ett kollektiverat system, av den enkla anledningen att det är mycket enklare att kontrollera folk på det sättet). Åsbrink, är och har alltid varit en socialistisk skurk, som på senare tider klättrat upp i rankningar och blivit en del av Goldman Sachs-maffian. Dennis, tillsattes som Riksbankschef av Bilderbergaren, tillika Romklubben, Olof Palme, då sossarna återtagit makten efter valet 1982. Dennis bör därmed ses som en S-märkt Riksbankschef, inte bara på grund av vilken penningpolitik han bedrev, men också för att han handplockades av socialisterna själva. Inte ett spår av marknadsliberalism kommer du att finna bland dessa. Däremot möjligheten att utnyttja folk, för att vinna val.

Det gick inte bra för Sverige, detta fattade nog även sossarna på 80-talet, även om folket inte kunde känna av det, än. Det man kom överens om vid denna Novemberrevolution år 1985, var att släppa loss bankernas möjligheter att låna ut pengar, det som kallas att "avreglera" kreditmarknaden. Med de ekonomiska problemen som sossarna lagt grunden till redan på 70-talet, var det bara en tidsfråga innan den bubblan skulle spricka. Efter all inflation, alla devalveringar, alla ökade utgifter, alla kraftigt höjda skatter och statens skuldsättning, skulle skuldsättningen av medborgarna köpa socialisterna mer tid.

Alltså, trots det som egentligen borde ha varit svåra tider, fick svenska folket uppleva en boom. Men allt baserat på lånade pengar. Svenskarna lånade för att kunna behålla en viss levnadsstandard. Men varför var de tvungna att låna så mycket? Varför skuldsatte sig svenska folket? Förklaringen finns återigen i de föregående årens ekonomiska policy. De höga skatterna, de kraftiga regleringarna, flertalet devalveringar som kraftigt försvagat den svenska kronan och därmed även svenskens köpkraft. Denna boll som sattes i rullning redan på 70-talet, skulle egentligen ha stoppats redan på 80-talet. Men Sossarna såg istället till att medborgarna själva skulle få delta i den stora skuldfesten, alltså inte bara Staten. Man kunde enkelt ha släppt loss kreditmarknaden, om man hade genomfört de nödvändiga strukturella förändringarna och avregleringar i andra områden, för att undvika en skuldfest bland medborgarna med tillhörande bubblor (inte minst bostads- och bankbubbla). Men syftena var uppenbarligen inte goda. Åsbrinks vän, socialisten George Soros, fick så småningom också vara med och leka som spekulant under *90-talskrisen*, på den svenska kronans bekostnad.

Ingvar Carlsson hävdar än idag att han inte kände till Novemberrevolutionen, och insisterar även att Olof Palme inte kände till det hela. Hur Carlsson kan veta vad Palme visste eller ej, låter i sig märkligt. Att även Carlsson hävdar att han inte kände till detta kan man även ifrågasätta. Men det är så klart lägligt av honom att få ur sig dessa båda påståenden.

Ingvar Carlsson (S), efter Sossarnas valseger år 1988.

1987 kom Boforsaffären att befäcka etablissemangets helgonförklaring av Olof Palme. Den sovjetiske spionen Stig Bergling rymde från fängelset. Och året därpå drabbades sossarna även av Ebbe Karlsson-affären. Men trots alla skandaler, kunde S ändå se till att det var högkonjunktur, låg arbetslöshet och att statsfinanserna (än så länge) var i schack, mycket på grund av skuldfesten. Detta räckte för en valseger för socialdemokraterna, och Ingvar Carlsson kunde få fortsätta som Sveriges statsminister även efter valet 1988. Moderaterna tappade efter att en ideologisk illojal och kompromissande Carl Bildt tagit över partiet. På många sätt passade han in i partiet, men på många sätt gjorde han inte det. Den positiva utvecklingen som hade skett inom Moderaterna under Ulf Adelsohn då många i den då libertarianska MUF påverkade moderpartiet ideologiskt, fick ett plötsligt och abrupt slut med Carl Bildt, som istället fann sina värsta rivaler inom just MUF. Moderaternas omvandling märktes även 1988 då de tog initiativ till att införa de första CO²-skatterna, helt baserad på klimatbluffen. I och med att marxisten Olof Johansson tagit över posten som partiledare för Centerpartiet, hade samtliga borgerliga partier tagits över av medelmåttor och ideologiskt opålitliga individer. Carl Bildt hos M, Olof Johansson hos C och så Bengt Westerberg hos FP. Lars Werner och hans kommunister bet sig fast vid lite drygt 5% som vanligt.

Men för första gången på mycket länge fick svensk politik en nykomling i Riksdagen. Miljöpartiet fick sitt första genombrott, och lyckades ta sig in. Tjernobylikatastrofen och den så kallade "säldöden" i Kattegatt ses som de två stora orsakerna till att Miljöpartiet (MP) valdes in i Riksdagen av drygt 5% av svenska folket i valet år 1988.

Ingvar Carlsson.

År 1934 föddes Ingvar Carlsson i Borås. Till skillnad från tidigare svenska ledare finns det ganska lite om Carlssons bakgrund. Fadern Olof Karlsson var lagerarbetare, så man kan förmoda att det handlade om en familj som röstade på sossarna (på den tiden). Och modern Ida var tydligen hemmafru. I ung ålder var dock Carlsson mest intresserad av fotboll, han är än idag anhängare av den lokala fotbollsklubben IF Elfsborg. Efter en knäskada, fick han dock lägga fotbollen i hyllan. Då väcktes istället hans intresse för politik. Redan vid 18-års ålder (1952) blev han medlem i SAP, och blev så småningom även ledare för SSU.

Northwestern University, i Illinois, USA.

På 50-talet studerade han vid Lunds Universitet. Efter sin examen klättrade han snabbt upp inom den socialdemokratiska hierarkin. 1957 gifte han sig med bibliotekarien Ingrid. Och år 1958 plockades han in för att bli sekreterare i statsrådsberedningen åt statsministern Tage Erlander. År 1960 åkte Carlsson till USA, precis som tidigare ledande socialdemokrater. Han studerade vid Northwestern University i Evanston Illinois, grannuniversitetet till Chicagos jesuitiska Loyola University Chicago (LUC).

Efter sin tid i USA återvände Carlsson till Sverige och fortsätta att klättra uppåt inom SAP. Vid valet 1964 valdes Carlsson in i Riksdagen för första gången. Precis som Palme blev Carlsson en av *Erlanders pojkar*, alltså en av Erlanders favoriter. Så det blev bara naturligt att Carlsson då fick följa med Palme enda upp till partitoppen.

1969 blev Palme statsminister, och i hans första regering blev Carlsson direkt utbildningsminister, precis som Palme och Erlander hade varit tidigare. Efter valet 1973 tillhörde han regeringens konsultativa statsråd som biträdande inrikesminister. På 70-talet blev Carlsson även bostadsminister, där han fick ansvara för den snabba urbaniseringen av Sverige. Efter sossarnas valseger 1982 blev Carlsson Sveriges vice statsminister, och även under 80-talet miljöminister. Innan han blev statsminister, fick han arbeta med "framtidsfrågor" under Palmes regering.

F d SÄPO-chefen Olof Frånstedt outar
Sten Andersson (S) som spion
åt Sovjet.

1986 blev Carlsson statsminister, hans regering innebar inte några större förändringar. Under 80-talet odlade den Sovjetiska spionen tillika socialdemokratiska utrikesministern Sten Sture Andersson, aktivt kontakterna med palestinska terrorister, till den grad att han även bjöd Yassir Arafat till Sverige, som välkomnades med öppna armar av socialdemokraterna.

I just utrikespolitiken visade sig Carlssons regering vara av klassisk socialdemokratisk snitt. Sossarna tryckte på för en bojkott av Sydafrika, samtidigt som de aktivt stödde terroristerna inom ANC. Även Namibia lades till i bojkotten efter påtryckningar från den socialdemokratiska internationalisten, Bernt Carlsson, som arbetade stenhårt inom så väl FN, som socialistinternationalen, för att sprida socialismen över hela världen under 70- och 80-talet.

Precis som under Palme, skickade sossarna under Carlsson bistånd till brutala diktaturer och extremistiska terrororganisationer, som Public Service å sin sida kunde presenterade som "frihetskämpar". (Detta och än mer sker idag via den kriminella statliga biståndsmyndigheten SIDA).

1989. Säga vad man vill om Carl Bildt (M). Men han åkte i alla fall till Estland för att visa sitt stöd till folket där, som försökte bryta sig loss från kommunismens grepp. Under tiden skålade Ingvar Carlsson med DDR:s Erich Honecker. Utrikesminister Sten Andersson odlar samtidigt kontakterna med den kommunistiska regimen i Polen. Statsminister Carlsson åkte strax efter också till Polen för att hälsa på sina kommunistiska vänner, medan vår sovjetiska spion till utrikesminister åkte till Estland för att, till skillnad från Carl Bildt, tydligt visa sitt stöd för Sovjet. På plats hävdade utrikesminister Andersson att Estland inte var ett ockuperat land! Andersson kompletterade sin frihetsfientliga resa med att inför litauer förklara för dem att de som ville se ett självständigt Litauen var i kraftig minoritet! (Snacka om fingertoppskänsla).

Socialdemokraternas vurm för brutala regimer nådde inga gränser. Detta har varit som en röd tråd genom socialdemokratins historia. Om det inte är någon brutal diktatur, så är det åtminstone några brutala "rebellgrupper" (läs terrorister) som måste hyllas och/eller försvaras.

1989 sammanfattas en historia av vansinne med en enkel bild (se översta bilden), där två socialister, en från Sverige och en från Zimbabwe, går hand i hand som i en mångkulturell Pride-parad genom flygplatsen i Harare. Det var Ingvar Carlssons första besök i ett afrikanskt land. Socialdemokratin ville tydligt markera sin solidaritet och brödraskap med Robert Mugabe. Alltså räckte det inte med bistånd, utan sossarna ville även vara på plats för att kunna med egna händer få känna på diktaturen som de varit med att bygga upp.

Medan Ingvar Carlsson gick hand i hand med Robert Mugabe, stod den 5:e brigaden som hedersvakt. För de som inte vet, så specialtränades 5:e brigaden av kommunister i Nordkorea. 5:e brigaden är Robert Mugabes brutala militära arm som slaktat uppemot 30 000 människor. 5:e brigaden riktade sig främst mot politiska dissidenter, misstänkta och oftast räckte det med familjeband till oppositionella för att slaktas.

Ingvar Carlsson hos Erich Honecker.

SIDA, socialdemokraterna, de svenska myndigheterna, socialdemokraten Lennart Bodström, ja i stort sätt alla kände till att Robert Mugabe var en brutal diktator redan år 1983! När Rhodesia förpassades till historieböckerna år 1980 kom Robert Mugabe fram som president för Zimbabwe. Mugabe som beskrev sig själv som marxist-leninist hyllades kraftigt av det socialistiska Sverige, och biståndspengarna började regna omedelbart. Det som hände var att Sverige finansierade ett folk mord i Zimbabwe. Författaren och Afrika-kännaren, som också driver bloggen Ethno Press, Bengt Nilsson, beskriver detta i sin utmärkta bok *Sveriges Afrikanska Krig*.

Jan Cedergren från SIDA, tidigare chef för biståndskontoret i Zimbabwe skriver år 1983 i SIDA:s tidning *Rapport*, något som borde ha fått folk att nypa sig. Cedergren visar öppet SIDA:s diaboliska uppdrag.

"I jakten på s. k. Dissidenter har regeringsstyrkor gått hårt fram i de södra delarna av landet. Som vanligt har civilbefolkningen kommit i kläm. I bakgrunden skymtar traditionell misstro mellan Mugabetrogna shonagruppen och Nkomotrogna ndebeles".

Nilsson ställer sig frågande inför Cedergrens resonemang.

"Kommit i kläm? Traditionell misstro? Det var frågan om systematiska massmord, terror mot en hel landsända, mot en hel folkgrupp."

Cedergren fortsätter att avslöja hur man tänker inom SIDA. Där är det uppenbart att bistånd till massmord är helt i sin ordning, bara en bråkdel av pengarna också går till skolor och sjukvård.

"Det har aldrig varit tal om att avbryta biståndet". "Ett så dramatiskt beslut vore en regeringsfråga. Svenska regeringar har hittills varit obenägna att använda bistånd som politiskt påtryckningsmedel."

"Det är Sidas styrelse och regeringens sak att bedöma vilken inrikespolitisk situation som skulle motivera att biståndet helt avbröts och vilka intressen som skulle gagnas av detta. Den senaste utvecklingen tyder inte på att den situationen är aktuell".

Några häpnadsväckande citat från 1983. SIDA, socialdemokraterna, Olof Palme och Ingvar Carlsson var nog mycket väl informerade om vad som pågick i Zimbabwe. Det är uppenbart att det viktiga för dem var att stödja socialismen runt om i hela världen. Med tanke på att Olof Palme även tillhörde

Romklubben, så spelar även deras malthusianska planer för en kraftig befolkningsreduktion också en viktig roll i det hela.

Nilsson gör sin analys av Cedergrens uttalanden, som är värt att citera.

"Jag tror att man kan läsa Jan Cedergrens beskrivning av läget i Zimbabwe och hans syn på hur Sverige ska förhålla sig som ett slags programförklaring från det svenska biståndsorganet. Så tolkar Sida världen. En regering i Afrika begår grova övergrepp mot sitt eget folk. Människor mördas i tiotusental. Landet får 125 miljoner kronor i bistånd från Sverige. Men denna gåva skall inte beröras av situationen eftersom det svenska biståndet ju bara är till för ädla ändamål. Att svenska pengar kanske fanns med i den totala bilden där en repressiv regering både erbjöd skolgång och hälsovård och mördade sina egna medborgare, den tanken hade uppenbarligen aldrig slagit biståndsadministratörerna."

När Ingvar Carlsson gick hand i hand med Robert Mugabe i Harare, så visste han mycket väl, vad som hade pågått i landet, länge. Men detta är inte bara en episod från Socialdemokratin under 80-talet. Så sent som 2007 publicerade det socialdemokratiska *Palmecentret* boken *Uppdrag Solidaritet*. Boken var finansierad av SIDA och skrevs av *Palmecentrets* biståndschef Birgitta Silén.

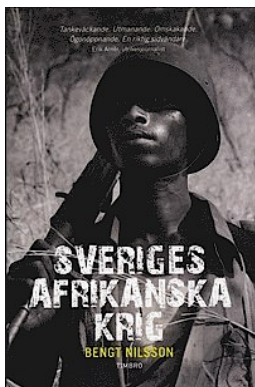
Nilsson påpekar hur denna bok så uppenbart försöker skönmåla Sveriges (läs socialdemokratis) biståndsarbete i Afrikanska länder på södra delen av kontinenten. Man hade alltså medvetet retuscherat bort det viktigaste landet av dem alla, Zimbabwe. Landet nämns endast lite kort. Den som läst boken skulle inte ens känna till att Mugabe fanns med bland alla biståndstagare. Så här skriver Nilsson om socialisternas skönmålning av historien.

"Biståndsbranschen själv gör nämligen sitt bästa för att radera ut minnet av hur Sverige deltog i skapandet av det politiska monstret Robert Mugabe."

"När det nu är dags att göra bokslut över Sveriges roll i byggandet av självständiga afrikanska stater så är det intressant att se hur Zimbabwe behandlas i de nyskrivna historieböckerna. 2007 kom boken "Uppdrag Solidaritet" ut. Den ingår i serien Folkrorelsernas solidaritetsarbete med södra Afrika. Författare är Birgitta Silén, biståndschef på Palmecentret i Stockholm. Sida har finansierat utgivningen."

"Den handlar om det svenska engagemanget i kampen mot apartheid i Sydafrika, och i det sammanhanget var ju stödet till de så kallade frontstaterna – de länderna som gränsade till Sydafrika – en mycket stor och viktig del. Angola behandlades vederbörligen i boken, det finns 20 referenser till landet i registret. Botswana har sex träffar i index, Mocambique 26, Namibia 41 och Zambia elva."

"Men Zimbabwe, då? Den viktigaste frontstaten av alla? Den finns inte med i index. I Birgitta Siléns bok om Sveriges kamp och solidaritet i södra Afrika är Robert Mugabe bortretuscherad, som en oönskad politruk på ett gammalt sovjetisk förstamajfotografi från Röda torget. Han finns inte. Zimbabwe nämns helt kort i boken under rubriken "Solidaritet efter 1994 – Skåne och Zimbabwe". Det är allt. Den som i framtiden bläddrar i denna bok skriven av Palmecentrets biståndschef kommer inte att ha en aning om att Zimbabwe och Robert Mugabe över huvud taget fanns med i bilden då det begav sig."

Bengt Nilssons bok, *Sveriges Afrikanska Krig*.

Uppenbarligen försöker socialdemokratin lägga locket på även denna episod, genom att i historieskrivningen försöka "glömma bort" just denna bit, för att kunna skönmåla allt som socialdemokratin ställt till med. Detta gäller så väl inrikes som utrikes. Hur som helst, rekommenderar jag mina läsare att läsa Bengt Nilssons bok *Sveriges Afrikanska Krig*.

En annan individ som också arbetat inom SIDA var socialdemokraten Birgitta Dahl. Under Carlssons regering fick hon posten som Miljöminister. Birgitta Dahls främsta merit sen tidigare var att envist förneka folkmordet i Kambodja, utförd av de kommunistiska Röda Khmerer på order av massmördande diktatorn Pol Pot. På 70-talet uttalade sig Birgitta Dahl, som då var aktiv inom den vänsterextrema FNL-gruppen och ordförande för *Svenska Kommittén för Vietnam*, vid flera tillfällen ifrågasättande om folkmordet i Kambodja, så väl i tidning som i radio. Följande sa hon i en debatt i Public Service radio, i programmet *OBS-Kulturkvarten*.

"Alla vet vi ju mycket, ja kanske det mesta, av det som nu sägs och skrivs om Kambodja är lögn och spekulation. Det var helt nödvändigt att evakuera Phnom Penh. Det var nödvändigt att snabbt få igång livsmedelsproduktionen och det skulle komma att kräva stora offer av befolkningen. Men det är ju inte det som nu är vårt problem. Problemet är att vi faktiskt inte har kunskaper, direkta vittnesbörd, för att kunna avvisa alla lögnen som sprids av Kambodjas fiender."

Hon kunde alltså inte fråga sig, varför Pol Pot skulle avvisa var enda människa från huvudstaden utan att misstänka att det kunde pågå något annat än ondsint propaganda mot sina socialistiska fränder i Kambodja. När det väl blev klart att Pol Pot hade rensat 25% av Kambodjas befolkning i ett blodigt folkmord, blev det dock tyst från Birgitta Dahls sida. Hon fick bli minister på 80-talet. Och på 90-talet blev hon även Sveriges Riksdags talman!

När hennes tidigare uttalanden senare kom tillbaka och bet henne, ursäktade hon sig, med att hon var kritisk mot mediernas bevakning av en socialistisk regering, och att hon dessutom aldrig uttryckt sitt stöd för Pol Pot. Förvisso, så kanske hon inte uttryckligen hyllat Pol Pot. Men det är uppenbart att hon försökt försvara honom och ursäktat uttalandena, med att hon skulle ha varit "kritisk" mot mediebevakningen. Idag arbetar Birgitta Dahl, föga förvånande, inom UNICEF (som jag tidigare tagit upp som en kriminell organisation, mycket likt SIDA).

Rosornas Krig.

Mot slutet av 80-talet började marknaden reagera mot Sossarnas vansinniga politik, och Riksbankens lika tokiga penningpolitik. Varslen ökade, arbetare sparkades från sina jobb, och fackföreningarna inledde en lång rad med strejkaktioner. Bakom kulisserna pågick *Rosornas Krig* mellan diverse falanger inom LO och inom Socialdemokraterna. De borgerliga pekade på *löntagarfonderna* som en bidragande orsak till de ekonomiska problemen som Sverige upplevde då. Regeringen agerade allt mer desperat. De genomförde bland annat ett nytt skattesystem som i praktiken innebar höjd moms, höjda arbetsgivaravgifter, och höjda skatter i andra områden. Även ökade konfiskeringar av inkomster skulle ske mot löntagare. Pengar som regeringen lovade att de skulle ge tillbaka några år senare. Regeringen såg sig även tvungna att få med sig en bred överenskommelse i Riksdagen. Och gick med på att föreslå vissa nedskärningar vad gäller främst subventioner. I vissa delar av den extremt impopulära budgeten, skulle de få Bengt Westerberg (FP) med sig. Detta gällde främst skattehöjningarna, och det nya skattesystemet. Medan de fick igenom den kostsamma konfiskeringen med hjälp av marxisten Olof Johansson (C).

LO med Stig Malm i spetsen kritiserade många delar av budgeten och hotade med att rikta sitt förstamajtal mot regeringen. Finansminister Kjell-Olof Feldt hamnade mycket i bråk med LO och fackföreningarna i och med detta. Men inom partiet var det Feldt och Carlsson som var mycket osams.

Den vansinniga budgeten gick igenom, men problemen tog inte slut där. De ekonomiska problemen förvärrades, och även *Rosornas Krig* fortsatte i oförminskad takt.

1990 tvingades regeringen att bjuda SAF och fackföreningarna till samtal. Ett samtal där regeringen lyckas med att göra alla osams. Regeringen Carlsson ville nämligen införa så väl investeringsavgifter som fredsplikt. Något som varken facken eller SAF gillade. Efter att först ha

gått med på kraven så visade sedan opinionen ett kraftigt motstånd mot förslaget, vilket ledde till att LO bytte fot och protesterade än högre, i det som medierna kallade för *Rosornas Krig* mellan LO och Socialdemokraterna. Missnöjet mot sossarnas desperata förslag attackerades från både höger och vänster. Carlsson gjorde dock klart för Riksdagen att han hade för avsikt att avgå om inte Riksdagen röstade för förslaget vid voteringen. Inte ens hotet om parlamentariskt kaos hjälpte Carlsson. Förslaget röstades ner. Omedelbart efter voteringen lämnade Carlsson in sin avskedsansökan till Riksdagens talman.

Rosornas Krig tog slut i och med Carlssons avgång i februari 1990. Men diskussionerna kring den finns än idag, med alla dess verklighetsfrånvända krav, från så väl sossarna som från LO. Stridigheter fanns även mellan fackpampar, då Stig Malm senare även gick till attack mot Allan Larsson, en av författarna till *löntagarfonderna* och en av de två männen bakom den ekonomiskt katastrofala Larsson-Edinmodellen. Konflikterna var lika djupa mellan Ingvar Carlsson och Kjell-Olof Feldt inom SAP. Med regeringens avgång, meddelade Feldt att han lämnade politiken helt.

Efter regeringens avgång, gav talmannen Carl Bildt som ledare för oppositionen i uppdrag att bilda en ny regering. Det visade sig dock att det parlamentariska läget inte kunde tillåta detta, då de tre borgerliga partierna var för små, även tillsammans, och kunde inte finna något stöd hos de tre rödgröna partierna. Bildt ville gärna se ett nyval. Men så skedde inte. Talmannen gav istället Ingvar Carlsson åter uppdraget att bilda en ny regering.

M protesterade men fick inget gehör. FP tyckte också att det var ett skådespeleri att Carlsson först avgick som statsminister för att bara dagar senare åter bli statsminister. Både C och MP beklagade sig över det parlamentariska läget, men valde att lägga ner sina röster. VPK stödde dock troget sossarnas nya regering med samma statsminister. Och det räckte för att Ingvar Carlsson åter fick bilda en socialdemokratisk regering.

I Ingvar Carlssons nya regering, blev finansministern ingen mindre än just fackpampen Allan Larsson. Krisen fortsatte dock även under resten av år 1990. Och fackpampar så väl som sossar skulle fortsätta att beskylla varandra, alla mot alla, i arvet efter Olof Palmes vansinniga ekonomiska politik. Socialisterna var dock ideologiskt låsta och klarade inte av att låta marknaden vara i fred, de såg sig tvungna att alltid lägga sig i och försöka åtgärda var enda liten hicka, vilket bara förvärrade allt.

Men om 1990 blev ett jobbigt år för Ingvar Carlsson och sossarna, så skulle 1991 bli än värre. Förvisso hade Allan Larsson fått igenom en ny budget med hjälp av Folkpartiet, som innebar priskontroller, fler regleringar och skattehöjningar. Men läget blev riktigt illa då Kjell-Olof Feldt publicerat sin bok *Alla Dessa Dagar...*, där han i stort sätt erkände att sossarna hade bluffat sig igenom valet 1988. Carlsson såg det som högst illojalt av Feldt att publicera boken bara månader innan valet 1991. Fastighetsbolaget *Nyckeln*s inställning av betalningar blev startskottet till *90-talskrisen*. Samtidigt mobiliserade de borgerliga partierna inför valet.

Efter valet 1991 tvingades Carlsson äntligen avgå från regeringen. Ett annat parti som hade drabbats hårt av inre stridigheter var Miljöpartiet. Detta resulterade i att de röstades ut ur Riksdagen. Även kommunisterna hade tappat rejält. Centern och Folkpartiet gick också back, båda två. De stora vinnarna blev Moderaterna som tydligt markerat mot Carlssons regeringspolitik. Kristdemokratiska Samhällspartiet (KDS) lyckades för första gången ta sig in i Riksdagen på egen hand. Även de mer nybildade, högerorienterade, konservativa Ny Demokrati (NyD) lyckades ta sig in i Riksdagen.

M skulle få bilda regering tillsammans med FP, C och KDS. Sveriges nye statsminister skulle numera heta Carl Bildt (M). Så väl VPK som SAP röstade emot den borgerliga regeringen, men i och med att NyD valde att lägga ner sina röster, räckte det för att det skulle bli en borgerlig regering.

Den turbulenta perioden för Socialdemokraterna sammanfattar Ingvar Carlsson i sin bok *Så Tänkte Jag*, där han redogör för de ständiga fraktionsstrider som präglade sossarna och LO på 80-talet, fram till valförlusten år 1991. Carlsson beklagade sig främst över Feldts publicering strax innan valet, som han menar kostade dem makten. Han uttryckte även besvikelse över bråken med LO. Feldt hade i sin bok uttryckt sin innerliga avsky för de politiska förslag han själv hade tvingats till att lägga fram. Något som skulle leda till hans avgång.

LO skrev senare sitt eget svar till Ingvar Carlssons bok. Fackpampen Per-Olof Edin, den andra som varit ansvarig för den ekonomiskt förkastliga Larsson-Edinmodellen, var med och skrev denna bok under namnet *Så Tänkte Vi På LO – Och Så Tänker Vi Idag*. Boken attackerar både Carlsson och Feldt, och är en helt verklighetsfrånvänd bok som självklart hyllades på Aftonbladets Kultursida. Trots Larsson-Edinmodellen och *löntagarfonderna* hade LO mage att skylla ifrån sig från all skuld för de stora ekonomiska svårigheter som Sverige skulle få genomgå under 80- och 90-talet. De hade istället gärna sett mer av den gamla Socialdemokratiska politiken som lett till de vansinniga devalveringarna och ekonomiska kriser, med hög inflation, fler regleringar och höjda skatter. Socialdemokraternas vansinniga politik, var alltså inte tillräckligt vansinnig enligt LO.

Som många kanske vid det här laget redan förstår, så rekryterades LO in i Bilderberggruppen redan på 60-talet via Arne Geijer. En annan LO-pamp, Claes-Erik Odhner, åkte regelbundet på Bilderbergmöten på 80-talet. LO har aldrig varit intresserade av att företräda de svenska arbetarna. De har varit med och gjort allt för att sabotera för dem. Och dessvärre även för hela den svenska ekonomin.

Sveriges anslutning till den marxistiska Europeiska Unionen.

Marxistiska EU.

På 80-talet var sossarna redan ivriga anhängare av den marxistiska Europeiska Unionen (EU). Men viss lojalitet låg fortfarande till Sovjet. Därför var det inte aktuellt att ansluta Sverige till EU. 1988 åkte Ingvar Carlsson runt i Europa (till Madrid, Bryssel, Bonn och London) för att förklara att sossarna gärna ville inleda samarbeten med EU, men att ett medlemskap var tyvärr ännu inte aktuellt. Men år 1989 föll Berlinmuren och Östblocket började sin kollaps. Nu kunde sossarna inte längre hindras från att dra Sverige in i EU. De ekonomiska problem som Sverige upplevde år 1990 sporrade sossarna än mer i den här frågan. Ytterligare ett argument som sossarna förde fram för ett EU-medlemskap var att man ville påverka Europa i en mer socialistisk inriktning. Och så skulle också ske. 1990 inledde Carlsson förhandlingarna om ett EU-medlemskap för Sverige.

Den 1 juli 1991 ansökte Ingvar Carlsson om medlemskap i EU, för Sveriges del, via ett brev till den Holländske premiärministern Ruud Lubbers i Haag. Lubbers var då EU:s tillförordnade president.

"Mr. President,

On behalf of the Government of the Kingdom of Sweden I have the honour to announce that Sweden hereby applies for membership of the European Economic Community in accordance with Article 237 of the Treaty establishing the European Economic Community

Please accept, Mr. President, the assurances of my highest consideration.

Ingvar Carlsson"

Självklart godkände EU Sveriges ansökan. Och efter att alla detaljer utretts blev det en folkomröstning den 13 november 1994. Till skillnad från Per Albin Hanssons anslutning av Sverige till FN, så tilläts nu alltså svenska folket säga sin mening. Alltså kände nu den svenska eliten att de hade tillräckligt med muskler nu för att kunna få igenom sin vilja, trots vad svenska folket eventuellt skulle kunna ställa till med. Med ett tungt propagandamaskineri kunde etablissemangen få igenom sin vilja. Det blev ett JA till EU, om än med relativt knappa marginaler.

F d Riksbankschefen, Bengt Dennis.

Nu hade svenska folket självmant försatt sina barn och barnbarns öde till främmande härskare. Det som innan fick ske i skymundan, skulle nu få ske betydligt mer öppet. Sverige kanske fortfarande finns i någon form. Men dess självständighet kan idag verkligen ifrågasättas. Dessvärre var det den här gången svenska folket själva som gick med på detta.

Under förhandlingarna 1991 knöt även Riksbanken kronan till den Europeiska Valutaenheten ECU. Meningen var att detta skulle öka förtroendet för den kraftigt försvagade svenska kronan. Detta visade sig dock vara ett fatalt beslut av Riksbankschefen, Bengt Dennis.

Några få år i opposition för sossarna.

Vid valet 1991 hade VPK slutat kalla sig kommunister. Från och med nu skulle de bara heta Vänsterpartiet. Utöver det hade inte mycket förändrats inom svensk politik. Carl Bildt (M) fick ta över ett land som fortfarande blödde under *90-talskrisen*. Och denna kris var långt ifrån över, och hade inte riktigt nått sin klimax, ens när Bildt blev Sveriges statsminister.

Det som började hända parallellt under 80- och 90-talet i Sverige, var att Bilderberg började "kidnappa" den svenska borgerligheten. Den svenska vänstern hade de alltid dominerat, och till viss mån även den svenska mitten. Men nu hade även den svenska högern erövrats. Det hela kanske började 1984, då en bredare grupp av svenska eliter bjöds in till Bilderberg. Nationalekonomen Assar Lindbäck hade bjudits in, även chefen för aktiebolaget SKF, och chefen för SAF. Så det var inte bara LO och en massa sossar som kom på Bilderbergmöten numera. På 90-talet blev det även tunga "borgerliga" opinionsbildare som också bjöds in, som till exempel, Bertil Torekull (från SvD) och Hans Bergström (från DN). Och om inte Carl Bildt hade förlorat sin "oskuld" innan han blev statsminister, så förlorade han verkligen den vid sitt första Bilderbergmöte år 1992 i franska Évian-les-Bains. Calle Bildt skulle så småningom bli en stammis i snitt med Olof Palme, åtminstone i den här gruppen. 1993, skulle Bildt bli den enda svensken att delta i Bilderbergmötet.

1992 nådde *90-talskrisen* sin klimax, med lite hjälp av socialisten George Soros, som synade Riksbankens bluff. Den 20 september chockhöjde Riksbanken räntan till 500%. Det blev lite för sent. Men återigen kom man att ta fel beslut. Kronans värde släpptes och blev till en rörlig växelkurs. Istället för att inleda en diskussion om en eventuell återgång till Guldmyntfoten och sparande, valde man helt enkelt att sluta försvara kronan, och lämna den till sitt öde. Vi kan tacka George Soros för det.

Bildts regering var egentligen helt handfallen. Vice statsminister Bengt Westerberg (FP) vägrade samarbeta med NyD. Därmed blev ett samarbete med sossarna ett måste. Bildt satt i knä på Ingvar Carlsson. Statsministern kunde inte få igenom någonting utan oppositionsledarens godkännande. Så det var knappast så att sossarna egentligen hade lämnat makten. När den *Svarta Måndagen* väl kom,

var Bildt tillsammans med finansminister Anne Wibble (FP), dotter till Bertil Ohlin, tvingade att vända sig till Ingvar Carlsson och sossarna

DN-löpsedel (1992).

1992 skulle regeringen tillsammans med Socialdemokraterna genomföra höjda skatter på bensin (CO2-skatter) och tobak, och höjd moms på livsmedel och resor. Regeringen fick kompromissa i många frågor, och sossarna fick vetorätt till att godkänna regeringens förslag till eventuella "privatiseringar". Allt som allt, kom 160 miljarder kronor att försvinna ut ur Sverige under denna klimax av 90-talskrisen. Kronan sjönk direkt med 10-15% i jämförelse med den tyska D-marken och Dollarn. Återigen skulle svenskarnas köpkraft försämrast, då Riksbanken fortsatte med en keynesiansk penningpolitik. Trots att svensk exportindustri, skogsindustri och bilförsäljning gick som tåget med en svagare krona, blev svenskarna allt jämt fattigare med en kraftigt devalverad valuta. 1993 kom Riksbanken fram till att man skulle ha ett 2%:s inflationsmål (+/- 1%). Alltså hade man nu som mål att långsamt fortsätta att försvaga den svenska kronan, i så långsamt takt att folk inte märker det så mycket när de är ute och handlar på affären.

Först 1993 lyckas Bildts regering genomföra skattesänkningar med hjälp av NyD. Bildts regering innebar även en lång lista med flera nya myndigheter. M, FP och C var redan nu alla, vänsterliberala partier. KDS var kanske den enda udda fågeln. Bengt Westerbergs och FP:s vägran att samarbeta med NyD, gjorde saken svårare för Bildt som då blev beroende av sossarna. Allt som allt, var Bildts regering en väldigt svag regering, som under en svår kris var beroende av sossarna.

Sossar åter vid makten.

Så väl KDS, som NyD var två konservativa partier, som avskyddes enormt av det vänsterextrema medieetablissemangen. Åsiktsetablissemangen, under SAP:s vingar, förde en smutsig "skampanj" mot de konservativa partierna. Inför valet 1994 benämndes Kristdemokraterna inte längre för KDS, då de tagit bort "Samhällspartiet" från slutet av namnet. Numera benämndes partiet endast som Kristdemokraterna, alltså KD. KD drabbades hårt av socialisternas "skampanj" under valrörelsen 1994. Det var endast med nöd och näppe som KD klarade sig kvar i Riksdagen, efter intensiva attacker från etablissemangen.

NyD fick det än svårare, då partiet samtidigt utsattes för inre sabotage, samtidigt som partiet led av inre splittringar. Det stora problemet med NyD, var att det hade grundats av två personer med helt olika visioner, trots att de kanske hade gemensamma mål i en del viktiga frågor. Medan att Ian Wachtmeister, som länge sett andra företagare drabbas hårt av Statens regleringar, skatter och våld, så var Bert Karlsson, mer intresserad av en show. De blev två stora figurer i ett litet men snabbt växande parti. Detta blev svårt att hantera, och det var bara en tidsfråga innan splittringarna skulle bli ett faktum. Wachtmeister ville nog inte slösa mer av sin tid, med att leda ett parti som inte var intresserad av att försöka åstadkomma något på riktigt. Så hans avhopp som partiledare blev väntat. Karlsson introducerade då Harriet Colliander som ny partiledare. En individ som endast saboterade partiet. Om Karlsson hade gjort detta medvetet eller ej, är svårt att säga. Men Karlssons ideologiska

hemvist, och verkliga ambitioner inom NyD, kan verkligen ifrågasättas. Vivianne Franzén försökte då rädda det som kunde räddas. Men hon fick det svårt. Vid en extrainsatt partikongress avsattes Colliander, men detta beslut ogiltigförklarades. Franzén fick lägga stor energi på att reda ut detta, vilket tog på krafterna från resten av NyD, som inte behandlades nådigt av presskåren. Franzén lyckades säkra partiledarposten, men NyD lyckades inte hålla sig kvar i Riksdagen efter valet 1994.

Valrörelsens hetaste ögonblick kom dock kanske när Gunnar Hökmark (M) avslöjade sossarnas planer för att höja skatterna med **80 miljarder kronor**, om de skulle vinna valet. Hökmark hade fått tag på brev från sossarna som han ganska klokt valde att publicera. Sossarna blånekade detta, och insisterade på att de endast tänkte höja skatterna med 3,7 miljarder kronor. Förvisso skulle det visa sig, att sossarna inte höjde skatterna med 80 miljarder kronor. Men de höjde skatterna med 70 miljarder kronor, vilket är betydligt mer än 3,7 miljarder kronor. Men svenska folket gick återigen på sossarnas bluff. Sossarna kom att vinna valet år 1994 och återta regeringsmakten. Moderaternas förtroende hade skadats svårt under regeringsperioden, då de fick möta *90-talskrisens* kraftfulla marknadsreaktion. Sossarna kunde spela på myten om att de kunde fixa ekonomin, trots att det var deras finanspolitik som bidragit till grunderna till *90-talskrisen*.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=Q8Sfihd_BkA
(Video: Skattebetalarna – Isberget).

NyD åkte ur, KD klarade sig med nöd och näppe. Både C och FP backar. M lyckas öka lite. Men de stora vinnarna blir de rödgröna. Sossarna ökar sina siffror rejält. V, som nu bytt inriktning från brutal kommunism till brutal feminism, ökar också. Och MP återvänder till Riksdagen (ironiskt nog, med en kraftig EU-kritisk linje. Oj vad tiderna förändras).

Lika maktkåt som sossarna var Folkpartiets partiledare Bengt Westerberg, som så hemskt gärna ville få fortsätta att sitta vid regeringsmakten, den här gången dock under en Socialdemokratisk statsminister. Efter valet inledde SAP och FP förhandlingar, som inte resulterade i någon koalitionsregering. I sin frustration valde då FP att rösta emot sossarnas nyvalda Carlssonregering. Samtliga andra partier lade ner sina röster, utom sossarnas trogna dörrmatta inom V, som självklart röstade för den nya regeringen.

Dagar innan den nya Socialdemokratiska regeringen tillträdde skedde den mystiska Estoniakatastrofen. Sedan dess har sossarna själva varit effektiva med att lägga locket på om vad det var som egentligen hände ute i Östersjön.

1994 hamnade den nya Carlsson regeringen, inklusive sossarnas nye finansminister Göran Persson, åter i konflikt med facken. Även med de borgerliga skulle de få uppleva konflikter i Riksdagen. Men tack vare samarbete med främst Centerpartiet, kunde sossarna lyckas genomföra de skattehöjningar som Carlssonregeringen önskade.

Bilderbergaren Ines Uusmann (S).

Kommunikationsministern Ines Uusmann (S), skickades år 1995 till Bürgenstock i Schweiz för att delta i årets Bilderbergmöte. Ett år senare, år 1996, skulle hon göra sig känd för ett mycket märkligt uttalande om hur Internet inte skulle bli någon succé i framtiden, och att det bara var en kort trend som just då hade blivit mycket populär. Frågan är om hon inte hade blivit lite vilse, och missförstått vad sina härskare försökte förklara för henne. Den 12 maj 1996 skrev hon i SvD:

"Jag vågar inte ha någon alldeles bestämd uppfattning men jag tror inte att folk i längden kommer att vilja ägna så mycket tid, som det faktiskt tar, åt att surfa på nätet." "Att sitta och surfa på nätet tar en himla massa tid. Vad är det bra för?" "Det kanske är så att det är något som vuxit upp nu. Alla pratar om Internet men kanske är det övergående och sedan blir inriktningen mer specificerad."

EXPO, startar sin underrättelsetjänst 1995.

1995 grundades Stiftelsen EXPO. EXPO har en del av sina rötter i *Riksförbundet Stoppa Rasismen* (RSR), som var en riksorganisation som grundades i Södertälje på 80-talet. Denna typ av rörelser drog som vanligt till sig människor som lätt kunde utnyttjas av Staten, eller på något sätt hade en förankring till Socialdemokraterna eller någon annan vänsterextrem rörelse. Observera noga att organisationer som stödde denna typ av rörelser var i första hand organisationer som fick bidrag av Staten. I första hand handlade det mycket om opinionsbildning på 80-talet. När sossarna införde mångkulturen på 70-talet, och borgerligheten inte uppfyllde sitt uppdrag som opposition i sociala och kulturella frågor, så resulterade detta i reaktioner.

Sverige hade aldrig någon motsvarighet till Enoch Powell i England. Reaktionerna kunde bli kraftiga och ledde till extremism, som etablissemangen själva hjälpte till att blåsa upp, med början på 80-talet. Detta nådde sin klimax i början av 90-talet. I och med att RSR inte anordnade några gaturörelser, så som vänstern annars var vana vid, valde vissa att bilda en svensk gren av AFA (Anti-Fascistisk Aktion). AFA i Sverige bildades, enligt dem själva, p g a att RSR inte utförde några "motdemonstrationer" ute på gatorna, då patrioter hade sina hyllningsdemonstrationer för Kung Karl XII (den 30 november 1991).

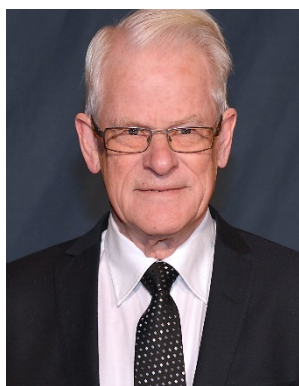
Men RSR flagnade så småningom bort. På 90-talet kom NMR (Nätverket Mot Rasism) att ta över. Den här gruppen gjorde inte någon hemlighet av kopplingar med vänsterextrema rörelser. Och parallellt med dem bildades även EXPO. EXPO var då och är än idag mer av en underrättelseorganisation, än något annat. Folk kopplar dem vanligtvis till kommunister och de mest vänsterextrema rörelserna. Men deras mer intressanta och mäktigare kopplingar finner man hos sossarna. Socialdemokraternas indoktrineringskola ABF, har sedan dess början upplåtit ett stort utrymme åt EXPO. Det är alltså inte bara en underrättelsetjänst för den så kallade "antirasistiska" rörelsen, utan i första hand för sossarna att kunna eliminera sina motståndare, ungefär på samma sätt som de sysslade med på 70-talet med IB-affären.

EXPO:s främsta figur när den bildades var den kommunistiske journalisten och författaren, Stieg Larsson. Larsson som i sin tur spenderat mycket av sin tid sedan 70-talet i England, och inte minst inom City of London Korporationen, där han samarbetade väldigt nära med Scotland Yard. Så småningom blev han där bekant med Graeme Atkinson som koordinerar AFA-rörelsen över hela Europa. Kopplingarna mellan EXPO och AFA är inte heller någon hemlighet i övrigt. Larsson skrev artiklar åt den brittiska "antirasistiska" tidningen *Searchlight*, en grupp som i sin tur grundades av den kommunistiske MI5-agenten Gerry Gable. EXPO är än idag noga med att hylla *Searchlight*, som sin främsta inspirationskälla. Larsson återvände så småningom till Sverige för att grunda EXPO år **1995**.

Jan Guillou, som varit agent åt Sovjetiska KGB, och som vet en del om hur underrättelsetjänster arbetar, förklarade redan 1996 att EXPO arbetade som en *"klassisk underrättelsetjänst"*. Journalisten Per Landin kritiserade EXPO redan 1997 för att lättvindigt offentligt stämpla människor som *"högerextrema"*. *"Ibland tycks det räcka med att ha en före detta arbetskamrat som varit kusin till en avhoppad nydemokrat för att hamna på EXPO:s svarta lista"*.

Precis som alla andra vänsterextrema organisationer med starka kopplingar till så väl vänsterextrema rörelser och SAP, så finansieras EXPO främst med Statliga pengar, från diverse Statliga organ, eller Statligt finansierade grupper eller institutioner. Några exempel är: Kulturrådet, Stiftelsen Hela Sverige och Allmänna Arvsfonden. Utöver dessa pengar, lever EXPO av pengarna som den bortgångne Stieg Larsson fortfarande producerar via sina litterära verk.

EXPO har sedan dess början fått en unik och privilegierad status bland de etablerade medierna i Sverige, då den ständigt används som källa mot regimkritiska röster, som på ett eller ett annat sätt kan ses som ett hot mot sossarnas hegemoni. Precis som *Searchlight* också har haft en tyst allians med det engelska Labour Partiet i England, alltså samma modell. EXPO har på det här sättet effektivt kunnat manipulera en stor del av Sveriges befolkning.

Ingvar Carlsson (S).

I augusti 1995 meddelade Ingvar Carlsson att han hade för avsikt att lämna sin post som partiledare för Socialdemokraterna, och därmed även lämna sin post som Sveriges statsminister. Efter Estoniakatastrofen försvann många tänkbare efterträdare till Ingvar Carlsson. Därför sågs den relativt nya Vice Statsministern, Mona Sahlin, som det mest sannolika valet till att bli Sveriges nästa statsminister, och då även partiledare för Socialdemokraterna. Men i oktober 1995 kom *Tobleroneaffären* att sätta stopp för dessa planer. (Jag återkommer till just *Tobleroneaffären* vid ett senare avsnitt). Sahlin var inte längre ett alternativ för att ta över efter Carlsson.

Det blev istället finansministern, Göran Persson, som fick ta över efter Ingvar Carlsson. I december 1995 blev det klart att Göran Persson blev Carlssons efterträdare. Det hela drog ut på tiden. Men på Socialdemokraternas partikongress i mars 1996 kunde till slut Göran Persson ta över så väl statsministerposten, som posten som partiledare, från Ingvar Carlsson. Och därmed var en turbulent 10 års period över för Socialdemokraterna.

Efter sin tid som statsminister blev Ingvar Carlsson utsedd att leda FN:s Rwanda-kommission. Här deltog alltså Carlsson i FN:s ursäktande rapport om folkmordet i Rwanda. Slutsatsen av rapporten blev att *"FN kunde ha gjort mer och till och med hindrat folkmordet"*. Men inte något om att FN medvetet velat se till att det blev ett folkmord. Carlsson kom senare även att leda utredningen efter *Göteborgskravallerna*.

Ingvar Carlsson, tillsammans med en globalist från Guyana, Shridath Ramphal, blev ledare av *The Commission on Global Governance*. Detta var en internationell organisation vars uttalade mål var och är att skapa en centralstyrd Världsregering (alltså NWO). Och Sveriges före detta statsminister var med och ledde den här gruppen. Ramphal och Carlsson författade rapporten *Our Global Neighborhood*. Där slog de båda globalisterna fast att det var nödvändigt att avvärpa alla fria

medborgare i samtliga länder för att kunna ha en världsregering under FN. I rapporten var de än mer måna om att avväpna fria medborgare än att avväpna Stater.

"Militarization today not only involves governments spending more than necessary to build up their military arsenals. It has increasingly become a global societal phenomenon, as witnessed by the rampant acquisition and use of increasingly lethal weapons by civilians – whether individuals seeking a means of self-defense, street gangs, criminals, political opposition groups, or terrorist organisations."

Rapporten kritiserades kraftigt av bland andra den konservativa amerikanska tidningen *The New American* och av det konservativa amerikanska sällskapet *John Birch Society*. Olika högergrupper i USA använde rapporten på 90-talet, författad av bland andra Sveriges Ingvar Carlsson (S), som bevis för att det fanns en plan från socialistiska globalister att upprätta en Världsregering, vars syfte skulle vara att avväpna världens folk för att lättare kunna förtrycka dem under global marxism.

Slutsats.

Ingvar Carlsson hade ärvt Olof Palmes katastrof. Sverige under de 10 år med Carlsson blev en tid där samtliga ansvariga skyllde ifrån sig, samtidigt som man inte kunde kritisera Olof Palmes roll i ekonomins förfall. Per-Olof Edin, Allan Larsson, Kjell-Olof Feldt, Ingvar Carlsson, Stig Malm, Bengt Dennis, Riksbanken, LO, Socialdemokraterna, alla skyllde ifrån sig och alla bråkade med alla. Men värst av allt insisterade samtliga dessa socialister att den enda lösningen kunde bli mer Keynesianism, fler statliga kontroller, fler regleringar, höjda skatter, fler marknadskontroller. Det var alltså samma diagnoser och samma lösningar. Inte ens under den brinnande *90-talskrisen* ville man erkänna att kanske den medicin som de socialistiska läkarna rekommenderade inte hjälpte ekonomin, utan att den snarare skadade den. Socialister betraktar marknaden som något de måste tämja och tvinga ner på marken för att kunna kontrollera, utan att förstå att marknaden agerar som bäst fritt, så den kan läka sig självt. Dessvärre så blir marknadens reaktioner bara värre ju mer brutal medicineringen från Staten och socialisterna blir.

Devalveringen av den svenska kronan fick fortsätta även efter *90-talskrisen*, likaså skuldsättningen av Sverige och svenskarna. Men efter den krisen blev skuldsättningen och devalveringen (inflationen) inte lika märkbar. Den svenska eliten blev lite mer "försiktig" och långsiktig i sitt förgörande av Sveriges ekonomi. Det var nu inte ensidigt från Riksbanken att devalvera värdet på kronan och svenskarnas köpkraft, eller den svenska Statens skuldsättning eller svenska folkets skuldsättning, som ruinerade ekonomin. Efter *90-talskrisen*, blev det istället en kombination av allt detta, med start på *Perssonplanen*, efter Socialdemokraternas valseger år 1994. Ja, den nye Finansministern Göran Persson hade en plan. Och det är i första hand den som är roten till dagens stora skuldsättning av svenska folket, och de bubblor som man just nu blåser upp. (Men vi kommer att fördjupa oss mer i detta vid nästa avsnitt).

Ingvar Carlsson ledde SAP från 1986-1996, alltså i 10 år. Och även om han inte var Sveriges statsminister mellan 1991-1994, så hade sossarna ändå stor inverkan i de avgörande ödesfrågor för Sverige även då. Anledningen var att Bildts regering var en minoritetsregering, där vice statsministern Bengt Westerberg (FP) till varje pris ville undvika ett samarbete med NyD, som han såg som "högerextrema". Så för de allra viktigaste frågorna var Bildt tvungen att vända sig till Carlssons sossar. De viktigaste reformer som skedde under Bildts regering skedde endast under sossarnas villkor. Så man kan nästan se det som att sossarna inte riktigt hade lämnat makten ifrån sig.

Under Carlssons tid som ledare för SAP syns fortfarande (och tydligt) sossarnas obehagliga vurm för brutala diktaturer. En Socialdemokratisk tradition som aldrig verkar bli för gammal. Sossarnas starka band till myndigheter, gör även att det blir naturligt att de svenska skattebetalarnas pengar går till brutala diktaturer och blodtörstande rebeller, som samtidigt kan beskrivas som "frihetshjältar" via statlig media. De korta och turbulenta regeringsperioderna då Fälldin och Bildt fick sitta som statsministrar hade inte rubbat det Socialdemokratiska maskineriet. Det är som om sossarna aldrig lämnat makten ifrån sig.

Carlsson skulle även se till att Sverige blev medlem i det marxistiska EU. På 80-talet var sossarna försiktiga och ville inte stötta sig mot Sovjet genom att bli medlemmar i EU. Men i och med

Berlinmurens fall, fanns det inte längre några hinder. Sossarna vill vara med och påverka EU i en än mer socialistisk riktning. Det är därmed inte så konstigt att Sverige är favoritlandet för EU att plocka fram kommissionärer ifrån. Den redan ideologiskt erövrade borgerligheten såg på EU som en eventuell väg ut ur socialismens Sverige. Denna bedömning var dock något grovt felaktigt, då vi direkt har fått fler regleringar på företagande sen vi gick med i EU. Myndighetsstyrningen har blivit än mer aggressivt sen vi gick med i EU. Det har blivit fler arbetsmarknadsregleringar, miljöregleringar och byråkratier sen vi gick med, inte färre.

När väl Ingvar Carlsson är klar med Sverige, är landsförräderiet konsoliderat. Och makten lämnas nu över till en individ med diktatorskomplex.

Övriga Källor:

[Danne Nordling, Orsakerna till 90-talskrisen.](#)

[Bengt Nilsson \(Ethno Press\), Vem hjälpte Robert Mugabe till makten?](#)

[Bengt Nilsson \(Ethno Press\), Så ska vi glömma biståndet till Zimbabwe.](#)

[DagensPS, Spionjägaren: S-toppar i hemliga möten med Sovjet.](#)

SOCIALDEMOKRATERNAS RUTTNA HISTORIA: Del 7 Diktatorns Sverige.

I förra avsnittet avhandlades all den kriminalitet och landsförräderi som pågick under Ingvar Carlssons tid som ledare för Socialdemokraterna. Olof Palmes tidiga socialistiska experiment hade fått marknaden att reagera under Carlssons tid. Men lösningen som sossarna skulle erbjuda svenskarna under Persson skulle bli än värre bedrägeri, som skulle drabba Sveriges befolkning över en längre tid in i framtiden. Hur som helst, så skulle Persson likna en diktator och få sin vilja igenom vare sig folket ville det eller inte.

Här följer sjunde delen om socialdemokraternas ruttna historia.

Den Store svenske ledaren, Bilderbergaren, globalisten och landsförrädaren, Göran Persson.

Under valrörelsen 1994, lanserade finansminister, Anne Wibble (FP), den dåvarande borgerliga regeringens *Natalieplanen* (döpt efter sitt barnbarn). Där föreslog man faktiskt en del vettiga nedskärningar och besparingar inom den tunga offentliga (ofantliga) sektorn. Socialdemokraternas svar till Natalieplanen, blev *Perssonplanen*. Här var planen istället att införa kraftiga skattehöjningar och de eventuella besparingar som skulle ske, skedde endast med syfte att rädda statens fortsatta expansion, alltså inte för att rädda Sverige och svenska folkets ekonomi.

Mannen bakom *Perssonplanen* var sossarnas finansministerkandidat, Göran Persson. Hans uttalade mål var att sanera Sveriges finanser. Han lyckades balansera statens siffror, men det hela skedde på bekostnad av svenska folkets privata hushållsekonomi. Det är efter sossarnas valseger 1994 som bubblorna som idag härjar har sin början. Och detta kan härledas till just *Perssonplanen*.

Vid det här laget lär läsarna ha förstått att Socialdemokrater är alltid mer intresserade av att till varje pris, rädda ofärdsstaten. Även om det kan innebära vissa kortsiktiga besparingar, för att senare kunna fortsätta statens expansiva slöseri och förblödningen hos landets skattebetalare. Och Sverige under Göran Perssons ledning skulle inte bli ett undantag. Istället för att i grunden förändra Sveriges ekonomiska system efter *90-talskrisen*, sköts problemen bara upp och längre in i framtiden, till något som med all säkerhet kommer att få *90-talskrisen* att framstå som en mindre parentes i Sveriges ekonomiska historia.

Perssonplanen.

Efter valet 1994 återkom sossarna till makten. Ingvar Carlsson blev återigen statsminister. Och den nye finansministern skulle heta Göran Persson. I och med detta genomfördes *Perssonplanen*, vid en komfortabel position för Carlssons regering med lite drygt 45% av rösterna bakom sig. De kunde luta sig till både Vänsterpartiet och Centerpartiet, för att genomföra sin budget. Men redan första fasen av *Perssonplanen* blev den ett totalt misslyckande, trots löften om guld och gröna skogar. *90-talskrisen* var redan över. Men *Perssonplanen* hade hindrat en naturlig repning. Istället förvärrades läget.

Resultatet märktes ganska snabbt. En massarbetslöshet på en bra bit **ÖVER 10%**, ett resultat av höjda skatter. Samtidigt som facken, som vanligt, beklagade sig över minimala, harmlösa nedskärningar, som inte ens ledde till att utgifterna sänktes något nämnvärt. De massregleringar som infördes gjorde att Sverige hamnade på samma nivå som Honduras och Pakistan gällande företagsklimat. Gällande välbefinnande hamnade Sverige i botten bland alla jämförbara industriländer.

Men finansminister Persson, var inte riktigt klar. Han skulle återlansera *Perssonplanen*, den här gången som statsminister. Ingvar Carlsson fick nämligen inte länge vara statsminister efter valet 1994. Det var trots allt Persson som hade sabbat Sveriges återgång till en stabil ekonomi. Och statsminister Carlsson fick ta emot alla attacker som borde varit riktade mot den nye finansministern. Det var ju trots allt Carlsson som statsminister, som i slutändan var ansvarig.

Lars Tobisson (M).

Det var snart dags för Persson att ta över som statsminister. Men innan dess, fanns det i alla fall en moderat, som lyckades syna Perssons bluff. Han hette Lars Tobisson (M). En av få riktiga

konservativa moderater som var kvar i Riksdagen. Under den tidigare mandatperioden hade han skött kontakterna mellan Moderaterna och Ny Demokrati, något som så klart ogillades kraftigt av folkpartiets Bengt Westerberg. Tobisson hade noggrant studerat hur Persson under Carlssons regering ställt till Sveriges ekonomi under året 1995. Under året fick sosseregeringen konstant ändra sina prognoser, till allt dystrare siffror. Det var som om allt hade ställts till i ekonomin, för att förvärpa situationen.

I januari 1996, skrädde Tobisson inte orden, och ställde Ingvar Carlsson mot väggen, i hans sista partiledardebatt i Riksdagen. I samma veva synade han finansminister Perssons kommande bluff.

"I stället för att ta itu med de strukturfel som plågar svensk ekonomi överväger Socialdemokraterna t.o.m. förslag som förvärrar problemen. Ett sådant är det återfall i fondsocialism som ligger i tanken att AP-fonden skall få köpa fler aktier. Den senaste Persson-planen innehåller flera andra exempel - höjda skatter på inkomster och energi, återställda ersättningsnivåer i socialförsäkringarna och mest anmärkningsvärt av allt: fribrev till kommunerna att trots höstens tal om låneförbud och utgiftstak driva verksamhet på kredit. Hur detta skall ge jobb i den enskilda sektorn är obegripligt."

Flera skattehöjningar på så väl inkomst som energi, härjningar i pensionsfonder, och så fick kommunerna fribrev för att slösa bort pengar på kredit.

Efter det att Göran Persson tagit över som statsminister, fick även han en egen känga av Lars Tobisson.

"I regeringsförklaringen anges mål för saneringen av statsfinanserna men inte hur de skall nås i en tid av ekonomisk avmattning och ökad arbetslöshet. Det sägs inget om hur den tillväxt skall komma till stånd som krävs för fler företag och nya jobb."

Persson försökte till varje pris att mörka sin strategi. Det enda man fick reda på var de vanliga skattehöjningarna och så massregleringarna som gjorde det ännu svårare, särskilt för mindre företag.

Även långt in på sommaren 1996 fortgick debatten. Lars Tobisson må inte vara perfekt på alla sätt och vis, men han var i stort sätt den enda riktiga oppositionen mot den Socialdemokratiska katastrofala regeringen. Ty det var endast han som öppet gick till attack mot själva *Perssonplanen*. Övriga borgerliga var ganska ljumma. Folkpartiet var fortfarande irriterade över att de inte fick ingå i en Socialdemokratiskt ledd regering. Medan Centerpartiet under "Åsa-Nisse-Marxisten" Olof Johansson, gick med på en del krav från SAP.

*"När regeringen Carlsson tillträdde hösten 1994, förelåg ingen beslutsvända. Tillsammans med Vänsterpartiet återreglerade den genast arbetsmarknaden. Skatterna höjdes i en takt som saknar motstycke. **Till dags dato är skattehöjningarna 20 gånger större än vad Ingvar Carlsson ville tillstå i valrörelsen, närmare 80 miljarder kronor.** Sedan tog det slut. När skatterna höjts och arbetsmarknaden återreglerats, började regeringen bygga på den långbänk som i dag täcker det mesta av rikspolitiken."*

När man talar om 90-talet, så hör man oftast nämnas Göran Perssons "nedskärningar" och "åtstramningar". Men sanningen är att det finns skillnad på åtstramning och "åtstramning", när man pratar om ekonomisk politik.

Faktum är att inga riktiga "nedskärningar" skedde under Göran Persson, inga verkliga effektiviseringar. Tvärtom så expanderade man statens utgifter allt som allt. Skatterna höjdes som aldrig förr! Staten växte! Statens utgiftspost växte! De offentliga utgifterna växte alltså, trots de så kallade "nedskärningarna" under Göran Persson.

Anledningen är för att det finns två olika sätt att genomföra en ekonomiskt politiskt så kallad "åtstramning". Och allt har att göra med agendan. Det ena åtstramningen, har att göra med att förenkla för den privata sektorn, då man ser staten och den offentliga (ofantliga) sektorn som en börda över den produktiva privata sektorn. Det andra "åtstramningen", handlar dock om att försöka bevara välfärdsstaten (läs ofärdsstaten) igenom recessionen.

Alltså den ena sortens åtstramning har som mål att permanent reducera den offentliga sektorns börda över den privata produktiva sektorn. Den andra sortens "åtstramning" handlar om att endast temporärt reducera vissa av statens utgifter, för att på sikt istället kunna fortsätta att expandera dem och därmed även börda över den produktiva privata sektorn. Gissa vilken Göran Persson valde? Ja, det senare, så klart!

Följande två video, från Sven Larsons *Liberty Bullhorn*, förklarar det hela mycket väl.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=p9IDAbFi9yg

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=9gnc3j4ldPs

De så kallade "nedskärningarna" kunde drabba en del medborgare. Men detta kan inte jämföras med den kraftigt utökade skattebördan över medborgarna, under Perssons regering. Utan denna enorma skattebörda, skulle fler svenskar ha haft möjligheten att själva lösa sin väg ur statens (välfärdsstatens, ofärdsstatens) beroende. Ännu bättre borde det ha gått med skattelättnader. Men det hörde inte till Perssons plan. Han ökade skattebördan på var enda svensk arbetare med hela **47%**! Något som i slutändan innebar en försämrad levnadsstandard för varje arbetande svensk.

Hur än Persson gjorde så förblev siffrorna röda! Men Persson kom till slut att göra något som försatte Sverige i ekonomiska problem som kanske inom en snar framtid, kan omvandla Sverige till ett u-land i praktiken. Alltså ett fattigt land **på riktigt!**

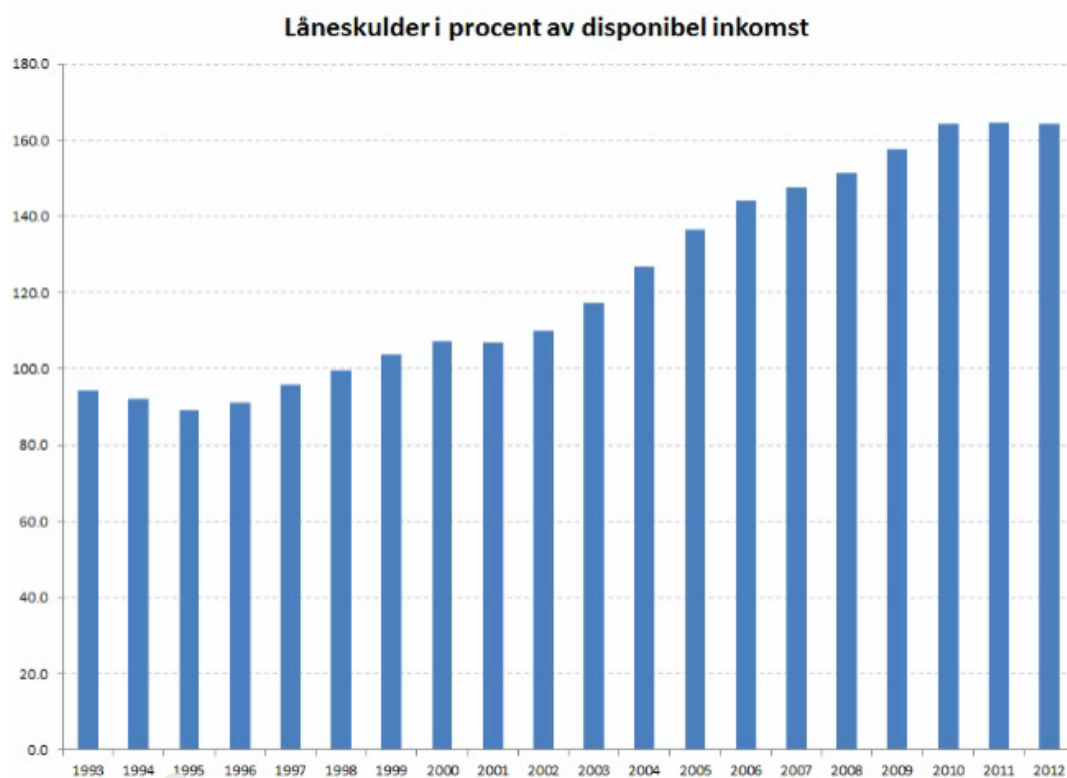
Statsminister Persson talade alltid om hur dåligt det var att hamna i skuld. Han berättade ofta om sitt besök i USA, där amerikanerna skrottade åt honom, för att Sverige hade försatts i skuld, efter många röda siffror. 1997 skrev Persson boken med titeln *"Den som är satt i skuld är icke fri"*. Rubriken är så klart sann. Men meningen var att Persson, precis som alla andra socialister, ser det hela ur statens perspektiv. Persson, som vi kommer att märka, handlar om att centralisera makt, hos staten, alltså hos honom! Och prioriteringen för honom, som en sann socialist var och är alltid staten, och inte medborgaren. Därmed, för att rädda statens och kollektivets ekonomi, såg han inte som ett problem att försätta de svenska hushållen i en skuld, som de förmodligen aldrig kommer att ha en chans att ta sig ur. Ett bedrägeri som hette duga, och ledde till diverse bubblor. Aktuellt idag, är inte minst bostadsbubblan, och hur bankerna i stort sätt äger de flesta privata bostäderna i Sverige, samtidigt som svenskarna i praktiken lever ur hand i mun med lånade pengar, det tydligaste resultatet av Perssons ekonomiska politik.

Göran Persson förde alltså över statens problem, som Socialdemokraterna själva skapat, till medborgarna. Att föra över statens problem till de svenska hushållen var inget nytt. Det var en process som hade påbörjats redan under Olof Palme. Så redan under Ingvar Carlssons tid, var de svenska medborgarna så pass skuldsatta att själva skulden motsvarade 100% av deras egna disponibla inkomst!

Denna ständiga ökning av de svenska hushållens skuldsättning, fick faktiskt ett stopp under Carl Bildts regering. Men hushållens skuldsättning skulle bestå på omkring 100%, vilket är mycket illa i sig! Men när sossarna återkom till makten 1994, inledde Göran Persson processen för att utöka de svenska hushållens skuldsättning till **ÖVER 100%!**

Perssonplanens lösning innebar till slut att de svenska hushållens skuldsättning kom enda upp till dagens nivå på **164% av disponibelt inkomst!** Detta är kanske det främsta arvet som de svenska medborgarna har fått efter Göran Persson. Under Reinfeldt, precis som under Bildt, ökade hushållens skuldsättning inte mer. Men hushållens skuldsättning ligger ändå fortfarande på 164% av disponibelt inkomst! Något som borde sätta skräck i vart enda tänkande svensk!

Tänk på vad en SAP-regering under Löfven kan komma att innebära? I synnerhet med tanke på de planerade skattehöjningar, som sossarna alltid har. Ty det var precis så, som Socialdemokraterna tidigare gjort. Skattebördan över svenskarna, har ständigt höjts av sossarna, så att svenskarna var tvungna att välja mellan att sänka sin levnadsstandard, eller skuldsätta sig. Och det är det som lett till de kraftiga ökningarna av de svenska hushållens skuldsättning.

Låneskulder i procent av disponibelt inkomst, 1993-2012.

Med detta satt i perspektiv, så förstår man varför småföretagare har det så svårt. Man förstår även varför landsbygden dör. Och varför ingen vettig tillväxt sker. Det finns helt enkelt inget sparkapital! Utan sparkapital, blir det inga investeringar. Och utan investeringar, så blir de inga jobb, och ingen tillväxt. Ingenting blir gjort! Den konsumtion som Riksbanken uppmuntrar till med sina artificiellt låga räntor, innebär även att svenskarna uppmuntras till att konsumera och skuldsätta sig istället för att försöka spara något, det lilla de har kvar efter skatt. Detta innebär att svenskarna redan har maxat ut sin konsumtion. Det finns alltså inget utrymme för att spara! Detta har tvärt om lett till hushållens dramatiskt höga skuldsättningsnivåer, då folk behöver köpa bilar, köpa bostäder och utbilda sig. Svenska folket är nu skuldsatta upp över öronen! Och det kan vi tacka Göran Persson och hans Socialdemokrater för!

Följande två videor, också från *Liberty Bullhorn*, går igenom allvaret i läget idag. Alltså arvet efter Göran Persson.

Hushållens skuldsättning finns inte med hos Blogger, följ länk (<https://www.youtube.com/watch?v=narEYkEYAdg>).

<http://www.youtube.com/watch?v=e3fsQtp8mBI>

Inför valet 1998, så hade Perssons sosseregierung inte hunnit vända statsfinansernas röda siffror, kritiken mot honom var stor. Men Persson var beredd att dela ut rejäla valfläsk lagom till valet. Efter en demonstration mot fastighetsskatten, av 10 000 personer i centrala Stockholm, lovade Perssons sossar tillsammans med Centerpartiet att sänka fastighetsskatten. Men detta skulle visa sig vara ett bedrägeri, då beräkningsgrunderna ändrade sig samtidigt, så att fastighetsskatten faktiskt ÖKADE i praktiken!

Ett annat sätt som Göran Persson försökte locka väljare var genom att dela ut mer barnbidrag till familjehushållen. Efter att kraftigt ha beskattat Sveriges alla barnfamiljer skulle de alltså få en bråkdel tillbaka. Detta blev ytterligare ett sätt för Socialdemokraterna att erövra mer makt över familjen. Men trots all valfläsk och lurendrejeri, så skulle Socialdemokraterna kollapsa i valet.

Socialdemokraterna tappade nästan 9% av väljarstödet! De kollapsade från 45,3% (1994) till 36,4% (1998). Ett annat parti som också drabbades hårt blev Centerpartiet, uppenbarligen för deras usla samarbete med sossarna. Olof "Åsa-Nisse-marxisten" Johansson flydde det sjunkande skeppet och lämnade över ansvaret till Lennart Daléus, som dessvärre var inte särskilt mycket bättre.

Folkpartiet som varit ljumma i sin kritik av Socialdemokraterna tappade också något. Partiledaren Bengt Westerberg som hade ambitionen att regera tillsammans med sossarna, hade nu ersatts av Lars Leijonborg. Moderaterna gick framåt, men bara något.

De stora vinnarna blev istället Vänsterpartiet och Kristdemokraterna. Under mandatperioden hade vänsterns partiledare fått utstå en del "skrönor" från vittnen som hade sett Schyman i en del pinsamma situationer, bland annat i en biografalong. Medierna, som annars brukar vara snabba med att publicera alla detaljerna kring pinsamma fylleskandaler med politiker, valde dock att lägga locket på. Istället fick Schyman att ta *time out* och komma ut med sina problem med alkoholen. På det sättet kunde media lyfta upp vänstern till rejäla siffror på över 11%. Kristdemokraterna kunde å sin sida fylla i ett tomrum som fanns inom svensk politik. Och lyckades samtidigt få med sig missnöjet mot regeringen och nådde också över 11%.

Miljöpartiet fick det desto svårare med sitt budskap och backade något, men kunde ändå hålla sig kvar i Riksdagen med nöd och näppe. Ny Demokrati å sin sida gjorde ett sista försök att ta sig in i Riksdagen, men misslyckades stort. Strax efter valet lades partiet ner.

Men trots Göran Perssons stora misslyckande i valet år 1998 fick han ändå fortsätta att regera. Sossarna kunde dock inte längre luta sig mot de små vänsterliberala mittenpartierna, i stället blev det hos MP och V som Persson fick söka stöd för sin socialistiska politik.

Göran Persson.

En ung Göran Persson (S).

Hans Göran Persson var född år 1949, han var det yngsta syskonet av fem barn till Karin Persson (född Jonson) och Thomas Persson. Information om Göran Perssons släkt är mycket knapert. Men vi vet dock att hans kusin Mikael Sjöberg, också har varit högt uppsatt inom den socialdemokratiska hierarkin. Idag jobbar han dock som generaldirektör för Arbetsförmedlingen. Redan som ung blev den blivande Socialdemokratiska partiledaren Persson känd som snattare, då han inte kunde hålla sig från att plocka på sig godis han inte hade betalat för. År 1969 gick Persson ut ur Ebersteinska gymnasiet (som då hette Teknis i Norrköping). Lumpen gjorde han sedan på P 10 som handräckningsman. Ifall detta berodde på Perssons brister i intelligens och fysik, eller om det snarare hade att göra med medvetna försök till att få sig en frisedel vid mönstringen är oklart.

Vidare skulle Persson studera sociologi vid Örebro universitetet. Han kom dock inte att hinna avsluta sina studier, ty det var då som student som han blev ombudsman för SSU år 1971. Strax därefter blir han studiesekreterare åt ABF och mot slutet av 70-talet är han engagerad i skolstyrelsen i Katrineholms kommun. Under den här tiden träffade han sin första fru, Gunnel Persson (född Claesson).

Vid Socialdemokraternas valförlust 1979 valdes han för första gången in i Riksdagen, dock stannade han inte där längre än mandatperioden. På 80-talet engagerade han sig återigen i kommunpolitiken. År 1985 valdes han till slut till kommunalråd för Katrineholms kommun. Det är egentligen här han visade att han var en maktmänniska, som tyckte om att centralisera så mycket makt som möjligt till sig själv. Detta ledde till att han oftast fick igenom sin vilja, även om det betydde att köra över folket.

Detta lade man märke till inom partiledningen. Och år 1989 plockade Ingvar Carlsson in Persson i sin regering. Eftersom Persson hade mycket erfarenhet av skolsystemet i Katrineholms kommun, så fick han då bli skolminister i Ingvar Carlssons regering.

Vid valet 1991 valdes han återigen in i Riksdagen. Men i och med sossarnas valförlust, så förlorade han samtidigt sin post som skolminister. Men inom oppositionen, så klättrade Persson målmedvetet inom Socialdemokratin. Till slut så dök han upp som finansministerkandidat inför valet 1994. Det var då *Perssonplanen* skulle få se dagens ljus, de skattehöjningar som lovades innan valet, skulle till slut bli än högre efter valet.

Det var under sin tid som finansminister som Persson lämnade sin första fru, Gunnel. Istället gifte han sig med den socialdemokratiskt engagerade radikalfeministen Annika Barthine.

Knappt ett år efter valet var det tänkt att Ingvar Carlsson skulle ersättas som ledare för Socialdemokraterna. En kvinna vid namn Mona Sahlin sågs som kronprinsessan. Men det alternativet skulle försvinna i och med *Tobleroneaffären* (mer om detta i nästa avsnitt, Del 8). Jan Nygren och Ingela Thalén, tackade också nej till att ersätta Ingvar Carlsson som partiledare, och därmed även statsminister. Många av de andra möjliga kandidaterna hade redan dött i *Estoniakatastrofen*. Därmed blev Göran Persson det självklara valet.

Den 16 mars 1996 utsågs Göran Persson till partiledare för Socialdemokraterna. Och 5 dagar senare tog han även över posten som statsminister efter Ingvar Carlsson. Till finansminister i sin nya regering utsåg Persson Erik Åsbrink, den socialistiska skurken som numera arbetar åt Goldman Sachs. Det är inte så konstigt att maffiagubben Åsbrink hjälpte bankmaffiorna ta över ägandet av den privata bostadsmarknaden via den växande bostadsbubblan och de svenska hushållens ständigt ökande skuldsättning under Perssons regering.

Persson och Åsbrink skulle med hjälp av den dåvarande Riksbankschefen (och Bilderbergaren), Urban Bäckström, år 1999 göra Riksbanken mer "självständig" från Riksdagen.

Ambitionen kan tyckas varit nödvändig, med tanke på hur sossarnas påverkan i ekonomin drabbat den svenska kronan hårt, särskilt sedan Sverige lämnade guldmyntfoten. Men även om man tagit bort den politiska påverkan över Riksbanken, har man inte tagit bort den infektion som är Stockholmsskolan och den Keynesianism som den förespråkar. I praktiken har inget förändrats med Riksbanken sedan den blev "självständig" och precis som The Federal Reserve i USA, blivit en kvasi-statlig verksamhet. Det enda som har förändrats, är att den har blivit mer hemlig, vi vet inte vilka som väljer Riksbanksledamöterna, eller hur Riksbankschefen utses.

Till näringsminister utsåg Göran Persson sin gode kollega och fackpamp Björn Rosengren, som år 1999 deltog i Bilderbergmötet i Portugal. Rosengren gjorde sig även mycket känd som en stark kritiker av nationalism. Året därpå deltog Perssons utrikesminister Leif Pagrotsky också vid Bilderbergmötet, den gången i Belgien.

De röda siffrorna och det dåliga opinionsstödet skulle förfölja Persson en bra bit in på 90-talet. Då fanns det till slut en sak som Göran Persson kunde göra, ett bottenlöst svek mot landets pensionärer. Inte nog med att de svenska hushållens skuldsättning höjdes rejält till följd av artificiellt låga räntor

och Perssons vansinniga skatthöjningar. Men för att täppa till luckorna i ekonomin, och omvandla de röda siffrorna till gröna, så genomförde Persson det som bör betraktas som en öppen stöld av Sveriges pensionärers pengar! Den så kallade **pensionsbromsen**.

Redan efter 90-talskrisen uppstod diskussionen om hur man skulle gå till väga för att förändra pensionssystemet. Denna diskussion, i kombination med den ekonomiska krisen, kunde Persson utnyttja för att genomföra sitt stora svek mot pensionärerna.

Efter valet 1998 inledde Persson en process för att genomföra den så kallade **pensionsbromsen**. Vid år 2000 då det hela var genomfört, hade Göran Persson personligen stulit **260 miljarder kronor från pensionärerna!**

Här följer ett citat från Sveriges Pensionärers Riksförbund (SPRF) om **pensionsbromsen**:

"Omkring år 2000 överfördes totalt ca 260 miljarder kronor från AP-fonden (buffertfonden) till statskassan. Bakgrunden var ett riksdagsbeslut baserat på princippropositionen 1994 om det nya pensionssystemet. Sådana överföringar motiverades bl.a. med att det nya pensionssystemets konstruktion ställde mindre krav på buffertfond, bl.a. genom den restriktion för pensionsuppräkningsarna som följsamhetsindexeringen kunde medföra. Ytterligare motiv var viss omfördelning av betalningsansvaret mellan fonden och statskassan, något som statskassan dock kompenserats för genom införande och höjning av andra arbetsgivaravgifter. Ett uttalat villkor för framtida överföring var dock att den inte skulle få äventyra en betryggande fondstyrka.

*År 1998 fattade riksdagen ett mera definitivt beslut om det nya pensionssystemet bl.a. om införande av ytterligare en restriktion för pensionsuppräkningsarna, nämligen den automatiska balanseringen (bromsen). Det beslutet ställde helt nya och större krav på buffertfondens storlek. Märkligt nog fattade man samtidigt beslut om att försvaga fonden genom att fullfölja tidigare intentioner att överföra medel till statskassan. Man började med 45 miljarder kronor för vardera året 1999 och 2000 och ökade sedan på så att **totalbeloppet blev ca 260 miljarder kronor.**"*

Sanningen är dock att dessa pensionärer var med och röstade för detta system redan under Erlanders tid. Staten hade beslagtagit pensionärernas pengar redan då. Det enda Göran Persson egentligen gjorde var att bekräfta stölden via en bokföringsmanöver. Ty det var då, under Erlanders tid som, APF-systemet startades. Det var även då arbetsgivaravgiften infördes.

Det är det ironiska i det hela. De unga arbetande killarna och tjejerna köpte socialdemokraternas löften om "trygghet" på 50- och 60-talet. De förlitade sig på att ett kollektivt system, kontrollerat av några få socialister som skulle fördela pengarna "rättvist", som skulle bli ett fungerande system som dessutom ingen skulle utnyttja, och absolut ingen politiker skulle beslagta i kristider.

Men faktumet är att makt korrumpierar. Och ju mer pengar och makt du ger till en politiker eller en maktmänniska, så kommer den politikern till slut att utnyttja den. Det har att göra med människans natur, människans arvsynd. Den gudlösa vänstern som förnekar Gud, vill att även du ska bli lika blind, för att du därmed ska kunna tro att de kan vara goda människor, och att du kan ge dem dina pengar och makt över dig, utan att de på något sätt ska utnyttja ditt förtroende.

Dagens pensionärer måste faktiskt våga inse att de har blivit blåsta sedan de var unga och röstade på sossarna. De måste svälja sin stolthet, och inse hur mycket skada deras dumdriftiga tillit till staten och ett gäng socialister har kostat dem. Deras barn är nu bland de mest skuldsatta i världen. Och detta är också ett Socialdemokratiskt verk. Det är detta som svenskarna faktiskt har röstat på. Vilken framtid lämnar pensionärerna sina barnbarn? Ingen. Ty redan under Göran Perssons tid, så var läget redan ganska kört. Perssons bubblor är här. Och med skulderna som den vuxna svenska befolkningen bär med sig, finns det inte någon större chans längre att Sverige klarar av att förbli en modern välfungerande välutvecklad i-land. Sannolikheten är snarare det motsatta.

Maktmänniskan.

Bosse Ringholm (S).

Göran Persson hade den snabbaste omsättning av ministrar som Sverige någonsin haft. Och han tvekade inte heller på att tillsätta ministrar utan erfarenhet. På det här sättet kunde han koncentrera mycket makt åt sig själv. Ett tydligt exempel på detta var när Persson utsåg Bosse Ringholm till posten som finansminister år 1999. Ringholm som hade fått underkänt i skolan i både matematik och engelska, skulle alltså få bli Sveriges finansminister... Denne Ringholm var dessutom en rabiat socialist som SSU-ordförande och som dessutom öppet stödde de kommunistiska regimerna i Vietnam och Kambodja.

Perssons ledarstil var också ganska brutal och han utnyttjade gärna flera tillfällen till att utöva härskarteknik över andra.

Han såg även till att slå ihop alla olika departement till Regeringskansliet. Detta innebar att ministrarna fick mindre att säga till om, och att mer makt centraliserades hos statsministern Göran Persson. På det sättet kunde Persson själv kontrollera och påverka tillsättningen av tjänstemän inom de olika departementen och även hur budgeten fördelades inom departementens olika enheter.

Göran Persson, socialist och landsförrädare som han är, var en varm anhängare av EU. Och skulle tidigt deklarera att Sverige skulle ansluta sig till Euron. År 2001 blev Sverige EU-ordförandeland. Då kunde Persson ta över posten som ordförande för EU. I samband med detta fick han åka till Nordkorea som representant för EU. Men detta kunde knappast ses som någon tillfällighet, då Sverige var det första landet i väst att direkt erkänna Nordkorea, och det enda landet i väst som tidigt upprättade en ambassad i den kommunistiska diktaturen.

Perssons möte med diktatorn Kim Jong Ill är ett kapitel för sig. Det är då en hård diktator får möta en mjuk diktator med socialismen som gemensam nämnare.

https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=U73M3mVujH8

Strax efter hans återkomst från Nordkorea, var det dags för Göran Persson att bjuda in till Bilderbergmöte. Platsen som gällde var Stenungsund, strax norr om Göteborg. Besökarna för Sveriges del blev, utöver Göran Persson själv som inte fanns med i den ursprungliga listan, Percy Barnevik (ABB), Kusinerna Wallenberg (både Jacob och Marcus), Tom Hedelius (Handelsbanken), Leif Johansson (Volvo), Lars Ramqvist (Ericsson), Michael Treschow (Electrolux) och socialdemokraternas Leif Pagrotsky (utrikesminister).

Media i Sverige lade locket på. De få demonstranter som fanns på plats stämplades direkt som "högerextremister".

Jämför detta med EU-toppmötet bara några dagar senare i Göteborg, där media gav maximal uppmärksamhet. Och den svenska stenkastarvänstern visade sin allra vidrigaste sida till hela världen.

Då var helt plötsligt stora massor av yrkesdemonstranter på plats, och även media följde med på hela spektaklet, samtidigt som [vänsterextremisterna fullständigt krossade centrala Göteborg](#).

År 2001 fanns mycket på dagordningen hos den globala eliten. Man var intresserad av att ta del av den lukrativa opiummarknaden i Afghanistan. Göran Persson ville gärna få in fler intäkter, och uppenbarligen hade han inte heller något emot att delta i ett knarkkrig för att få in en del av knarkpengarna. Även Euron fanns på agendan. Och där hade Persson varit mycket tydlig, redan från början. Vad gäller vapenhandeln, var det samma process som under Olof Palmes tid som gällde.

Och precis så blev det. Efter terrorattackerna den 11 september följde Sverige med in i opiumkriget i Afghanistan. Utökade samarbeten med NATO, och inte minst med USA i diverse utrikespolitiska illdåd.

Statsminister Persson i charmoftensiv inför valet 2002.

Med alla dessa kriminella handlingar och bedrägerier, kunde statsminister Göran Persson till slut vända siffrorna till gröna. Han hade även råd att dölja arbetslösheten med subventionerade jobb för att få ner arbetslösheten lagom till valet 2002. Det hade inte varit lätt, särskilt efter IT-bubblan sprack och Ericsson tvingades varsla många. Persson hade även själv fått hjälp av Public Service under mandatperioden, för att höja sitt eget varumärke. Med hjälp av lite PR och de nya gröna siffrorna kunde Persson få upp stödet för sossarna inför valet.

I valet 2002 pågick en het debatt mellan Göran Persson och Moderaternas Bo Lundgren om skatterna och arbetslösheten. Lundgren utmanade Persson på många punkter. Men Public Service hade förberett en smäll mot Moderaterna som skulle skaka om hela partiet.

Det så kallade *Valstugereportaget* skulle sänka Moderaterna i ett Sverige, där "antirasismen" var den nya statsreligionen. Detta skulle slå hårt mot Moderaterna, men det var inte alla moderater som blev ledsna. Många inom partiet såg detta som en möjlighet att en gång för all rensa ut de sista spåren av konservatism ur partiets ledning. Och så skulle också ske.

Desto slugare var Lars Leijonborg och hans Folkparti. De kom med krav på språktest för invandrare. Efter valet skulle detta så klart vara bortglömt, men det viktiga för dem var att de fick många röster i valet.

Naturligtvis tappade M stort, samtidigt som FP ökade ungefär lika mycket. Persson lyckades väl med sin kampanj att lura svenska folket än en gång. Socialdemokraterna hamnade tillslut på 39,85%. På valnatten förklarade Göran Persson att Socialdemokraterna var och skulle förbli den dominanta politiska kraften i Sverige, då de låg på 40% under valnatten.

I övrigt blev det inte så många större förändringar. KD tappade något. V tappade något mer (efter talibantalet). Centern ökade något samtidigt som MP ökade några decimaler.

Efter valet var dock läget fortfarande oklart, det fanns en möjlighet för en mittenregering, men förhandlingarna kollapsade. Persson och hans sossar skulle alltså få fortsätta att regera Sverige.

Anna Lindh (S).

Ytterligare en Bilderbergare inom Perssons sosseregierung var Anna Lindh. En personlig favorit hos eliten, då hon var en varm anhängare av globalismen, och inte minst EU. Men främst för att hon var aktiv med att dra fram globalisternas kronjuvel, nämligen [Agenda 21](#).

Hon var även en hycklare av rang! Idag är det nämligen känt att Sverige även deltog i kriget i Irak. Samtidigt som Sverige hjälpte USA med att bomba Irak, efter lögnen om "massförstörelsevapen", så kritiserade hon USA för sitt påbörjade krig mot Irak. Det krig som hennes egen regering alltså deltog i.

Nej:et till Euron blev ett stort misslyckande för Persson.

2003 var det dags för folkomröstning om Euron i Sverige. Här tog landsförrädaren Anna Lindh spetsen i sin hets för EU och mer globalism. Sverige skulle till varje pris ha Euron om sossarna fick bestämma. Men valet blev ett stort misslyckande för sossarna och Persson. I synnerhet med tanke på att Anna Lindh mördades mitt under valrörelsen, och sossarna mjölkade ur vart enda tår under de få dagar som var kvar för att försöka få fram ett JA till Euron, på det mest ohederliga sätt! Men det ville sig inte. För första gången vågade svenskarna säga ifrån diktator Persson.

2003 skulle även Persson göra slut med radikalfeministen Annika Barthine och istället gifta sig med Anitra Steen, också hon sosse och då VD för Systembolaget.

Men ytterligare ett bakslag kom med *Tsunamikatastrofen* året därpå. 2004 bildade även de fyra borgerliga partierna en valallians. Sakta men säkert började folk tröttna på diktator Persson.

2005 återvaldes han dock till partiledare av kongressen och var sossarnas självklara statsministerkandidat.

I valet 2006 skulle FP drabbas av en dataintrångsskandal, de backade då en hel del. Desto bättre skulle det gå för M som nu hade rensat ut alla konservativa kvarlevor. KD hade svårt att profilera sig med sin nye partiledare Göran Hägglund och tappade en del röster. Centern gick framåt något. Efter skattefiffel avgick Schyman som ledare för vänstern. Hon ersattes av kommunisten Lars Ohly, som också såg till att VPK tappade. MP ökade å sin sida några decimaler till.

Men allt som allt kunde den borgerliga Alliansen samla tillräckligt med stöd för att tvinga bort diktator Persson och hans sossar.

Göran Persson valnatten 2006.

Direkt efter valet förklarade Persson att han tänkte avgå som partiordförande och gav partiet i uppdrag att söka en ny partiledare. Sossarna hade nu åter tappat stöd och hamnat på omkring 35%. Alliansen hade gått segrande ur valet och den nye statsministern blev Moderaternas Fredrik Reinfeldt.

Efter sin avgång som partiledare för Socialdemokraterna år 2007, så tog Persson över som konsult åt JKL. Där samarbetar han främst med *BAE-systems* och har fortfarande många kontakter inom vapenindustrin. Med den insider-info som han har, är det inte så konstigt att han nu jobbar som konsult. Persson tog 2008 även över posten som styrelseordförande för statliga Sveaskog. Sedan dess har Persson även engagerat sig i kampen mot så kallad "rasism", för att befläcka sina politiska motståndare, och motståndare till globalism och socialism. Han engagerade sig även senare mot det så kallade "klimathotet".

Slutsats.

Göran Persson kan ha varit den mest brutala och hänsynslösa ledare som Sverige någonsin valt till statsministerposten. Men anledningen till att han fick ta över var just för att han var som han var. Ingen annan ledare skulle ha kommit undan med de lögnar, svek och förkrossande överkörningar av svenska folket. Än idag finns det hjärntvättade svenskar som ser honom som en god ledare. Precis som det finns många kommunister som hyllar Lenin, och nationalsocialister som hyllar Hitler. Men dessvärre är de flesta helt oförstående till det svek och stöld som Persson begick under sin tid som statsminister. Med öppna armar välkomnade Persson 2004 EU:s expansion och den organiserade kriminaliteten från öststatsligor som skulle följa med detta.

Göran Persson hade jobbat stenhårt för Bilderbergarnas önskemål och emot svenskarnas intressen. Stölden från pensionärerna saknar motstycke i modern tid. För att inte nämna den kraftiga höjningen av de svenska hushållens skuldsättning.

Efter *90-talskrisen* hade Sverige en möjlighet att starta om. *90-talskrisen* var marknadens reaktion mot Socialdemokraternas vansinniga ekonomiska politik redan under Olof Palmes tid. Men istället för att befria svenskarna efter denna hårda prövning, såg Persson till att fortsätta i samma socialistiska spår med skattehöjningar, åter nya bubblor och en befolkning i skuld som förmodligen aldrig mer kommer att kunna ta sig ur denna skuldsättning. Persson har försatt svenskarna i evig skuld. I slutändan, när Perssons bubblor väl spricker och marknaden reagerar, så kan Sverige mycket väl omvandlas till den bananmonarki som många redan deklarerat att den är.

Persson var talangfull när det gällde att få igenom sin vilja, även trots att han kunde ha folket emot sig. Det var hans starka sida. Hans förmåga att kunna köra över folket, och ändå klara sig undan kritiken nästan oberörd. Han var i praktiken en diktator vald av intet ont anande svenskar, som svalde varje lögn som sossarna förde fram år in och år ut.

NEJ-sidans seger i Euro-valet år 2003 var egentligen Perssons första stora nederlag, och det ögonblicket kan ses som början till slutet för Persson. 2006 hade folket tröttnat på diktatorn. Då valde man en annan socialistisk Allians under Fredrik Reinfeldt. Reinfeldt hade kopierat sossarnas politik och satt ett nytt ansikte framför den. Inga av de hoten som Persson skrämd folket med infriades efter valet 2006, tvärtom har *status quo* behållits. Ingen verklig förändring skedde. De förändringar som skulle ske, förblev kosmetiska. Sverige är än idag ett av länderna med högst skattetryck på hela planeten.

Efter Göran Perssons tid som statsminister inledde Socialdemokraterna en ökenvandring. Ledarskapet för partiet kom dock att hamna hos ytterligare en landsförrädande Bilderbergare, som vanligt, Stefan Löfven.

Övriga Källor:

[Riksdagens protokoll 1995/96:44.](#)

[Riksdagens protokoll 1995/96:76.](#)

[Riksdagens protokoll 1995/96:110.](#)

[Sveriges Pensionärs Riksförbund: Återbetala pengarna till AP-Fonden!](#)

Del 8 Det Futuristiska Partiet.

Här följer åttonde delen i Socialdemokraternas Ruttna Historia.

Stefan Löfven, Håkan Juholt och Mona Sahlin. Socialdemokraternas nutid.

2006 valde Socialdemokraterna att tillsätta Stefan Ingves som ny Riksbankschef. En ekonom tillhörande Stockholmsskolan. Men även vid en valförlust skulle Sossarnas konsumism och ny-keynesianism inte bli hotad. Efter Socialdemokraternas valförlust 2006 återkom Moderaterna till makten. Med sig hade de Fredrik Reinfeldt och Anders Borg, som kom att innebära mer av det samma. Enda skillnaden blev att svenskar inte skulle tvingas till att konsumera mer än tidigare. Men

ändå lika mycket. Konsumtion utan tillväxt. Detta trots att det blev en stor internationell ekonomisk kris 2008-2009. Stefan Ingves märkliga reaktion blev att införa negativa låneräntor [2009](#). Allt för att inte låta konsumtionen sjunka. Mantrat precis som jag gick igenom i förra avsnittet handlade om att sprida myten om Sverige som ett litet exportberoende land. Med Moderaterna kom en möjlighet till förändring. En förändring som dock uteblev.

Göran Persson skulle kämpa desperat för att försöka behålla makten. Han gjorde allt för att dölja arbetslösheten. Genom tidiga sjukskrivningar, statligt subventionerade tillfälliga jobb och en bidragslinje lojal till de socialistiska massorna. Men en klyfta hade börjat synas. En klyfta mellan folk som levde på bidrag och expanderade Statens tillväxt. Och de som faktiskt arbetade och var produktiva medborgare. En 5%-enhet av valmanskåren gick direkt från Socialdemokraterna till Moderaterna. Inte ens LO kunde hindra detta. Och Moderaterna visade mycket riktigt upp denna konfliktlinje och utnyttjade den. I samma ögonblick försvann, eller åtminstone minimerades alla *funktionssocialister* (högersossar) från partiet. Å andra sidan blev Reinfeldts regering ett näste för just högersossar.

Direkt under valnatten sa Göran Persson upp sig som ledare för SAP. Partiet hade nu som uppdrag att hitta en ny partiledare år 2007, som skulle kunna leda partiet inför valet 2010. I januari 2007 kom valberedningen fram till att Mona Sahlin skulle föreslås som kandidat till ordförandeposten.

Egentligen var Mona ohotad. Det finns ingen som kunde eller ville ta posten efter Persson. Perssons centralisering av makten hos sig själv innebar detta. Så därför blev Mona Sahlin till slut vald till att bli Socialdemokraternas nya partiledare i mars 2007.

Mona Sahlin.

Mona Ingeborg Sahlin, född Andersson, den 9:e mars 1957 i Sollefteå i Västernorrland. Dotter till Hans Georg Andersson och Siv Ingeborg Rentorp, båda från Halmstad. Siv Ingeborg Rentorp blev föreståndare för Folkets Hus i Beckomberga, Stockholm. Hans Georg Andersson var ordförande för Nackas arbetarekommun. Han var en aktiv Socialdemokratisk politiker och sakkunnig hos Ingvar Carlssons stab, främst som "bostadsexpert". Hennes bror, Janne, blev musiker. Hennes yngre syster hette, Eva-Maria. Och hennes andra syster, Lena, blev så småningom stabschef för den SAP-anknutna Hyresgästföreningen. Så man kan enkelt konstatera att Mona Sahlin föddes in i Socialdemokratin.

Under Monas barndom flyttade familjen mycket då Hans Georg Andersson jobbade vid olika ungdomsvårdsskolor. Men på 60-talet kom familjen till slut att hamna i Järla i Nacka och bli kvar där. Föga förvånande blev hon tidigt på 70-talet aktiv inom FNL-rörelsen och även inom SSU. I mitten av 70-talet blev hon ordförande för SSU i Nacka. Då träffade hon även den chilenska socialistiske invandraren, David Peña, som hon fick sitt första barn, Ann-Sofie, med. Redan som ung kvinna ansåg Socialdemokraternas Finansminister, Gunnar Sträng, samt Samordningsministern, Thage G. Peterson, som var god vän till Hans Georg Andersson, att hon verkade lovande för partiet. Hon tog ströjobb som diskare, kontorist och redaktör fram till slutet på 70-talet. Det sistnämnda gällde Brevskolan, starkt knutet till Socialdemokraterna. På 80-talet blev hon sedan sekreterare där. Så hon var alltid även under sin uppväxt starkt knuten till Socialdemokraterna.

Ung Mona Sahlin.

1980 blev Mona ordförande för SSU:s Stockholms distrikt. Därmed ökade hennes politiska engagemang. Och i och med Sossarnas och Olof Palmes valseger 1982, kom hon även in som valets yngsta Riksdagsledamot, vid 25 års ålder. Samma år gifte hon sig med Bo Sahlin, och hon kom att få tre barn med honom. Bo Sahlin var även han en socialdemokratisk politiker.

Även som Riksdagsledamot fortsatte hon att vara aktiv inom de olika socialistiska föreningarna, och gjorde faktiskt inte så mycket väsen av sig inne i Riksdagen. Det blev först under Ingvar Carlsson som hon plockades fram till att få en mer framträdande roll inom Riksdagsgruppen. Dels som ledamot i partiets verkställande utskott, men främst som Carlssons Arbetsmarknadsminister år 1990.

Vid valet 1991 blev Mona Sahlin tillsammans med Ingvar Carlsson Socialdemokraternas affischnamn. Och hon deltog i TV-debatterna i lika hög grad som statsminister Carlsson. De kom dock som vi vet att misslyckas stort. Men trots misslyckandet, fick hon en allt mer framskjuten roll inom partiet. Strax efter valförlusten blev hon partisekreterare. I och med att Carlsson snart var på väg bort från rampljuset, började man redan då bädda för Monas plats som Socialdemokraternas partiledare.

Under valrörelsen, år 1994, kläckte Mona Sahlin ur sig den första av många hårresande citat som skulle lägga grunden till hennes karaktär inom svensk politik.

*"Om man är socialdemokrat, då tycker man att **det är häftigt att betala skatt**. För mig är skatt det finaste uttrycket för vad politik är."*

Efter Sossarnas valseger 1994 blev Mona Sahlin utsedd till vice statsminister av Carlssons nya regering. Strax efteråt lobbade Mona stenhårt för att Sverige skulle ge upp resterna av sin nationella suveränitet till EU. Så på det, och många andra sätt, så var hon en väldigt typisk sosse. Alltså en makthungrig landsförrädare.

Knappt ett år efter folkomröstningen om EU-medlemskap offentliggjorde Carlsson att han skulle lämna sin post som partiledare för Socialdemokraterna. Mona Sahlin var med all säkerhet på väg att bli Sossarnas nya partiledare och samtidigt Sveriges Statsminister. Hon var den enda som kandiderade till posten.

Mona Sahlin i presskonferens om *Tobleroneaffären*.

Men under hösten 1995 kom avslöjanden om den så kallade *Tobleroneaffären*. Under sin tid som Arbetsmarknadsminister visade det sig att Mona Sahlin hade gjort sig skyldig till omfattande fiffel och ett uruselt omdöme. Detta hade skett under tiden hon var Arbetsmarknadsminister.

Under bara några månader hade hon lyckats trolla bort 53 174 kronor från skattebetalarna. Och utöver det, hade Mona enligt uppgift "lånat" 25 229 kronor från regeringskansliet som inte kontrollerats av någon annan, det hela hade bara administrerats av Mona Sahlin själv. Så totalt snackar vi om 78 403 kronor som försvann under bara några månader som Arbetsmarknadsminister. Detta alltså mitt under den brinnande *90-talskrisen*.

För pengarna hade Mona köpt varor, hyrt bilar och tagit ut tiotusentals kronor i kontanter. Bland varorna hon köpte fanns bland annat blöjor och Toblerone choklad. Det sistnämnda gav namn till

själva skandalen. (På 90-talet kom det även fram uppgifter en rad skandaler om att hon hade anställt en svartbetald dagmamma, obetald TV-licens, en obetald cykel och 98 obetalda parkeringsböter varav 32 hade gått till kronofogden).

Så det är inte så att hon roffade åt sig från skattebetalarna för att betala av skulder. Hon slösade dessa pengar för eget bruk! Hennes skulder borde dessutom ha täckts av hennes lön som Statsråd kan man tycka! Det handlar alltså inte om någon uteliggare, låginkomsttagare, eller arbetslös medborgare med ekonomiska svårigheter. Nej, vi pratar om ett Statsråd som inte ens med en bra lön kan sköta sin egen hushållning! Och på detta, verkar hon alltså anser att det är *"häftigt att betala skatt"*. Detta visade upp hela hennes inställning till *Tobleroneaffären*. Hon hade så klart många ursäkter.

"... oklara rutiner vid statsrådsberedningen."

Det fanns dock regler för hur man skulle använda regeringens kontokort, och till och med dokument som noggrant och specifikt gick igenom hur den här typen av utlägg skulle hanteras. Bortförklaringarna från Mona skulle dock fortsätta.

"Jag tog ut ett förskott på lönen, och det kan väl de flesta göra."

Nej, så kunde de flesta så klart inte göra! Sen så hjälpte det inte att Mona Sahlin gjorde så, samtidigt som många svenskar led igenom *90-talskrisen*.

Vice statsminister, Mona Sahlin valde då att ta "time out" och åkte med familj, livvakter och assistent till lyxön, Mauritius. Och återigen skulle skattebetalarna stå för hela kalaset! Innan hon stack dit fick hon ur sig ytterligare en rejäl groda ur sin mun.

"Felfria politiker ropar ni nu efter, och fläckfria förflutna, finns dom, vill vi ha sådana, ja det får andra svara på."

Mona var alltså så omdömeslös att hon inte själv kunde inse det själv. Resten kommer jag att låta vara osagd.

Den 10:e november 1995 höll Sahlin en presskonferens, där hon fick förklara sig, eller snarare skylla ifrån sig. Hon meddelade där och då att hon skulle avgå som vice statsminister, också som Riksdagsledamot, och hon skulle inte längre heller ställa upp som statsministerkandidat, och alltså inte heller som partiledare för Socialdemokraterna. Som vi vet, så blev det Göran Persson som tog över posten som partiledare istället. Mona fick dock behålla sin plats som ledamot i partiets verkställande utskott.

Trots allt detta behandlade ändå eliten Sahlin med silkesvantar. En förundersökning om bland annat bedrägeri och fiffel hade inletts. Men ganska kort därefter lades den ner. Ett beslut som blev mycket kritiserad.

Mona deltar i Bilderbergmötet i CIBC i Toronto, Kanada.

Under hennes tid borta från politiken blev hon inte bortkopplad helt. Marcus Wallenberg bjöd henne till Bilderbergmötet år 1996 i Kanada. Närmare bestämt två månader efter att hon formellt avgått som Riksdagsledamot, åkte hon tillsammans med Wallenberg till CIBC Leadership Center i Toronto, Kanada. Så redan här kunde vi se varför hon behandlades av eliten med silkesvantar och alltid få hjälp från eliten framöver.

Vid återkomsten tillbaka i Sverige satsade hon istället på att bli egenföretagare. Det gick så klart inte så bra. Under första året, 1996, tog hon ut 1,1 miljoner kronor i lön. Och hon hade trots det externa kostnader på 350 000 kronor! Bolaget gick med förlust alltså, redan första året. Uppenbart på grund av hur mycket hon själv cashade ut. Hon hade förbrukat en större del av kapitalet för att ta ut i egen lön. Hon begärde då likvidation, för att inte bolaget skulle gå i konkurs, och orsaka henne större kostnader.

Efter den här mycket korta och pinsamma sejouren som egenföretagare, blev hon återigen politiskt aktiv år 1997. Det hon brann för numera var "antirasism". Hon blev även mer aktiv tillsammans med SSU. Vi får även komma ihåg att EXPO är en Socialdemokratisk säkerhetstjänst, mycket i stil med IB, och med starka band till LO. Socialdemokraterna hade alltså redan nu upptäckt ett nytt hot mot partiets maktställning. Och Mona var tidigt med för att ta upp den här annalkande konflikten.

Efter Sossarnas valseger 1998, under Göran Persson, återkom Mona Sahlin återigen till regeringen. Alltså var hon bara borta i 3 år innan hon plötsligt fick återvända tillbaka in i rampljuset. Göran Persson utsåg henne till Arbetsmarknadsminister precis som hans föregångare, Ingvar Carlsson, gjorde tidigare.

Skandalerna skulle dock inte upphöra. 1999 blev hennes problem med parkeringsböter och felparkeringar så omfattande att regeringskansliet valde att ordna henne en alldeles egen parkeringsplats, bara för henne...

Samma år gick hennes bolag i konkurs. Trots detta, blev hon senare utsedd till tillförordnad Näringsminister under Göran Perssons regering.

År 2000 var det dags igen. Trots en god lön som Statsråd lät hon ett ärende på 30 000 kronor hamna hos kronofogden igen. Men hennes politiska karriär rubbades inte ett dugg. Hon fick fortsätta som Integrationsminister, och även Idrottsminister.

Ett år senare, alltså 2001, blev det ytterligare två obetalda räkningar som hamnar hos kronofogden. Och 2002 blev det återigen Monas ständigt återkommande problem med sin bil. Då har hennes bil fått körförbud, den har inte besiktigas och fordonsskatten är så klart inte betald.

Mona Sahlins fifflande <https://www.youtube.com/watch?v=HE6VXnScmC4>

Som Integrationsminister visade hon, år 2001, upp Socialdemokraternas mycket bisarra agenda att vurma för islamister, genom att träffa Mahmoud Aldebe i Muslimska Brödraskapets moské på Söder i Stockholm. Hon visade sig då iklädd med slöja. Ett sätt för henne som Integrationsminister att tydligt visa upp Socialdemokraternas mångkulturella integrationsprojekt, där det alltså var det svenska samhället som skulle visa respekt och anpassa sig till nyanländas kulturer.

Hon var under sin tid som Integrationsminister väldigt tydlig med sina ställningstaganden i dessa frågor, och hur hon föraktade svenskar i allmänhet, men patrioter i synnerhet. År 2000 säger hon till Göteborgsposten följande gällande arbetsmarknad och integration, som redan då innebar enorma problem, eller "utmaningar" som socialister brukar säga.

"Om två lika meriterade personer söker jobb på en arbetsplats med få invandrare ska den som heter Mohammed få jobbet."

Här påpekade hon alltså tydligt att hennes syfte var att medvetet diskriminera svenskar, för att gynna människor med exotisk bakgrund. Men hennes målmedvetna svenskfientlighet kom att visa sig allt

mer tydlig med tiden. Gällande syftet med mångkulturen var hon än mer tydlig om vad Socialdemokraternas projekt egentligen handlade om. Följande sa hon till P1 Morgon år 2001.

"Svenskarna måste integreras i det nya Sverige, det gamla Sverige kommer inte tillbaka."

2002 skulle hon fortsätta att mala på med sin svenskfientlighet. Till det turkiska ungdomsförbundet sa hon då följande.

"Jag tror att det är det som gör många svenskar så avundsjuka på invandrargrupper. Ni har en kultur, en identitet, en historia, och vad har vi? Vi har midsommarafton och sådana töntiga saker."

Till Expressen skulle hon säga följande samma år.

"Jag hatar allt genuint typiskt svenskt".

Monas förakt mot svenskar och Sverige genomsyrade henne så mycket att det inte är så konstigt varför hon blev en symbol som alltid beskyddades av samma etablissemang som har samma förakt mot svenskar och Sverige. Dom betraktade henne som "modig". Ty de har samma känslor för svenskarna som Mona har. Men bara Mona var så öppen att hon visade upp detta folkförakt så tydligt.

2002 blev det återigen en valseger för Sossarna och Göran Persson. Hon fick fortsätta med samma ansvarsområden inom integration och idrott, och samtidigt få fler ministerposter, som Jämställdhetsminister och Demokratiminister, och även tillförordnad Energiminister under en kortare period.

2003 engagerade sig landsförrädaren Mona Sahlin återigen mycket hårt för Euron, inför EMU-omröstningen.

2004 lämnade hon alla sina gamla uppdrag, för att istället bli ordinarie Samhällsbyggnads- Bostads- och Energiminister. Och där fick hon stanna fram tills Regeringen Perssons valförlust två år senare.

Mona Sahlin hade varit mycket aktiv för att förändra Sverige till det sämre under den här tidsperioden. Men det var inte bara Mona. När hon lämnade sin plats som Integrationsminister, kom en annan socialist, den homosexuelle Jens Orback, att slå in i samma linje. Även han visade upp vad Socialisternas syfte med massinvandring och mångkultur skulle innebära, i en intervju i SVT 2004. Om en eventuell framtid med svenskar i minoritet.

Under den här perioden kom även kriminaliteten bland nyanlända att kraftigt öka. Ytterligare ett bevis för sossarnas misslyckade politik. Men till slut kom sossarnas och Göran Perssons grepp om makten att knäckas. Sossarna gjorde som sagt ett dåligt val år 2006. Och hamnade nere på 35%. Göran Persson framförde, redan på valnatten direkt efter valförlusten, att han skulle avgå som partiledare för Socialdemokraterna. Vem skulle då ta över? Många tackade nej. Till slut blev det uppenbart att Mona skulle bli sossarnas nya partiledare, då hon var den enda som var intresserad av att ta över den posten.

Innan hon blev officiellt utsedd till partiledare för Socialdemokraterna, kom det fram att Mona hade hjälpt sin dotter, Ann-Sofie, få en praktikplats på Sveriges ambassad i Washington DC. Självklart skulle den politiska adeln så klart se till att de mäktiga förbindelserna skulle hållas inom vissa familjer tillhörande just denna politiska adel. Anställningen gavs informellt till Monas dotter, ingen annan gavs chansen. Trots att detta var i strid med UD:s regler! Washingtonambassadens generalkonsul, Pontus Järborg, sa följande om fallet.

"Det här var lite mer ad hoc, visst var det det..."

Trots alla dessa ständigt återkommande skandaler valdes Mona Sahlin till slut till Socialdemokraternas nya partiledare i mars 2007. Hon kom nu att leda sitt parti som det största oppositionspartiet i Riksdagen. Många hade visat sitt starka stöd för Mona Sahlin. Bland annat Nalin Pekgul från S-Kvinnor, SSU, Wanja Lundby-Wedin från LO, Broderskapsrörelsen med kopplingar till Muslimska Brödraskapet och Stefan Löfven från IF Metall.

Hennes skräck och förakt för svensk nationalism var så stor att det första hon gjorde som partiledare för Socialdemokraterna var att ta en debatt mot Sverigedemokraternas (SD) partiledare, Jimmie Åkesson, live i TV4 i april år 2007. En debatt som blev mycket uppmärksammas, och som Mona senare skulle få kritik för. Hon hade nämligen bara gjort bort sig, genom att spy ut sitt hat mot SD, samtidigt som hon spottade ut floskler.

2008 visade sossarna under Mona Sahlin upp en tydlig och långsiktig strategi för att försöka knyta till sig Miljöpartiet (MP). För att sossarna skulle kunna fortsätta att dominera svensk politik, så krävdes det att de måste söndra och härska över de borgerliga partierna. Samtidigt skulle de knyta till sig MP som hade ett mer futuristiskt inslag, med sin urbana, gröna, progressiva världssyn och även världsåskådning. (Detta är så klart bundet till Romklubbens Agenda 21).

Med andra ord, så betraktar sossarna MP som framtidens vänsterparti, medan kommunisterna bara är en kvarleva från 1900-talet som fortfarande håller sig kvar i Riksdagen. Istället för att som tidigare luta sig tillbaka och få stöd från VPK, så ville man luta sig tillbaka för att istället få stöd från MP. MP var dock inte naturligen lojal till sossarna på samma sätt som kommunisterna. Så därför var det redan nu dags att börja knyta banden långsiktigt och förstärka dem.

Detta blev dock inte helt smärtfritt, då kommunisterna under Lars Ohly blev upprörda över att de inte bjöds in i det här samarbetet. Mona hade glömt bort att ta hänsyn till att vissa människor fortfarande trodde på de gamla konfliktlinjerna. Och visst var det så. Mona inkluderade självklart de indignerade kommunisterna i sitt samarbete. Något som Mona senare skulle få ångra.

2008 bjöd även Socialdemokraterna (via ABF) in den amerikanske vänsterekonomen, [Paul Krugman](#), för att läxa upp sossarna om ekonomisk politik. Krugmans idéer kom några månader senare visa sig orsaka en stor ekonomisk kris världen över. Och det var just den typen av råd som partiet efterfrågade.

2009 blev Socialdemokraternas futuristiska drag allt mer tydliga om än subtila. [Här](#) ser ni en reklamfilm från 2009.

Samma år fortsatte Socialdemokraterna att visa upp täta kontakter med USA och numera USA:s vice president, Joe Biden. Där gick man igenom [behovet av en progressiv stat](#).

EU-valet 2009 blev ett stort misslyckande för Mona Sahlin. En första prövning, som blev hård. Missnöjet var stort över resultatet, men nu var det för sent att byta ledare, och dessutom fanns det ingen som var intresserad. Pressen för Mona att prestera hade dock ökat. Inte sedan 1979, under Palmes tid, hade Sossarna förlorat två val i rad. De ville se till att det inte fick hända igen.

2009 fortsatte Mona Sahlin:s skandaler att följa henne även som partiledare. Återigen handlade det om hennes bil som återigen hade körförbud.

Mona Sahlin (S).

In i valrörelsen 2010 satsade hon hårt på sin "antirasism" och sitt motstånd mot SD, som var på väg att komma in i Riksdagen. Alternativa medier kunde dock avslöja mejlkontakter mellan SSU och EXPO, som bevisade hur Socialdemokraterna mobiliserade för att bekämpa SD:s framfart under valrörelsen. Deras mål var att hindra SD från att komma in i Riksdagen.

Under Mona Sahlins ledning gjorde sossarna ett uruselt val och hamnade till slut på drygt 30%. Fredrik Reinfeldts Moderater hade gjort så bra ifrån sig att de nu nästan nådde ikapp sossarna. De slutade bara några decimaler bakom också med omkring 30% av rösterna.

Folkpartiet, Centerpartiet och Kristdemokraterna, tappade alla något och hamna på omkring 7, 6, respektive 5%. Vänsterpartiet gjorde också ett dåligt val under den erkände kommunisten Lars Ohly. Partiet tappade några decimaler och hamnade på drygt 5%. MP gjorde dock sitt bästa val någonsin, och fick drygt 7%.

Men den stora nyheten efter valet 2010, var SD:s inträde i Riksdagen. Med drygt 5% lyckades de ta sig in klart över Riksdagsspärren, och trotsa det Socialdemokratiska maskineriet, dess institutioner, de korporativistiska medierna, den fackfascistiska arbetarrörelsen, och övriga etablissemang med starka eller vaga band till Socialdemokratin. Socialdemokraterna och dess maskineri, la faktiskt mer energi under valrörelsen åt att bekämpa SD, än att bekämpa Reinfeldt.

Trots Monas stora valförlust, var hon inte intresserad av att släppa makten. Trots ständiga skandaler och ständigt återkommande misslyckanden, och en uppenbar inkompetens, så ville hon alltså bita sig fast vid makten.

Till slut satte man ner foten och såg till att hon fick avgå. I november 2010 meddelade hon att hon skulle avgå och hon gav partiet i uppdrag att hitta en ny partiledare till mars 2011. Håkan Juholt blev den som till slut tog över efter Mona Sahlin.

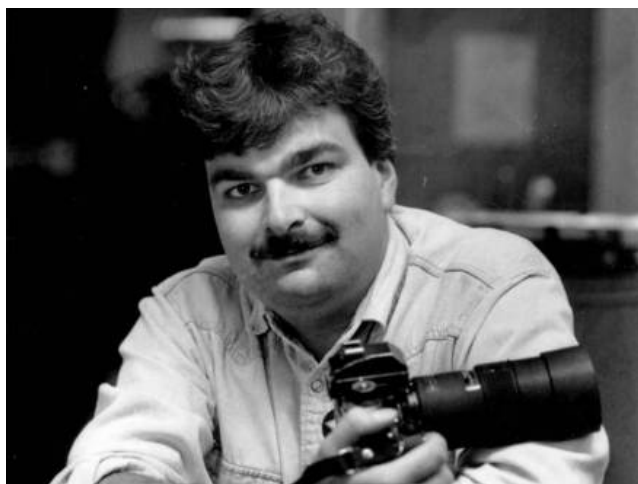
Efter att Mona avgått som partiledare, fortsatte hon att engagera sig politiskt. Än mer med EXPO. Men hon behöll sedan slutet på 90-talet en mycket nära vänskap med Carl Bildt (M). Han arbetade dag och natt inom regeringen för att hitta en ny sysselsättning åt henne. 2012 [lobbade han stenhårt](#) för att Mona skulle bli generaldirektör i ILO (Internationella Arbetarorganisationen). Efter att ha misslyckats med det, fick hon senare även stöd för att söka sig till posten som [generalsekreterare för Socialistinternationalen](#). Men även här misslyckades hon.

Till slut så fixade Bildt ett jobb åt sin goda vän Mona. Det blev posten som *nationell samordnare mot våldsbejakande extremism* vid Justitiedepartementet. Ett uppdrag som kommer att vara till sommaren 2016. Alltså ska Mona fortsätta att leva på andra människors pengar som vanligt. För att fortsätta med detta, så har hon det svenska etablissemangets fulla stöd.

Håkan Juholt.

Håkan Juholt föddes år 1962 i Oskarshamn i Kalmar. Son till Willy Juholt, Socialdemokratisk kommunalråd i Oskarshamn. Mamman Suzanne (född Källström) var dotter till en konstnär. Båda

verkar ursprungligen komma från Påskallavik. Men med en socialdemokratisk far, skulle Juholts partitillhörighet inte bli någon överraskning.

Håkan Juholt som ung journalist.

Redan tidigt blev han aktiv politiskt inom elevrådet i gymnasieåldern. Efter skolan började Juholt arbeta som journalist mellan 1980 till 1994 för den S-märkta tidningen Östran, samtidigt som han blev aktiv inom SSU. Och som journalist fick han även resa till Polen för att aktivera sig och stödja fackföreningen *Solidaritet* på 80-talet.

Först 1994 i och med Ingvar Carlssons och Socialdemokraternas valseger blev han invald i Sveriges Riksdag. Så det är inte konstigt att hans erfarenhet från Polen skulle få honom att bli känd som en försvarspolitisk profil. Han fick så småningom delta som delegat vid OSSE och NATO.

Juholt var dock inte klar med sina utländska subversiva aktiviteter från SSU-tiden på 80-talet. På 90-talet deltog han vid liknande aktiviteter i Vitryssland, via "biståndsprojekt" som han fått in via sin arbetarekommun, som han varit aktiv i sedan tidigare hemma i Kalmar (Oskarshamns Arbetarekommun). (Jag skrev om detta, i ett av mina första blogginlägg som ni kan läsa [HÄR](#)).

Håkan Juholt.

I och med Mona Sahlin's stora misslyckande i valet 2010, måste Socialdemokraterna inleda en jakt efter en ny partiledare. Och som vi vet så blev det Håkan Juholt som fick ta över som partiledare för sossarna. Men från dagen han valdes, den 25 mars 2011, dröjde det inte länge tills han fick avgå.

Under sin tid som partiledare gjorde han ett stort nummer av att inte vilja stå bredvid Jimmie Åkesson, Sverigedemokraternas partiledare, vid det första direktsända TV-debatten. Han gjorde gemensam sak med kommunisten, Lars Ohly, och dök helt enkelt inte upp till debatten.

Hans första tid som partiledare kom att innebära en smekmånad med media och etablissemangen. Men han började göra misstag efter misstag. Och i oktober 2011 avslöjades det att han fifflat för 160 000 kr. Alltså lyckades Juholt slå Mona med hästlängder vad gäller fiffel. Traditionen av fiffel och

bedrägeri stod kvar, ingrodd djupt inom Socialdemokratin. Men i det här fallet innebar det början på slutet för Juholt.

I januari fortsatte han sina dumdristiga misstag, och det fick bågaren att rinna över till sist. Den 26 januari 2012, förklarade han vid en öppen presskonferens i Oskarshamn, att han avgick som partiledare för Socialdemokraterna efter knappt 10 månader.

Håkan Juholt avgår.

Många har diskuterat ifall detta handlade om en kupp mot Juholt, och om fortsatta falangstrider inom Socialdemokratin. Och det har till och med skrivits böcker om detta. Men dessa teorier är enligt mig rökridåer. Håkan Juholt var i själva verket en temporär lösning från allra första början. Det var aldrig meningen att han skulle leda partiet in i en valrörelse. Håkan Juholts fiffel kände partiet mycket väl till, då de valde honom till Mona Sahlin's ersättare. Ytterst lite händer egentligen av en slump.

Socialdemokraterna hade ingen ny partiledare klar. Därför behövdes det mer tid. Och Håkan Juholt skulle hoppa in för att fylla i tomrummet efter Mona. När tiden var inne skulle han bort, och släppa fram Sossarnas riktiga Statsministerkandidat. (Jag rekommenderar folk att kolla på SVT-dokumentären [Kampen om identiteten](#), där man på ett subtilt sätt erkänner detta).

Juholt försvann från rampljuset ganska snabbt. Dock fick han fortsätta med sitt Riksdagsarbete precis som förr. Dagen efter hans avgång, skulle en ny partiledare utses blixtnsnabbt. Självklart hade partiet, som jag sa tidigare, bestämt detta på förhand. Formellt sätt blev Stefan Löfven vald till Socialdemokraternas partiledare i partikongressen den 4 april 2012.

Stefan Löfven.

Kjell Stefan Löfven föddes år 1957 i Stockholm. Men han skulle skickas upp till Västernorrland innan han hann fylla 1 år. Anledningen var att hans mor inte kunde behålla sina båda barn. Så därför blev han fosterbarn och placerades på ett barnhem i Norrland då det inte fanns platser i Stockholm. Vi vet ytterst lite om detta. Men i slutändan hamnade Löfven hos fosterföräldrarna Ture och Iris Melander.

Han fick inte träffa sin mor igen förrän han blev 20. Hans morfar Ludvig Löfven, som han aldrig träffat, var en aktiv nazist. Fadern Karl Hedberg fick han aldrig träffa.

Redan 1970, då han var 12 år gammal, gick Stefan Löfven med i Socialdemokraterna, då han blivit inspirerad av Olof Palmes engagemang för globalism. Han såg till att starta en SSU-förening i Sunnersta. Han var annars intresserad av och spelade hockey och gick en tvåårig ekonomisk linje i Sollefteå.

Värnplikten gjorde han klart 1977 på F4 i Östersund, innan han tog en kurs under 48 veckor för att bli svetsare. En utbildning han fick via dåvarande Arbetsförmedlingen i Kramfors. Han tog även upp studier i socialhögskolan i Umeå, innan han hoppade av och istället började jobba åt Hägglund & Söner i Örnsköldsvik. Där började han jobba år 1979. Och där träffade han också sin nuvarande fru Ulla.

Viktigt att veta är att det här företaget, som sysslat med tillverkning av krigsmateriel, köptes upp av Asea redan år 1972. Asea (Allmänna Svenska Elektriska AB) har i sig en intressant historia. Ett

elföretag som startades av några driftiga ingenjörer på 1800-talet. Efter ekonomiska problem blev företaget beroende av Wallenbergägda SEB (Sveriges Enskilda Bank). Asea kom då att, i och med att de jobbade med el och energi, använda den hedniska solsymbolen (svastikan) som deras logotyp.

Asea expanderade vid sekelskiftet sin verksamhet kraftigt. Och under 1910-talet expanderade de även till Ryssland, där de även kom att ha egna fabriker. Intressant nog kom den Ryska Revolutionen bara att innebära ett tillfälligt avbrott för företagets verksamhet i landet. Från 20-talet och framåt fick företaget fortsätta sin verksamhet ostört även i Sovjet. Asea från Sverige kunde alltså fortsätta att förse Sovjetunionen med diverse produkter utan några större förhinder.

På 30-talet valde Wallenberggruppen att helt införliva Asea under sig, för att förhindra utländska bolag från att köpa upp Asea. Först 1933, då Hitler tog över makten i Tyskland, ansåg Wallenberg att svastikan var olämplig som firmamärke för företaget.

Det var alltså det här företaget som den unge SSU:aren skulle få anställning hos. Ett företag under Wallenberg, som tog beställningar och skickade regelbundna leveranser till Sovjet, och som var med och la grunden för svensk energipolitik med diverse kraftverk.

Löfven (mitten) är med och guidar Palme (vänster) i bild.

Men redan efter två års anställning gav sig Löfven snabbt in för att bli ett fackligt kontaktombud. Under 80-talet började han klättra upp i den fackliga hierarkin. Och 1988 var han även med när Asea slogs ihop med Brown Boveri från Schweiz för att bli ABB, under Bilderbergarna Peter Wallenberg och Percy Barnevik. Här såldes även delar av verksamheten i Hägglund & Söner vidare till BAE Systems. Löfven blev faktiskt kvar där tills han blev centralt anställd hos fackföreningen IF Metall år 1995. Där blev Löfven ansvarig för avtals- och internationella frågor.

Det är här han agerar vapenhandlare för SAAB:s JAS Gripen, till Brasilien och senare till Sydafrika, där han tillsammans med BAE Systems anklagas för att ha mutat fackföreningar i Sydafrika.

Stefan Löfven som fackpamp.

Tydligt är att Löfven hade många bra kontakter på väldigt höga poster bland makteliten som han gärna utnyttjade under den här perioden. Kontakter som så småningom kom att ge honom en fördel senare även inom politiken.

Men det är inte bara utrikes som Löfven lyckats odla kontakter. Även hemma i Sverige kom han att umgås med maktsfärerna inom så väl politik som kultur. Då han, år 2005, blev vald till förbundsordförande för IF Metall, var han redan nära vän med Robert Aschberg, stor TV-kändis och barnbarn till Olof Aschberg som hjälpte till att finansiera den Ryska Revolutionen.

Som jag skrev i min artikel om [DISQUS-hackningarna](#) för drygt ett år sedan, så blev Löfven inför valet 2010 mer intresserad av att opponera mot Sverigedemokraterna (SD), som då inte ens fanns med i Riksdagen, än mot Alliansen som tagit makten ifrån sossarna. Under valrörelsen gjorde Löfven tillsammans med Aschberg flera utspel mot SD. Faktum är att Stefan Löfven såg till att utöka finansieringen av EXPO, som har haft nära band till organisationen och har även blivit skolad av dem.

Ed Miliband och Stefan Löfven.

Och medan Mona Sahlin gjorde katastrof i valet 2010, och Håkan Juholt visades upp som den tillfälliga räddningen, fortsatte Löfven att odla kontakter. Då via KTH. Så när Stefan Löfven till slut blev vald till ordförande för Socialdemokraterna, så var allting på plats. Internationella möten med andra socialistiska ledare kom att avlösa varandra. Inte minst år 2013, då han mötte ledaren för Labourpartiet i England, Ed Miliband. Miliband visades så klart runt i KTH, där allting rullar på så som City of London Korporationen kan förvänta sig.

Efter mötet med Ed Miliband presenterade Stefan Löfven vad han ville framhäva hos socialdemokratin. (Och vi vet att det är **The Fabian Society** som talar här). Nyckelordet var "innovation". Han lanserade då idén om ett "innovationspolitiskt råd". Återigen, som jag menar det, så kommer socialismen in i nästa steg, vilket enligt mig är futurismen. Visst kommer socialisterna att ha kvar sin kulturmarxism, och sin miljömarxism, men det naturliga följande steget är futurismen. Något som borde ge vissa varningssignaler för folk. Må jag påminna er om att även fascismen inspirerades av starka drag av futurism. Därför menar jag att detta är ett fullt naturligt steg för den svenska socialdemokratin att ta. Den ökande teknologin och "innovationen" kommer att ge upphov till det kontantlösa samhället, automatiseringen av arbetet och andra element som kommer att gå perfekt ihop med den nolltillväxt, Agenda 21, som eliten bedriver på global nivå.

Löfven deltar i Bilderbergmötet i London 2013.

År 2013 fick även Stefan Löfven delta i Bilderbergmötet i London. Och det första Löfven gjorde då han återvänt från Bilderberg var att skriva en debattartikel ihop med en annan globalistisk socialist, nämligen Jens Orback, för att tala om "klimathotet".

[I artikeln](#) klargör Löfven och Orback en marknadsfientlig linje, och i en alarmerande ton kräver att Sverige och EU går i spetsen för denna kamp mot "klimathotet". I klartext så underkastar sig Löfven och Orback helt Agenda 21:s nolltillväxtmål. Detta innebär bara en sak. Slutet för svensk industri och för Sveriges alla produktiva jobb. Kvar blir endast service-sektorn. Därmed blir hela Sveriges ekonomi i praktiken ett luftslott. Det är också i samband med Anna Lindh-seminariet som Löfven och Orback tar upp detta. (Anna Lindh var betydelsefull för tillämpningen av globalisternas Agenda 21).

2014 vann Löfven valet och blev Sveriges Statsminister. Under hösten införde Riksbanken, under ledning av Stefan Ingves, nollränta, för att dra igång en massiv inflation av den svenska kronan. Något som framöver endast kommer att öka belåningen och skuldbördan över de svenska hushållen.

Slutsats.

Nu i efterhand vet vi att sossarna under Löfven vann valet 2014. Och precis som väntat har han tillsatt en "Innovationsminister" och till och med en "Framtidsminister". Detta kom inte som någon större överraskning för mig. Det är dags nu för Sverige att gå i bräsch för den Nya Världsordningen, med en befolkning som är RFID-chippad. Som sagt väldigt "innovativt", och futuristiskt. Men det är just detta som svenska folket röstat fram.

Ytterligare något som var helt väntat, var att Miljöpartiet (MP) skulle ingå i regeringen. Och sossarna tänkte aldrig släppa MP från makten. De är som sagt framtidens vänsterparti. Kommunisterna ses snarare som en gammal kvarleva från 1900-talet. Att hålla dem borta från makten är något som öppet diskuterats från det LO-ägda Aftonbladet. Anledningen är att kunna fånga upp eventuellt missnöje mot regeringen och kanalisera den åt den önskade riktningen. Trots den turbulens som varit under hösten 2014, så slutade det med att Löfven fick behålla makten och även behålla MP i regeringen i och med decemberöverenskommelsen.

Trots att en majoritet av Sverige inte röstade på en rödgrön regering, så är det precis det man fått i och med decemberöverenskommelsen, där den icke-socialistiska majoriteten i Riksdagen i praktiken eliminerats. I praktiken har Riksdagens makt avskaffats helt. Och därmed har folkets makt också avskaffats helt. All makt utgår numera direkt ifrån regeringen och Stefan Löfven.

Denna anmärkningsvärda utveckling som borde ha chockat de flesta, har inte rönt den uppmärksamhet den förtjänar. En sak kunde ha varit att stänga ute SD från makten genom att förhandla över blockgränserna. Istället valde man att helt avskaffa oppositionen i Riksdagen. Därmed så har Löfvens regering egentligen all makt, och kan i stort sätt genomföra allt han vill i och med decemberöverenskommelsen.

I nästa del av Socialdemokraternas Ruttna Historia, kommer jag att göra en heltäckande sammanfattning över hela serien. Det kommer även att bli sista delen i serien.

Författaren kallade sig för "Metall Head Viking".

Del 9, som ska vara den sista, har i denna stund, den 28/11-2015 ännu inte publicerats (den kom aldrig ut på Internet).

Korrektur-utföraren